

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Çevrimici Kız TURNEDE

ZOE SUGG

Pegasus Yayınları: 1316
Gençlik: 237

Çevrimiçi Kız-2: Turnede
Zoe Sugg
Özgün Adı: Girl Online: On Tour

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzeltili: Begüm Berkman Padar
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016
ISBN: 978-605-343-833-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Zoe Sugg, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Penguin Random House Company'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez İngilizce, Penguin Books Ltd., London tarafından yayımlanmıştır.

Yazarın her hakkı saklıdır.

Ön kapak: Kapak illüstrasyonu © Ahoy There; konser/kalp fotoğrafı © Brand New
Images/Getty Images; Fotoğraf makineli kız © Silas Manhood

Arka kapaktaki yazar fotoğrafı © Zoe Sugg

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ZOE SUGG

Çevrimiçi
Kız
TURNEDE

MESLİHAN

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

Bu kitabı mümkün kılan ve yanımda durup beni destekleyenlere. Size sonsuza dek müteşekkirim.

20 Haziran

Erkek Arkadaşınız Süper Yakışıklı Bir Rock Tanrısıyken Uzak Mesafeden İlişki Nasıl Yürütülür?

1. Skype, WhatsApp, Snapchat, kısaca bulabildiğiniz her tür iletişim uygulamasını indirin. Pandalı tulum pijamalarınızı giyin ve bütün gece uyanık kalıp gözkapaklarınız seğirmeye başlayana ve uyumanız kaçınılmaz olana kadar erkek arkadaşınızla yazışın.
2. Uyanıp onu özlediğiniz zaman, şarkıyı tekrara ayarlayıp *Sonbahar Kızı'nı* dinleyin.
3. Sohbet etmek istediğinizde onu yanlışlıkla gecenin 03.00'ünde uyandırmamak için, telefonunuza onun olduğu yerlerde saatin kaç olduğunu haber veren bir uygulama indirin. (Uyandırma olayını şimdiden en az on kez yapmışımdır!)
4. Bir takvim alın ve onu tekrar göreceğimiz zamana kadarki günleri işaretleyin (ki bu arada o tarihe artık sadece BEŞ GÜN KALDI).

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çevrimiçi Kız Turnede

5. Bir daha hiç bu kadar ayrı kalmamak ve okulu bırakıp o her neredeyse oraya uçabilmek için ne yapıp edip piyangoyu kazanın.
6. Ne yaparsanız yapın ama SAKIN internete girip çılgınlık atan milyonlarca hayranın önünde bahsi geçen erkek arkadaşın etrafında popo sallayıp kıvırtan, süper göz alıcı pop star Leah Brown videoları izlemeyin.
7. Ve SAKIN internette adını aratıp siz sınavlara çalışırken onun yaptığı onca harika şeyi görmeyin.

Sevgili okuyucularım, günün birinde içimden bu blog'u herkese bir şekilde yayınlamak gelse bile bunu asla yapmayacağım.

Çünkü biliyorum ki erkek arkadaşım dünyanın en tatlı adamıyken ve bana böyle hissetmem için hiçbir neden vermemişken kendimi güvensiz, çirkin ve biraz fazla kıskanç hissettiğimi itiraf etmeye hakkım yok, değil mi?

Bana bu duygunun geçeceğini söyleyin. Bu işten nasıl sağ çıkarım, bilmiyorum.

Artık hiç çevrimiçi olmayan Çevrimdışı Kız... mucks.

* * Birinci Bölüm * *

Beş gün sonra

Sınav salonlarının deniz manzaralı olması resmen yasadışı kabul edilmeli.

Dışarıda ışık dalgaların üstünde dans ederken ve çok aydınlık, rahatlatıcı görünürken, bizim iki saat aralıksız kalem tutmaktan kramp girmiş parmaklarla içeri tıklmamız nasıl adil olabilirdi? Kuşlar şakırken ve yakındaki bir dondurma arabasının neşeli ve tasasız melodisini duyduğuma yemin edebilecekken, VIII. Henry'nin dördüncü karısının kim olduğunu nasıl hatırlayabilirdim?

Tepesinden arsız bir çikolata parçası çıkan, enfes yumuşaklıktaki bir dondurma külahının hayalini geçiştirmek için başımı iki yana salladım ve telepati yoluyla en yakın arkadaşım Elliot'ın beynine doğrudan bağlantı kurmayı denedim. Tarih sınavında bunca detay ve ismi hatırlamakta hiç sorun yaşamıyor olmalıydı. Ona Viki lakabını takmıştım çünkü benim ders notlarım hafızamdan bir Snapchat hızıyla kaybolurken, onun beyni Vikipedi kadar çok bilgiyi saklar gibiydi.

İç geçirerek sınav sorusuna odaklanmaya çalıştım ama kelimeler gözlerimin önünde dans ediyordu ve kendi kargacık burgacık

Çevrimiçi Kız Turnede

elyazıma anlam veremiyordum. Kâğıdımı her kim okuyacaksa, şansının benden fazla olacağını umuyordum.

Yılsonu yeterlilik sınavı için tarih dersini almam başından beri kötü bir fikirdi. Zamanında, diğer herkesin tercihiine uyup o dersi seçmişim. Almam gerektiğini kesin olarak bildiğim tek ders fotoğrafçılıktı. Gerçek şu ki okul bitince ne olmak istediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sınıfın ön tarafındaki sınav gözetmeni, “Pekâlâ, herkes kalemını bıraksın,” dedi.

Bir anda dilim damağım kurudu. Ne zamandır hayallere dalmış durumda olduğumu bilmiyordum ama soruların tamamını bitirmediğimi biliyordum. Bu sınavlar önümüzdeki yıl alacağım dersleri belirleyecekti ve daha şimdiden her şeyi mahvetmişim. Avuçlarım terden yapış yapış olmuştu ve dışarıda şakıyan kuşları artık duyamıyordum. Tek duyabildiğim, martıların gıkılamasıydı. Kulağıma, “Çaktın, çaktın, çaktın,” şarkısını söyler gibiydiler. Midem bulandı ve kusacakmış gibi hissettim.

“Penny, geliyor musun?” Kafamı kaldırdığımda dostum ve sınıf arkadaşım Kira masamın yanında bekliyordu. Sınav gözetmeni kâğıdımı çoktan almıştı ve ben farkına bile varmamıştım.

“Evet, bir saniye.” Çantamı alıp sandalyemden kalktım.

Ayağa kalkar kalkmaz mide bulantısı, yerini rahatlamaya bıraktı. Sonuç ne olursa olsun, bitmişti. Son sınavımdı. Bu yıl da okul bitmişti!

Kira'yla beşlik çakarken suratımda aptalca bir sırıtış vardı. Sınıf arkadaşlarıma, özellikle ikizler Kira ve Amara'ya bu okulda geçirdiğim bütün zaman boyunca olmadığım kadar yakın hissediyordum. Sene başında yaşanan tarjedi sonrasında, peş peşe gelen haber dalgasına karşı etrafımda sağlam bir arkadaşlık duvarı oluşturmuşlardı. Rock yıldızı Noah Flynn'le çıktığımı öğrenince medya çılgına dönmüş, sonra blogumu keşfetmiş, hayatımın mah-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rem detaylarını gün yüzüne çıkarmış ve Noah mega pop star Leah Brown'la sözüm ona bir ilişki yaşadığı için, beni yuva yıkan kadın ilan etmişti. Hayatımın en kötü günleriydi ama arkadaşlarım fırtınayı atlatmama yardım etmişti. Ve hepsi geçince de yaşanan trajedi bizi bir arada tutmuştu.

Bütün öğrenciler koridora akarken, Kira, "Gourmet Burger Kitchen'da hamburgerle kutlama yapmaya ne dersin?" dedi. "Konserden önce hep birlikte oraya gideceğiz. Noah'yı tekrar göreceğin için çok heyecanlı olmalısın."

Midemde o tanıdık kıpırtı başladı. Heyecanlıydım (elbette heyecanlıydım) ama aynı zamanda gergindim. Noah'yı on altıncı yaş günümü benimle geçirdiği Paskalya tatilinden beri görmemiştim. Şimdi iki haftayı birlikte geçirmek üzereydik. İstedğim (ve düşünebildiğim) tek şey bu olsa da, aynı olacak mı diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Size restoranda yetişirim," dedim. "Bayan Mills'in ofisinden bir şeyler aldıktan sonra üstümü değiştirmek için eve uğramam gerek."

Kira kolumu sıktı. "Ah, Tanrım, ben de ne giyeceğime karar vermeliyim."

Kira koşturarak uzaklaşırken hafifçe gülümsedim ama sınavlarımı tamamlamanın hazzı, yerini yeni bir gerginliğe bırakmıştı. "Erkek arkadaşım benden hâlâ hoşlanıyor mudur?" türünden bir gerginliğe. Noah'nın beni olduğum gibi beğendiği konusunda daha özgüvenli hissetmem gerektiğini biliyordum ama erkek arkadaşınız halihazırda gezegenin en meşhur müzisyenlerinden biriyken, söylemesi kolay oluyordu.

Koridorlar neredeyse tamamen boşalmıştı ve tek ses Converse ayakkabılarımın muşamba zeminde çıkardığı gıcırtydı. Bunun fotoğrafçılık öğretmenim Bayan Mills'le son bilgilendirme görüşmemiz olacağına inanamıyordum. Bu yıl bana çok destek olmuştu;

Çevrimiçi Kız Turnede

büyük olasılıkla geçen Noel ve yılbaşında yaşananlar hakkında annem ve babam dışında içimi en çok döktüğüm insan oydu. Bazen bazı şeyleri Elliot'tan bile saklayabiliyordum. Tarafsız bir dinleyici hiçbir zaman özellikle istediğim bir şey olmamıştı ve aslında buna ihtiyaç duyduğumu da hiç bilmiyordum.

Bayan Mills'in geçici olarak karanlık odaya dönüştürdüğü küçük dolapta panik atak geçirmem de tuzu biberi olmuştu. Noah ve benimle ilgili haberlerin internette "patlamasından" sadece birkaç hafta sonraydı. Normalde karanlık odayı yatıştırıcı bulurdum ama ya solüsyonların gazı ya da kapalı alan yüzünden... ya da banyo ettiğim filmin Noah'nın asırlar boyunca göremeyeceğim yakışıklı yüzü olması nedeniyle, az kalsın kimyasalların üstüne bayılıyordum. Neyse ki okul sonrası olduğu için hiç kimsenin "Panikli Penny"yi yeniden iş başında görmesi gerekmemişti. Bayan Mills bana bir fincan çay hazırlamış ve konuşmaya başlayana kadar beni bisküviyle beslemişti. Zaten sonra da susmak bilmemiştim.

O zamandan beri bana çok yardımı dokunmuştu ama en büyük yardımın nereden geldiğini biliyordum: blogumdan. Blog yazmak başından beri çok özgürleştiriciydi. Son blog yazım PERİ MASALINDAN KORKU HİKÂYESİNE'yi yazdıktan sonra gelecekteki bütün paylaşımlarımın gizlilik ayarını özele çevirdiysem de, kaşımak istediğim o tanıdık karıncalanmayı, düşüncelerimi dünyaya paylaşma dürtüsünü yok sayamazdım. *Çevrimiçi Kız* bir yıldan uzun bir süre boyunca yaratıcı ve duygusal açıdan boşalma aracım olmuştu; bu hissi ve arkadaşım olarak görmeye başladığım çevrimiçi okuyucu topluluğunu özlemiştim. Onlara içimi döksem beni bu işte destekleyeceklerini biliyordum, tıpkı kaygılarımın ilk aşamalarında destekledikleri gibi.

Ancak ne zaman gözlerimi kapayıp blogumu güncellemeyi düşünsem gözümün önünde sadece klavyelerinin başında pozisyon alıp beni parçalamak için hazır bekleyen o nefret dolu insanlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

canlanıyordu. Pek çok insan destekleyici ve sevecen bir tavır sergilemesine rağmen, tek bir pis yorum bile beni karanlık bir sarmalın içine itmeye yetiyordu. Normalde kelimeler parmaklarımın ucundan su gibi akardı ama artık yazdığım her şey yapmacık ve yanlış geliyordu. Bu yüzden artık her şeyi bir günlüğe yazıyordum ama bu aynı duyguyu vermiyordu.

Bu hisleri Bayan Mills'e tarif etmeye çalışmıştım. O sarmalda, çevrimiçi insanlar ağır makyajlı palyaçolara dönüşüyordu ve gü-lümsedikleri zaman jilet keskinliğindeki dişleri ortaya çıkıyordu. Canavar gibiydiler ama karanlıkta sinsice beklemek yerine, açıkta, herkesin görebileceği yerdeydiler. Sanki en kötü korkularımın bir araya gelmiş haliydiler. Bir milyon kâbus gibi. Bütün eşyalarımı toplayıp, Amazon yağmur ormanlarında yaşayan ve uçakların tanrılar tarafından gönderilmiş kötücül ruhlar olduğuna inanan ücra bir kabileye katılma isteğiyle dolmama neden oluyorlardı. O kabileleri bana Elliot anlatmıştı. Çevrimiçi Kız'ı ya da Noah Flynn'i hiç duymadıklarına bahse girebilirdim. Facebook'tan bihaber olduklarına da. Ya da Twitter'dan. Ya da bir türlü yok olmak bilmeyen viral videolardan.

Sadece Brighton, İngiltere'de yaşasaydım bile olurdu. Okulumun büyük kısmı tıpkı geçen yılın *X Factor* şampiyonunun adını unuttukları gibi, "skandalımı" da unutmuştu. Babam bugünün haberinin yarına hatırlanmayacağını söylerdi. Ve haklıydı da. Blogumu keşfetmenin, hatta Noah ve beni ortaya çıkarmanın etkisi artık en sevdiğim kot pantolonumun dizleri gibi eskimişti. Ama ben ücra bir ormanda ya da gerçekten Brighton'da yaşamıyordum. İnternet Gezegeni'nin bir vatandaşıydım ve orası şu anda koca dünyada ben olunabilecek en kötü yerdi çünkü sanal âlemde hiç kimsenin hiçbir şeyi asla unutmadığından endişe duyuyordum.

Diğer yandan, internetten iyi bir şey de çıkmıştı. Bana verdiği desteğin ardından Pegasus Kızı'yla birbirimize e-posta adresle-

Çevrimiçi Kız Turnede

rimizi vermiştik ve gerçek hayatta henüz hiç karşılaşmasak da, Pegasus Kızı. Çevrimiçi Kız'ın en sadık okuyucusundan, en yakın arkadaşlarından birine dönüşmüştü. Çevrimiçi Kız keşke hâlâ var olsaydı, diye sızlanmamı milyonuncu kez dinledikten sonra, blog ayarımı sadece bir parola vereceğimi insanların okuyabileceği şekilde değiştirebileceğimi söyledi. Şimdi zevzekliklerimi sadece o, Elliot ve Bayan Mills okuyordu ama hiç yoktan kat kat iyiydi.

Sınıfının kapısındaki buzlu camdan baktım ve kontrol ettiği kâğıtların üstüne eğildiği için, açık kahverengi saçları yüzüne dökülen Bayan Mills'i gördüm. Kapıyı tıklatınca, kafasını kaldırıp bana gülümsedi.

"İyi günler, Penny. Bu yıllık işin bitti, desene."

Başımı evet der gibi salladım. "Az önce tarih sınavından çıktım."

"Bu harika! İçeri gelsene."

Sert plastik sandalyelerden birine oturmamı bekledi. Oda'nın dört bir yanı benim gibi öğrencilerin yaz sergisi için siyah köpük panoya yerleştirilmiş fotoğrafçılık projeleriyle kaplıydı. Bayan Mills'in bütün ısrarına rağmen, çalışmalarımın sergilenmemesini özellikle rica etmiştim. Bütün ödevleri tamamlamış ama fotoğraflarımı başka kimseye göstermeye cesaret edememişim. Sınıfımdaki öğrencilerin çoğu portfolyolarını internette de yayınlıyordu ama ben Noel'den sonra benimkileri yüklemeyi bırakmışım. Birinin keşfedip benimle alay etmek için kullanmasından korkuyordum. Onun yerine, her hafta basılı bir portfolyo derliyor ve Bayan Mills'e teslim ediyordum. Fiziksel yaratıcılık eylemi, terapi vazifesi görmüştü.

Bayan Mills portfolyomu çıkarıp bana geri uzattı. "Her zamanki gibi çok iyi iş çıkardın, Penny," dedi gülümseyerek. "Sanırım bu bir süreliğine son görüşmemiz. Seninle son blog yazın hakkında konuşmak istiyordum. İyiye gittiğini biliyorsun."

Omuz silktim. Sindirlik sadece günü kurtarmaya bakıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Bayan Mills düşüncelerimi okumuş gibi, "Bence günü kurtarmaktan çok daha fazlasını yapabilirsin," dedi. "Çok başarılı olabilirsin. Bu son öğretim yılında çok şey yaşadın. İleri seviye derslerle devam etmeye karar verdiğin için çok mutluyum; özellikle fotoğrafçılıkta. Ama kararlarının seni bu kadar çok endişelendirmesine izin vermemen gerektiğini düşünüyorum. Henüz ne yapmak istediğini bilmemesinde bir sakınca yok."

Ona inanmak istiyordum ama zordu. Benim dışımda herkes hayatını yoluna koymuş gibiydi. Bu Elliot'ın anlayabileceği bir şey değildi. O moda tasarımı eğitimi almak istediğini biliyordu ve günün birinde kendi markasına sahip olmanın hayalini kuruyordu. Kira'nın veteriner olmak istediğini, bu nedenle iyi bir üniversiteye girebilmek için biyoloji ve matematik dersleri aldığını biliyordum. Amara bir tür fizik dehasıydı ve her zaman bir biliminsanı olmak istemişti; yani o da yolunu seçmişti. Benim yapmaktan hoşlandığımı tek şey, fotoğraf çekmek ve sadece en yakın arkadaşlarımdan oluşan seçme bir grupla gizlice paylaştığım blog yazıları yazmaktı. Bu alanda bir kariyer olduğunu hiç sanmıyordum.

Dışarıda bir olasılıklar okyanusu olduğunu biliyordum ama kıyıda takılıp kalmıştım; suya dalmaya hazır değildim. "Siz her zaman bir öğretmen olmak istememiş miydiniz?" diye sordum.

Güldü. "Tam olarak değil. Aslında, bir şekilde... kendimi bu işin içinde buldum diyebilirim. Arkeolog olmak istiyordum. Arkeolojinin Indiana Jones tarzı maceralardan ibaret olmadığını ve bitmek bilmeyen saatler boyunca minicik kemik parçacıklarını sınıflandırmayı içerdiğini öğrenene kadar. Uzun bir süreyi kaybolmuşluk duygusuyla geçirdim."

"Ben de öyle hissediyorum," dedim. "Kendi hayatımda kaybolmuş gibiyim. Pusula kullanmayı da bilmiyorum. Hayat için bir GPS var mı?"

Çevrimiçi Kız Turnede

Bayan Mills güldü. “Diğer yetişkinler sana ne söylerse söylesin, ben sana minik bir sır vereceğim: Şu anda bilmek zorunda değilsin. Sadece on altı yaşındasın. Git, hayatın tadını çıkar. Hayatını yaşa. Yukarısının neresi olduğunu unutsun diye, iç pusulanı tepetaklak et, geriye çevir, sonra kendi etrafında döndür. Dediğim gibi, kendimi tamamen tesadüfen öğretmenlik işinde buldum ama şimdi başka bir iş yapmak istemiyorum.” Gülümseyerek bana doğru eğildi. “Bu akşamki konser için sabırsızlanıyor musun? Diğer sınıflarımdaki çocukların tek konuştuğu konu bu. Noah, Skeç’in altında çıkacak, değil mi?”

Konunun değişmesine sevinerek sırttım. Noah’ı yeniden göreceğimi düşününce, keyiflendim. Skype ve mesajlaşmanın yetmediği bir nokta vardı ve o noktaya varmıştık. Onu çılgınlık atan binlerce kızın karşısında, sahnede canlı performans sergilerken ilk kez izleyecektim. “Evet, konserin açılışını o yapacak. Onun için çok büyük bir olay.”

“Öyle görünüyor. Pekâlâ, yaz boyunca kendine çok iyi bak ve ileri seviye fotoğrafçılık dersi için hazırlık çalışmanı unutma.” Portfolyomu işaret etti. “Sergiye katılmak istemediğinden emin misin? Müthiş çalışmaların var ve takdir edilmeyi hak ediyorlar.”

Başımı hayır der gibi salladım. Bayan Mills iç geçirdi ama bu savaşı kazanamayacağını biliyordu. “Pekâlâ, tek söyleyebileceğim, blogunda yazmaya devam et, Penny. Senin yeteneğin bu. İnsanlarla nasıl bağ kuracağını biliyorsun ve bunu kaybetmeni istemiyorum. Bunu bu yaz, fotoğraflarla birlikte benden bir ödev olarak kabul et. Geri döndüğünde seyahatlerinin tam raporunu istiyorum.”

Portfolyo defterimi çantama koyarken gülümsedim. “Bu yılki bütün yardımlarınız için teşekkürler, Bayan Mills.”

Fotoğrafçılık dersi için yaz ödevimizi düşündüm. Bayan Mills her şeyi farklı bir açıdan görmek için bir meydan okuma olarak, bizden “alternatif perspektiflerden” bakmamızı istemişti. Ne yapar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zoe Sugg

cağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Noah'yla birlikte turneye çıkmanın bana milyonlarca farklı fırsat sunacağından emindim.

“Rica ederim, Penny.”

Sınıftan çıktım ve kendimi yeniden boş koridorlarda buldum. Adımlarımı gittikçe hızlandırıp nihayet koşu temposuna ulaşırken kalbimin göğsümün içinde çarptığını hissettim. Kapıdan dışarı fırladım ve okulun ön basamaklarında kollarımı iki yana açıp kendi etrafımda döndüm. Ne kadar ucuz görüldüğünü fark edince yanaklarım pembeleşti ama okul yılının bitmesine hiç bu kadar hazır olmamıştım. Özgürlük hiç bu kadar iyi gelmemişti.

25 Haziran

Sınavlar Resmen Bitti! (Ve Geri Döndüklerinde Sınavlardan Nasıl Sağ Çıkılır?)

Tramptetler çalsın lütfen! Bu yıl da okul bitti! Bitti! *Finito!*

O kadar kötü değildi. Tekrar ediyorum: O kadar kötü değildi. Ama ders çalışmaktan, yine ders çalışmaktan ve biraz daha ders çalışmaktan başka bir şey yapmıyormuşum gibi hissettiğim zamanlarla baş etmek için strateji geliştirmek konusunda biraz yardım aldım (en yakın arkadaşım Viki sağ olsun!).

Bu stratejileri şimdi yazıya dökmezsem, önümüzdeki yıl sınav zamanı gelene kadar unutmuş olacağımı biliyorum. Nedense kaç sınava girersem gireyim, gireceğim her sınav içime bir önceki kadar büyük bir korku salıyor.

Sınavlardan Sağ Çıkmanın Beş Yolu (Sınavlardan NEFRET EDENLER için)

1. Tekrar edin

Tamam, bazıları bunun zaten bilinen bir şey olduğunu söyleyebilir ama bu yıl kendime üzerinde bütün derslerin olduğu bir takvim oluşturdum ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zoe Sugg

tamamladığım her bir saatlik tekrar için kendime altın renginde bir yıldız çıkartma hediye ettim. Kendimi yeniden ilkokula dönmüşüm gibi hissettim ama kaydettiğim ilerlemeyi takvimin neredeyse tamamını kaplayan altın renginde bir takımyıldız biçiminde görmek, hazırlığım konusunda çok daha özgüvenli hissetmemi sağladı.

2. Rüşvetler

Öğretmenlere ya da sınav gözetmenine verilen rüşvetlerden değil, kendinize vereceklerinizden bahsediyorum! Tamamladığım her tam tekrar haftası için (bkz. 1. Adım) ödül olarak Gusto Gelato dondurmacısına gidip kendime bir gelato burger ısmarladım. Motivasyon konusunda hiçbir şey bir tatlı kaçamağının yerini tutamaz!

3. Önce zor soruları yapın

Viki'nin bir numaralı püf noktası! Viki sınavın sonunda sıkışıp büyük kompozisyonda zırvalamak zorunda kalmamak için önce puanı en yüksek sorulara odaklanmak gerektiği söylüyor.

4. Kahve

Kahveyi sevmem bile ama ağabeyimin dediğine göre, faydası oluyormuş. Denedim ama aldığım her yudum yüzümü buruşturmama neden oldu ve bütün geceyi kaygı dolu titremeler eşliğinde uyanık geçirdim. Belki de o kadar da iyi bir tavsiye değildir...

5. Yazı hayal edin

Sınavlardan sonra bir hayat olduğunu hatırlayın! Temelde sınavlardan sağ çıkmamı sağlayan bu madde oldu. Yakında yeniden Brooklyn Delikanlısı'yla birlikte olacağımı bilmek...

Hiç çevrimiçi olmayan Çevrimdışı Kız... mucks.

★ ★ İkinci Bölüm ★ ★

Eve dönüş yolunda heyecanım o kadar artmıştı ki mutfaktan içeri neredeyse vals yaparak girdim. Duruma bayağı uygun düştü çünkü annem tam *Yok Böyle Dans*'a yakışacak ışıltılı bir kostümle, mutfağın siyah beyaz karolarının üstünde Elliot'la salsa yapıyordu. Elliot'm erkek arkadaşı Alex, orta tezgâhın yanında bir taburede oturuyor ve Bruno Tonioli'nin¹ abartılı tavrıyla puanlarını haykırıyordu: "Yedi!"

Porter'ların evinde sıradan bir öğleden sonraydı.

Annem adımların arasında, "Penny, hayatım, demek geldin!" dedi. "Elliot'ın bu kadar iyi dans ettiğini hiç söylememiştin."

"Elliot'ın on parmağında on marifet vardır!"

Dans Elliot'm annem tarafından abartılı bir şekilde kucağına yatırılmasıyla son buldu.

Alex ve ben aynı anda heyecan dolu bir alkış kopardık.

Elliot ve Alex'e, "Yukarı çıkalım mı?" dedim. Neredeyse kusursuz bir eşzamanlamayla başlarını evet der gibi salladılar.

Onları bir arada görmek içimin sızlamasına neden oluyordu. Elliot ve Alex kusursuz bir çiftti ve Noah ile benim gibi uzun mesafe

¹ Yarışmanın İngiliz orijinali *Strictly Come Dancing*'in jüri üyelerinden İtalyan koreograf ve dansçı (ç.n.)

kederleriyle yetinmek zorunda değillerdi. İstedikleri anda, zaman farkına ya da düzgün bir şekilde Skype yapmaya yetecek internet bağlantısı olup olmadığına aldırmandan bir araya gelebiliyorlardı. Birbirlerinin yanında son derece rahattılar.

Hatta birlikte o kadar çok zaman geçiriyorlardı ki bizimkiler onlara Brangelina ya da Kimye gibi bir birleşik isim bile takmıştı: Onlar Alexiot'tı.

Biz üst katta gözden kaybolmadan önce, annem, "Alexiot akşam yemeğine kalıyor mu?" diye seslendi.

"Hayır, konserden önce GBK'de burger yiyeceğiz," diye bağırdım.

"Öyle mi?" dedi Elliot kaşını kaldırarak.

Yüzümü buruşturdum. "Kira davet etti. Sizin için de uygun mu?"

Alexiot birbirlerine baktı ama anlaşılan, onlar için de uygundu. "Hiç sorun değil, Pennykuş," dedi Elliot. Arkaya uzanıp Alex'in elini tutunca, gülümsedim.

Sevgililer Günü'nden kısa süre önce tanıştıkları günü hatırladım. Daha bir gün önce gitmiş olmamıza ve stoklarında bir değişiklik olmayacağını bilmemize rağmen, Elliot beni Brighton Lanes'in ücra bir köşesindeki bir ikinci el giysi dükkânına sürüklemişti. Ama sonra tezgâhın arkasında oturan yeni çocuğu görmüştüm. Birkaç saniyemi alsa da çocuğu tanıdım.

"Aman Tanrım, Penny, çocuk çok tatlı!" Elliot beni bir giysi askısının arkasına çekip kocaman bir tüylü fulara sarınmıştı.

"Alex Shepherd," dedim. "Bizim okulda, son sınıfta." Elbette Alex'i tanımamın en önemli nedeni Kira'nın ona fena halde abayı yakmış olmasıydı. Sesimi alçalttım. "Gey olduğuna emin misin?"

Elliot gözlerini devirdi. "Emin olmasam seni buraya getirir miydin sanıyorsun? İki hafta önce burada çalışmaya başladığından beri hakışlarımızla flörtleşiyoruz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kaburgasına dirsek atarak, "Sen herkesle bakışlarınla flörtleşirsin," dedim.

"Böyle değil." Abartılı göz kırpması kıkırdamama neden oldu.

"O zaman neden henüz hiç hamle yapmadın?"

"Yapacağım. Sadece... biraz zaman lazım."

Kira, Alex'in diğer takımda oynadığını öğrenince yıkılacaktı ama atlatırdı. Bana göre Elliot için biraz fazla derli toplu bir tipti ama gözlerinde kimi olsa eritecek muzip bir ışıltı vardı. Ona bir daha bakmak için askının kenarından başımı uzattığımda hâlâ bize baktığını görünce selam vermek için elimi kaldırdım.

"Penny, sen ne yapıyorsun?" Elliot'ın fısıltısı en az bir oktav yükselmmişti.

Hemen sırttım. "Süreci hızlandırıyorum. Hem benimki sadece kibarlık. Bu tarafa bakıyordu. Pekâlâ, buraya geliyor, sakın görün."

"Ne yapıyor dedin?" Elliott'ın yüzü panikten bembeyaz kesilmişti ama eliyle saçlarını düzeltti. "Nasıl görünüyorum? Bugün bu fötr şapkayı takmamam gerektiğini biliyordum. Fazla laubali görünüyor. Daha havahı bir şey takmalıydım."

"Elliot, saçmalıyorsun." Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Kafasının üstünde tüylü bir havyan oturuyormuş gibi görünmesin diye tüylü fuları çekip aldım. "Ayrıca şapka çok..." Fakat ben cümlemini tamamlayamadan Alex yanıma gelmişti bile.

Hafifçe gülümseyerek, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Gözlerini Elliot'tan bir an bile ayırmıyordu.

Elliot kendi kendine, "Benimle evlenir misin?" diye mırıldandı.

"Pardon, ne dedin?" Alex kaşlarını hafifçe çatı.

"Ah, hiç... Ben sadece... Şapkama uyacak bir kaşkol bulmama yardım edebilir misiniz?" Elliot bambaşka birine dönüşmüştü. Bütün gerginliği gözümün önünde eriyip gidiverdi ve eski, normal ve kendinden emin haline döndü.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Elbette. Şu tarafta *Muhteşem Gatsby* havana çok uyacak bir şeyler var.” Alex dükkândaki bir başka askılığa yöneldi.

Elliot, Alex’in peşinden giderken, “F. Scott Fitzgerald’ın karısının, onunla adam bir kitap anlaşması yapana kadar evlenmediğini biliyor muydun?” diye sordu.

Alex hiç sektirmeden, “Bilmiyordum ama Fitzgerald’ın imla konusunda gerçekten çok kötü olduğunu biliyorum,” diye yanıtladı.

İkisinin benim henüz okumadığım bir yazar hakkında (ve henüz kitabın filmini de seyretmemiştim) bilgi alışverişi yaparak uzaklaşmasını izledim. Birbirlerini doğdukları günden beri tanır gibiydiler. İşte o zaman Elliot’ı yalnız bırakmam gerektiğini anladım. Havasını bozmamalıyım.

Ancak tam Penny tarzına yakışacak şekilde, geri geri giderken bir palto standına çarptım ve bir yığın ikinci el kürk paltoyu ve etolü yere devirdim. Kıpırmızı bir suratla kürkleri ve paltoları toplamaya giriştim ama arapsaçına dönmüşlerdi. Elliot’m bu özel anını mahvetmek konusunda benden iyisi olamazdı.

Alex ve Elliot bir anda yanımda bitti. “Ben toplanım, endişelenme,” dedi Alex.

“Ben de yardım edeyim.” İkisi aynı anda yere eğildi ve aynı uzun kürk etolün uçlarını tutup elleri birbirine değene kadar çekşirtirdiler. Havadaki elektrik kıvılcımlarını görür gibiydim. Bu onların, çocukken defalarca seyrettiğim *Leydinin Aşkı* çizgi filmindeki spagetti ve köfte anıydı. Birkaç özür mırıldandım ve dükkândan tüymeyi bir daha denedim ama bu kez ikisi de beni fark etmedi. O günden beri tek vücut halindeydiler. Sakarlığımın *az da olsa* işe yaradığını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Şimdi en can alıcı sorunun cevabı için Alexiot’ın yardımına ihtiyacım vardı. İnsan erkek arkadaşını iki ay sonra ilk kez görecekken ne giymeliydi? Koşar adımlarla, yatak odamın olduğu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

üst kata çıktık. Alex uzun bacakları sayesinde basamakları ikişer ikişer çıktı. Benden de, Elliot'tan da çok daha uzundu.

Alex üst basamağa ulaşıp yatak odamın kapısında durunca, "Ah, Penny, senin yarın turne için yola çıkman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Oysa ne demek istediğini tam olarak biliyordum. Sanki yatak odamdan kasırğa geçmişti. Sahip olduğum bütün giysiler, taktığım bütün fularlar, kemerler ve şapkalar, yatağımın üstünde bir dağ oluşturmuştu. Masamın üstü ders notlarıyla, zemin son fotoğrafçılık portfolyo çalışmamdan kalma karton kırıklarıyla kaplıydı.

Koca odada derli toplu duran tek yer, bir magazin dergisinden kestiğim, Noah'nın kollarını omzuma attığı fotoğrafın asılı olduğu, pencerenin önündeki oturma yeri idi. Fotoğrafın altında: *Noah Flynn ve kız arkadaşı* yazıyordu. İlk kez bir dergiye çıkmıştım ve saçlarım berbat görünmesine rağmen, kupürü anı olarak saklamıştım. Ayrıca neredeyse tamamı altın renkli yıldızlarla kaplı ve bugünün tarihinin kırmızı bir daire içine alındığı bir takvim vardı.

Elliot karmaşanın arasında parmak uçlarında ilerledi. "Yok böyle bir şey. Güçlü Okyanus'un eşya toplamayı bilmediği kesin."

"Güçlü Okyanus" Elliot ve benim, tıpkı Beyoncé'nin eskiden sahnede koruyucu bir varlık anlamında kullandığı "Sasha Fierce" ismi gibi, kaygı hissettiğim anda iletişime geçtiğim ikinci benliğime taktığımız isimdi. Beyoncé'nin artık Sasha'ya ihtiyacı yoktu ve ben de günün birinde Güçlü Okyanus'a ihtiyaç duymamayı umuyordum. Ama şimdilik bu isme beni kaygılarımın fırtınalı denizlerinde su üstünde tutacak bir can yeleği gibi sımsıkı tutunuyordum.

Yatağımı işaret ettim. "Şey, otursanıza. Oturabilerseniz tabii." Tuvalet masamın sandalyesinde duran kazak yığına tünedim.

Elliot burnunu kırıştırarak, "Megan'ın cesedini buralarda bir yerde saklıyor olmandan korkuyorum," dedi.

Çarımıçı Kız Turnede

Dilimi çıkardım. "Haydi oradan."

Okula ilk başladığımda Megan benim en yakın arkadaşımı ama zamanla değişip artık tanıyamadığımı, bütün derdi dikkat çekmek olan, erkek manyağı, selfie takıntılı bir kıza dönüşmüştü. Geçen yıl Ollie'yle (Noah'yla tanışmadan önce feci âşık olduğum çocukla) sözüm ona ilişkimi kiskanmıştı. Aramızda hiçbir şey geçmemişti ama iması bile Megan'ı kıskançlıktan delirtmeye yetmişti. O zaman anonim olan blogumu keşfedip Noah Flynn'i tanıyan ve Megan'a anlatan da Ollie'ydi. Megan da parçaları birleştirip her şeyi medyaya anlatmış, beni hem basına hem insanlara ifşa etmişti.

Yine de Elliot'la, Megan ve Ollie'yle bir kafede, milkshake'lerimizin ikisinin üstüne boca edilmesiyle sonuçlanan yüzleşmemiz sırasında intikamımı almıştım. Milkshake skandahndan sonra Megan'la çok ilgin olmamıştı. Olayın haberi okulda kontrolden çıkan bir orman yangını gibi hızla yayılmıştı.

Ancak Megan gibi kızların karizması uzun süre çizik kalmazdı. Özgüvenli bir şekilde aradan parlar ve kötü ya da utanç verici şeyler üstlerinden, bir ördeğin sırtındaki su damlacıkları misali çabucak kayıp giderdi. Hatta Megan süt beyazı tenini dondurmaya borçlu olduğu konusunda espriler bile yapıyordu. Ve şimdi de Londra'nın en iyi tiyatro okulundan kabul mektubu almıştı. Dokunulmazlığına ve dünyanın zirvesindeki yerine geri dönmüştü.

Ollie bile bizim okuldan gidiyordu. Ailesi, ağabeyinin tenisteki başarısını bir üst düzeye taşımak için şehir değiştirmeye karar vermişti. Bana yaptıklarına rağmen, Ollie'nin kötü biri olduğunu düşünmüyordum. Üstelik artık ağabeyinin gölgesine mahkûm olmuştu. Böylece iki başdüşmanım bir anda gitmiş olacaktı. Bana sadece kendimi aşmak kalıyordu.

Elliot ellerini birbirine vurdu. *Friends* dizisindeki Monica tarzında düzen abidesi haline bürünmüştü. "Pekâlâ, valizin nerede?"

"Ah, sanırım Alex üstünde oturuyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Alex ayağa fırladı ve altındaki giysi yığınına kenara itti. Sonunda, eşya enkazının altından parlak pembe renkteki valizimin kenarları görüldü.

Alex bel vermeye başlamış valizimi takdirle süzerek, "Ne kadar zaman burada olmayacaksın?" diye sordu.

"On dört gün, üç saat ve yirmi bir dakika," dedi Elliot. "Her saniyeyi sayacağım."

"Sanırım annemle babam da sayacak," dedim mahcup bir sırıtışla.

"İkna olmaları çok zaman aldı mı?" diye sordu Alex.

"Ah, Noah'nın konuyu Paskalya'da gündeme getirmesinden sonra tam iki ay! Dürüst olmak gerekirse, ben de yapabileceğimden emin değildim."

Noah'yla turneye çıkmak büyük bir olaydı. İlk kez, gerçekten ve ciddi anlamda tek başıma bir yere gidiyordum. Ve bütün detaylar ince dişli bir tarakla tek tek ayıklanmasına rağmen gitmek konusunda hâlâ gergindim.

"Elbette yapabilirsin. Bu inanılmaz bir tecrübe olacak ve seni çok kıskanıyorum. Şimdi, Penny, fermuarı aç ve bize elinde neler olduğunu göster."

Talimatlarına uydum ve valizin en üstündeki şeyi görünce yüzümü buruşturdum. Elliot elini valizin içine uzattı ve kollarıyla bedenimi neredeyse iki tur sarabileceğim kadar geniş ve rahat olan, gördüğünüz ve görebileceğiniz en büyük yün hırkayı dışarı çekti. Hırka annemindi ve söylediğine göre, ne öncesinde ne sonrasında *sadece* hamileyken giymişti.

Elliot hırkayı çıkarıp önüne tuttu. Hırka dizlerinin altına kadar iniyordu. "Yazın en sıcak günlerinde turnede olacağının farkındasın, değil mi? Neden yanına koca bir koyun sürüsü almaya gerek duydun?"

Çevrimiçi Kız Turnede

Hırkayı elinden hızla çektim. “O benim rahatlatma kazağım.” Hırkayı yüzüme bastırdım ve annemle özdeşleşen parfümün kokusunu içime çektim. Ev gibi kokuyordu. “Kaygılarıma faydası oluyor. Bayan Mills turne sırasında kaygılanır ya da evi özlersem diye yanımda kendimi her zaman güvende hissettirecek bir şey götürmemi tembihledi. Bana evi hatırlatacak bir şeyi. Yorganımı yanıma almak pek pratik bir seçenek değildi ve ikinci tercih bu hırkaydı.”

Elliot hırkayı elimden aldı ve düzgün bir şekilde katlayıp tekrar valizime koydu. “Pekâlâ, bunu götürebilirsin. Ama bunu götüremezsin.” Ceplerinde dantelden güller olan, toz pembe bluzu çıkardı. “Turneye gidiyorsun, ninenle beş çayına değil!”

“Tamam, o kalabilir.” Güldüm. “Bu işte çok kötüyüm.”

Elliot abartılı bir tavırla şakaklarını sıvazladı. “Bazen senin umutsuz vaka olduğunu düşünüyorum, Penny! Bunu daha sonra halletmemiz gerekecek. Şimdi, işimize dönelim. *Bu akşam* ne giyeceksin?”

Şimdi abartma sırası bendeydi. “Neyim var neyim yok, hepsini denedim! Tek bir şey bile bulamadım. Sizce kot pantolonumun üstüne siyah bir askılı bluz geçirerek yırtabilir miyim?”

Elliot onaylamadığını göstermek için yüzünü buruşturdu. “Mümkün değil. Şık olmanın yakınından bile geçmez.”

“Şuna ne dersiniz?” Alex sahip olduğumu unuttuğum siyah patenci elbisesini havaya kaldırdı. Üstünde beyaz ve sarı renklerde minik papatya desenleri vardı. Kira ve Amara’yla birlikte aslında ders çalışıyor olmam gereken bir gün bir alışveriş sitesinden almış ama hiç giymemiştim.

“İşte, bu mükemmel,” dedi Elliot. “Hanımlar, beyler, erkek arkadaşım olağanüstü bir stilisttir.”

Alex omuz silkti. “Eh işte, insan uzun süre tezgâhtarlık yapınca insan birkaç püf noktası öğreniyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Alex'in öne uzattığı elbiseyi kapıp banyoya daldım. Patenci elbisesini üstüme geçirip aynaya döndüm.

Sonunda konserde Noah'yı göreceğime inanamıyordum. Turnede Skeç'e eşlik edeceğini haber aldığı o telefonda beri bu anı hem sabırsızlıkla bekliyor hem de gelmemesi için dua ediyordum. Topuzumu çözünce, uzun kızıl saçlarım yüzümün iki yanından dalga dalga döküldü. Annemin gösterdiği minik eyeliner numarasını denedim ve gözümün dış kenarından dışarıya doğru bir çizgi uzattım. Gözlerim bir anda daha çekici ve kedimsi göründü. Belki de bu işi kıvrabilirdim. Yeni sloganım: *Noah Flynn'in Kız Arkadaşı*.

Kafamın içinde Noah'nın albümünün açılış melodisi çalmaya başlayınca delirdiğimi sandım ama banyo kapısını açınca, Elliot ve Alex'in, *Sonbahar Kızı* albümündeki sekiz parçadan biri olan *Elementler*'i çaldığını anladım. Noah'nın yazdığı her şarkı bir öncekinden iyiydi ama albüme adını veren ve benim için yazılan *Sonbahar Kızı*, elbette, hâlâ favorimdi.

Alexiot el ele tutuşmuştu ve Elliot başını Alex'in omzuna yaslamıştı. Fazla şirindiler; araya girmek istemedim. Ama Elliot beni duymuş olmalıydı ki omzunun üstünden bana baktı. Ağzı açık kaldı. "Yıkılıyorsun, Güçlü Okyanus!"

"Şey, teşekkürler," diyerek küçük bir reverans yaptım.

"Pekâlâ, çocuklar, haydi gidip ortalığı dağıtalım," dedi Elliot, Amerikalıymış gibi kelimeleri uzatarak.

Alex de ben de ona çatık kaşlarla baktık.

"Ne oldu? Yeni konuşma stilimi beğenmediniz mi? Noah'yı görmeden önce biraz pratik yapmak istedim. Şimdi, sıra aksesuarlarda."

Bileğime bir tomar bilezik geçirdi ve boynuma uzun, aşağı sarkan bir kolye taktı. Gülümsedi. "Converse'lerini de giydin mi hazırsın."

Boy aynasında kendime baktım.

“Harika görünüyorsun, Pen. Bu kıyafet mükemmel oldu,” dedi Elliot. “Leah Brown, sen gezegendeki en seksi pop yıldızı olabilirsin ama benim kızımdan hiçbir fazlan yok.”

Kendime gülümseme izni verdim ve iyi göründüğümü söyledim. Görünüyordum da. Özgüvenli hissediyordum. Yine de üzerime geçirebileceğim bir ceket aldım. Elliot yüzünü buruşturdu.

“Ne?” dedim. “Restoran soğuk olabilir.”

“Restoran demişken, harekete geçsek iyi olacak!” Elliot saatine baktı.

“Tom!” Merdivenden aşağı, ağabeyime seslendim. “Bizi bırakır mısın?”

“Evet” olarak kabul ettiğim bir homurtu duydum.

Ama sonra dışarı çıkınca Alex bizimle birlikte arabaya binmedi. Ellerini ceplerine soktu. “Özür dilerim, çocuklar, önce halletmem gereken bir şey var. Konserde görüşürüz, olur mu?”

Elliot’ın mutluluğu bir anda söndü; omuzları çöktü.

“Emin misin?” dedim. “Bir grup on birinci sınıf öğrencisiyle takılmanın gerçekten sıkıcı olduğunu biliyorum ama çoğu fena değildir.”

“Mesele o değil,” dedi. “Halletmem gereken işler var.”

“Ah, tamam.”

Alex eğilip Elliot’ı çabucak öptü ama Elliot öpücüğüne içtenlikle karşılık vermedi. Sonra Alex gidince, omuz silkti ve bir anda normal haline döndü. “Haydi, gidelim!”

Şoför Tom’un gösterdiği incelik sonucu, birkaç dakika sonra GBK’nin önünde durduk. Elliot arabadan indi. Tam ben de arkasından gitmeye hazırlanırken, Tom uzanıp kolumu tuttu ve “Başın belaya girirse ya da yardıma ihtiyacın olursa, beni hemen ara. Anladın mı, Pen-pen?” dedi.

Ona sımsıkı sarılmama kaskatı omuzlarla karşılık verdi. Ama aslında beni sevdiğini biliyordum.

Cuma akşamı olduğu için, Brighton, Londra'daki işlerinden dönen banliyö sakinleriyle ve gece dışarı çıkmaya hazırlanan âlemcilerle doluydu. Benden daha küçük görünen bir çocuk, kaldırımında gitar çalıyordu. Şarkıyı kısık sesle söylüyordu ama inanılmaz bir sesi vardı. Londra Senfoni Orkestrası'nın yanından geçse fark etmeyecek kadar kendi dünyasma dalmış olan Elliot da dahil, kimse durup çocuğa bakmıyordu. Ama ben kendimi yanında duraksarken buldum. Çaldığı güzel müzik beni oraya çivilemişti.

Son notayı da basmasını bekleyip, "Bir fotoğrafını çekebilir miyim?" diye sordum.

"Elbette," dedi. Birkaç poz aldım, sonra çantamdan bir sterlin çıkarıp gitar kutusuna koydum. Bana minnetle sırtıttı ve bir anda gök delinip yağmur yağmaya başlarken restorana doğru koştum. Tipik İngiltere yazı.

İçeride herkes beni bekliyordu. Elliot koşar adımlarla yanıma gelip beni durdurdu. "Sakın delirme," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. Ama sonra Elliot kenara çekildi.

Megan arkasında duruyordu.

Ve üstünde benim elbisemin tıpatıp aynısı vardı.

★★ Üçüncü Bölüm ★★

Elbisemi örtmek için ceketime daha sıkı sarındım. Bu konuda şaşırtıcı derecede rahat görünen Megan'm yüzünde dingin bir gülümseme vardı. Ama gülümsemesinin nedeni, muhtemelen, benim utançtan domates gibi kıpkırmızı olmamdı. Restoranı o anda terk etmek üzere arkamı dönecekken, Elliot elimi tutup sıktı.

Megan kestane rengi saçlarını savurarak, "Aman Tanrım, Penny! Aynı elbiseyi giymişiz," dedi. "Sen de internetten mi aldın? Noah önce beni görmese iyi olur, yoksa kafası karışıp kulis giriş kartını bana verebilir." Abartılı göz kırpması midemi kaldırdı. Elbisenin ona benden daha fazla yakıştığını düşünmemek elimde değildi.

Elliot, "Büyü biraz, Megan. Bu sadece bir elbise; seni daha iyi bir insana dönüştürecek bir beyin nakli değil," diye çıkıştı.

Kira, Megan'm arkasında oturuyordu. Bana özür diler gibi gülümseyerek omzunu silkti. Bu elbiseden sipariş verdiğimi Megan'a Kira'nın söylemiş olabileceğini düşününce kalbim sıkıştı. Ama sonra, bu kadar paranoyak olma, diye kendimi azarladım.

"Gelebilmene sevindim, Penny!" dedi Kira. "Noah da bize katılacak mı?"

Diğer masalar da dahil olmak üzere herkesin dönüp bana baktığını hissettim. “Ah, sanmıyorum; Noah konsere hazırlanmakla meşgul. Ben onunla sonra buluşacağım.”

Elliot beni restoranın içinde, kabalık etmeden onlara en uzak olabileceğimiz masaya çekti. Bizim okulun tamamı ve Elliot’ın okulunun yarısı konsere geliyormuş gibiydi. Elbette hepsi Noah Flynn’i görecekleri için heyecanlıydı ama şu anda yeri yerinden oynatan asıl grup Skeç’ti. Dört genç adamdan oluşan ve geçen yıl, *Sadece Sen Varsın* adlı şarkılarıyla patlama yaratan Amerikalı bir gruptu. Daha önce Manchester ve Birmingham’da sahne almışlardı ama bu Noah’nın onlara katıldığı ilk konserdi. Bu konserden sonra Skeç’le Avrupa turnesine çıkacaktı ve ben de onunla gitme şansını yakalamıştım.

Midemde gergin ama heyecanlı kelebekler kanat çırpıyordu.

Masaya oturdum; Elliot da karşıma oturdu. “Mega-Pislik’le aynı odada olmak zorunda olduğumuza inanamıyorum,” dedi. “Herkesle burada buluşmayı neden kabul ettiğini bir daha sorabilir miyim?”

“Kira davet etti ve aklıma kaçmak için bir bahane gelmedi. Hepsi konsere geliyor, bu yüzden birlikte gitmemiz gözüme mantıklı göründü. Ayrıca Brighton Centre’dan bahsediyoruz. O kadar büyük ki onları görmeyeceğimizi umuyorum.”

“Brighton Centre’ın dört bin beş yüz kişilik oturma kapasitesi olduğunu ve Bing Crosby’nin ölmeden önce sahneye çıktığı son mekân olduğunu biliyor muydun?”

“*White Christmas*’ı söyleyen adam mı? Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun, Viki?” dedim gülerek.

“Ben her şeyi bilirim, Bayan Penny P. Biliyorsun. En azından biz VIP locasında olacağız,” dedi Elliot sırtarak biletini sallarken. “Birinci sınıf, bekle bizi!” Oturduğu yerde poposunu sallayarak

dans etti. “Vay canına! Biz bu kadar heyecanlıysak Noah ne hissediyordur?”

“Ah, Noah hiç gerilmez.” Gerçi bunu söylerken doğruluğundan emin değildim. Daha önce onu hiç gerçek anlamda sahnede görmemiştim; hele bu kadar büyük bir kalabalığın önünde. “Süper heyecanlı olduğunu biliyorum. Bu, Avrupa’da gerçekten başarı kazanması için büyük bir fırsat.”

“Evet, Skeç’le çaldıktan sonra insanların adını bilmemesi imkânsız olacak. Senin gibi biri bile onun kim olduğunu bilecek!”

Gülümsedim ama Elliot’ın sözleri beni huzursuz etmişti. Sadece altı ay önce, Noah Flynn’in kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yokken, onu bugün herkesin tanımak üzere olması çok tuhaftı. Daha önce bir medya fırtınasında az kalsın kendimi kaybediyordum. Kopacak kasırgada Noah’ya tutunmayı başarabilecek miydim?

Elliot, “Grubunun diğer üyeleriyle tanıştın mı?” diye sordu.

Başımı hayır der gibi salladım. “Henüz değil, ama en yakın arkadaşlarından bazılarının onunla olduğunu biliyorum.”

Elliot bakışlarını indirerek, “Keşke ben de seninle gelebilseydim,” dedi.

“Gelebileni ben de isterdim. Ama sen de *CHIC*’te müthiş iyi zaman geçireceksin,” diye hatırlattım. Elliot senenin başında kabul edildiğini öğrendiğinden beri, bu stajı sabırsızlıkla bekliyordu.

“*CHIC*’in 1895’te kurulduğunu biliyor muydun?”

Masanın üstünden uzanıp elimi Elliot’inkinin üstüne koydum. Eğlenceden çok, stresten bilgi fişkırttığı zamanları ayırt edebiliyordum. “Süper olacaksın,” diye güvence verdim.

Garson siparişlerimizi almak için masamıza geldi ama bir şeyler yiyemeyecek kadar gergin hissediyordum. Yüzümü menüye gömdüm, garsondan bize birkaç dakika daha vermesini istedim ama o masadan ayrılır ayrılmaz gitmemiş olmasını diledim. Arkasında korkuyla beklediğim kişi duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çevrimiçi Kız Turnede

“Hey, Penny.”

Menümü yavaşça indirdim. “Ah, merhaba, Megan.”

Elliot ona dövecek gibi bakıyordu ama Megan onu görmezden geldi. Bütün dikkatini bana odaklamıştı. “Aynı elbiseyi giydiğimiz için üzgünüm. Değiştirmemi ister misin? Konserden önce bir koşu eve gidebilirim.”

İşte *bu*, Megan’ın hiç beklemediğim bir yanıydı: tatlı ve sevecen. Bir an, eskiden tanıdığım kızı görür gibi oldum. Ama çift pozlanmış aynı fotoğraf filminde üst üste binen iki karenin canlı temsili gibi, o kızı bu yılın başında hayatımı mahvetmeye çalışan kızıdan ayırmakta zorlanıyordum. Hangisinin gerçek Megan olduğunu hâlâ bilmiyordum.

“Hayır, sorun yok. Aslında komik bile sayılır,” dedim.

Bana gülümsedi. Samimi gibiydi. “Düşünüyordum da...” dedi ve gülümsemesi bir anda bir köpekbalığının diştten ibaret suratına dönüştü. Besbelli ki masamıza gelmesinin altında başka bir neden vardı. “Sence daha sonra, Kira, Amara ve beni kulise sokabilir misin? Skeç’le tanışabilirsem gerçekten *ölürüm*.”

Kaşlarımı çattım. Elliot sesli bir şekilde cık cıklayarak gözlerini devirdi. “Ah, bilmiyorum, Noah’ya sormam gerek,” dedim.

“Tamam o zaman, neden sormuyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

Kaşını kaldırdı. “Neden mesaj atıp sormuyor musun? Erkek arkadaşının telefon numarasını *biliyorsundur* herhalde, değil mi?”

“Penny sana hiçbir iyilik yapmak zorunda değil,” dedi Elliot.

Megan, “Sana sormadım, Elliot,” diye lafı yapıştırdı. “*Arkadaşıma* sordum.”

“Şey, tamam...” Telefonumu cebimden çıkarmak için davrandım ama Elliot dik dik bakarak beni durdurdu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, tekrar Megan’a baktım. “Noah’ya daha sonra
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zoe Sugg

sorardım ama söz veremiyorum,” dedim. Telefonum gözden uzak kalmayı sürdürdü.

Megan duraksadı. Fikrimi değiştirmeyeceğimi anlayınca, umursamamış gibi görünmeye çalışarak omuz silkti. “Şey, sağ ol. Umarım sonra görüşürüz, Penny.” Bana gülümsemeyi sürdürerek öfkeli bir tavırla uzaklaştı. Ama Elliot’a çıkışma şekli, hiç değişmediğini fark etmemi sağlamıştı.

O gidince telefonumu çıkardım ve Noah’yla son mesajlaşmamızı okudum.

Bu akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum! N

Ben de! Çok uzun zaman oldu mucks.

Mesajlarını okuduğumu bilir gibi, telefonumun ekranına Noah’dan yeni bir mesaj düştü.

Konsere nasıl geleceksin?

Hemen bir cevap yazdım.

Elliot ve okuldan birkaç arkadaşla birlikte Brighton Centre’a yürüyeceğiz mucks.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

Hayır, yürümeyeceksin.
<https://rantey.org>

Çevrimiçi Kız Turnede

Mesajına bakarken kaşlarım çatıldı.

Şaşkın ifademi fark eden Elliot, “Ne oldu?” diye sordu.

Ona ekranı gösterdim. “‘Yürümeyeceksin’ derken ne demek istiyor? Konsere başka nasıl gitmemi bekliyor ki?”

Elliot omuz silkti ama sonra dudakları şaşkın bir O şeklini aldı. Bakışları restoranın ön tarafına çevrilirken gözleri kocaman açıldı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Daha sorumu tamamlamadan, etrafımızdan çığlıklar ve cıyıklamalar yükseldi. Kira’nın, “NOAH FLYNN!” diye çığlık attığını duydum ve oturduğum yerde sırtımı dikleştirip hızla arkama döndüm.

Erkek arkadaşım, Noah Flynn karşımdaydı. Olağanüstü Rock Kralı. Üstünde onunla özdeşleşen siyah tişörtü, yırtık kotu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onu görmek, dünyanın geri kalanının –restoranın, okul arkadaşlarımın, hatta Elliot’ın– eriyip yok olmasına neden oldu. Odaklanan bir fotoğraf makinesindeki gibi, bir anda dünyanın geri kalanı bulanıklaştı, Noah net ve keskin bir şekilde öne çıktı.

Beni görünce gülümsemesi büyüdü. Diğer masalardaki kızların cıyıklamalarını ve ağızları bir karış açık bakışlarını görmezden gelerek ağır adımlarla bizim masamıza yürüdü ve iki elimi birden tutup beni ayağa kaldırdı. “Penny Porter, seni kaçırmamın bir sakıncası var mı?”

Onunla birlikte ortadan kaybolmayı her şeyden çok isteyerek, “Hiç yok!” dedim. Ama sonra hemen hatırladım ve Elliot’a döndüm. “Bir dakika, senin için var mı?”

Elliot güldü. “Haydi git, Pennykuş! Zaten burger de istemiyordum; vegan olmayı düşünüyorum.” Sesini alçalttı. “Alex’i bulmaya gideceğim. Ayrılalı sadece yarım saat oldu ve şimdiden ölecek gibiyim.” O da masadan kalktı ve Noah onu kucakladı.

“Elliot, adamın! Seni görmek çok güzel.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zoe Sugg

“Seni de, Noah! Bu akşam ortalığı yıkacaksın.” Elliot bana döndü. “Zengin ve ünlü insanlarla birlikte buralardan uzakken beni unutma, olur mu, Penny?”

“Asla! Konserde görüşürüz.” Sırıttım ve Noah’nın bana uzattığı elini tuttum. Bütün arkadaşlarımın aptal bakışlarının arasında restorandan çıkıp bizi bekleyen arabaya yürüdük. Artık konser zamanıydı.

☆☆ Dördüncü Bölüm ☆☆

Alelade siyah bir arabanın yolcu kapısının yanında, kel kafası makyajımı tazeleyebileceğim bir ayna kadar parlak, iri cüsseli bir adam elinde büyük, siyah bir şemsiyeyle duruyordu.

“Bu Larry,” dedi Noah. “Sinir bozucu görünebilir ama aslında boş zamanlarında Whitney Houston şarkılarına eşlik eder ve çoğu zaman köpük banyosunu duşa tercih eder.” Noah arabaya binmek için korumasının yanından geçerken adamın koluna şaka yollu bir yumruk attı. “Öyle değil mi, Larry?”

“Doğru söze ne denir, efendim,” dedi Larry. “Siz Penny olmalısınız.” Bana sevecen bir ifadeyle göz kırpınca bir anda gevşeyiverdim. Noah’nın beni Larry konusunda neden rahatlatmak istediğini anlamıştım. Cuma geceleri gece kulüplerinin kapısında dikilirken görebileceğiniz, asayişi sağlayan adamlara benziyordu. Ancak Noah’nın az önce söylediklerine bakılırsa, kulübün dışında kavgaları ayırmak yerine; içeride, karaoke makinesinin başında, elinde pembe renkli bir kokteyllerle dans ederken bulunması daha olası görünüyordu.

Cevap verirken onu *I Will Always Love You*’yu mırıldanırken hayal ettim. “Merhaba! Evet ben Penny’yim. Tanıştığımıza memnun oldum, Whitney.” Elimi uzattım ama ona nasıl hitap

ettiğimi anladığım anda kıpkırmızı kesildim. Noah'nın çevresiyle tanışmamı böyle hayal etmemiştim! Seçkinliğe, zekâyâ ve hatta normal sözcüklere ne olmuştu? Durumu kurtarma çabasıyla hemen bir özür geveledim ama Noah devreye girdi.

"Ona böyle hitap eden ilk insan sen değilsin, Pen," dedi gülerek.

Larry göz kırparak pis pis sırttı. "Şu andan itibaren bana Whitney diyebilirsin, Penny. Sadece şarkıya eşlik etme seansları bekleme yeter; tabii eğer sen de katılmaya istekli değilsen." Ben gülüşüne gergin bir şekilde eşlik etmeye çalışırken, Larry sürücü koltuğuna atladı.

Brighton Centre'a yolculuk çok uzun sürmese de, sonunda Noah'yla olmak iyi gelmişti. Yanıma oturmak için orta koltuğa kayıp kolunu omzuma sardı.

Beni kendine çekerek, "Yanımda olman çok iyi geliyor," dedi. "Sınavların nasıl geçti?"

İrkildim. "Hiç sorma," dedim. "Ama artık bitti. Şu an burada olduğuna inanamıyorum!"

Göğsüne yaslandım ve kalp atışlarını hissettim. Bunun Skype'tan *kat kat* iyi olduğunu düşünmemek elimde değildi. Keskin hatlı çenesine, dağınık saçlarına ve koyu kahverengi gözlerine baktım. Nasıl bu kadar şanslı olabilmişim? Normalde her zaman yağmura şemsiyesiz yakalanan, okul piyangosunda numarası çıkmayan ve Monopoly'de yenilen şansız kızdım. Belki de hayat bütün galibiyetlerimi bunun için saklıyordu: Noah'yla olabilmeme.

"Bu akşam için heyecanlı mısınız?" Elimi sıktı ve ucubenin teki gibi hayranlıkla baktığımı fark ettim.

"Ah... Evet! İnanamıyorum. Benim bile adını bilebildiğim kadar büyük bir grubun açılışım yapacaksın." Noah'nın yüzü biraz beyazlayınca heyecanını körüklediğimi fark ettim. "Müthiş olacaksın, biliyorum. Gergin misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır dersem yalan söylemiş olurum ama daha çok içim içime sığmıyor. On iki yaşından beri hayalini kurduğum şeyi yapabiliyorum ve gezegendeki en iyi kız arkadaşla sahibim.” O elimi dudaklarına götürüp öpünce kıpkırmızı oldum. “Sanırım sadece annemle babamın da burada olup görmelerini isterdim, anlarsın ya.” Yüklü bulutların altında koyu gri görünen deniz kenarından geçerken, Noah yüzünü yağmur damlalarımın yol yol aktığı cama çevirince içim sızladı.

Anne ve babası sadece birkaç yıl önce trajik bir kayak kazasında ölmüştü ve Noah’nın acısının hâlâ taptaze olduğunu biliyordum. O ve kız kardeşi Bella, büyükanneleri muhteşem Sadie Lee’yle yaşamaya başlamıştı ama Noah’nın kalbinde her zaman okyanusu içine alacak kadar büyük bir boşluk olacağını biliyordum. Doldurmaya sadece müziğinin yardım edebileceği bir boşluk.

“Seninle inanılmaz gurur duyuyorlardır, Noah, bundan emimim.” Elini sıktım, gülümseyerek bana baktı. “Sadie Lee ve Bella nasıl?” diye sordum.

“Ah, harikalar. Bella bu eylül birinci sınıfa başlıyor ve büyükannem ikram şirketinin işleriyle meşgul. Ayrıca bana uçak yolculuğundan *güçlkle* sağ çıkan bir kutu çikolata parçacıklı kurabiye verdi ama elini çabuk tutman gerekecek! Soyunma odamdalar.”

“Çok tatlı!” Sadie Lee’nin kurabiyelerini düşünmek bile ağzımı sulandırıyor; kesinlikle yediğim en enfes kurabiyelerdi. Gerçekten salya akıtıyor olma ihtimaline karşılık elimi hızla ağzıma götürdüm. Noah’nın görmeye en son ihtiyaç duyacağı şey, ağzının suları akan, seksi olmaya fersah fersah uzak bir kız arkadaştı. Ama Noah güldü. Sonra uzanıp çenemi tuttu, beni usulca kendine çekti ve üç ay sonra ilk kez öpüştük. Aman Tanrım, bu çocuğu bu kadar çok özlemek beni öldürüyordu.

Aklımdan geçenleri okur gibi, “Seni gerçekten özledim, benim muhteşem ve şapşal sonbahar kızım,” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çorimici Kız Turnede

“Benim seni daha fazla özlediğimden eminim. Aslında nesine istersen bahse girebilirim.”

“Bana pek bahis oynayacak bir kız gibi gelmiyorsun, Penny. Demek istediğim, bana anlattığın o bozuk para oyunu makinesinin başındaki üç saat bile sınırları zorluyor...” Kaşlarını kaldırıp göz kırptıktan sonra arkasına yaslandı ve beğeniyle baştan ayağa süzdü. “Bu arada, elbisene gerçekten bayıldım.”

“Teşekkürler, ben de gamzelerine bayılıyorum.”

“Şey, birlikte turnedeysen o gamzeleri bol bol göreceksin. Benimle bunu yapmaya karar verdiğin için çok mutluyum, Pen. Müthiş bir macera olacak.”

“Şey, maceralara bayılırım... hele uçma kısmından sonrasına!” Turne sırasında binmemiz gereken bütün o uçakları düşününce ne kadar gerildiğimi tam anlamıyla gizleyemeyen bir kahkaha attım. Noah içimden geçeni okumakta gecikmedi.

“Sana iyi bakacağıma söz veriyorum. Harika zaman geçireceğiz.”

Güven veren sözleri yüzümü gülümsetti. Aramızda bir şeylerin aynı olamayacağım düşünüp endişelendiğime inanamıyordum. Aslında, içimden bir ses, eskisinden bile daha iyi olacağını söylüyordu. Noah görüşü kapamak için ellerinden geleni yapan son sürat silecekler ve iri yağmur damlaları arasından ön camdan dışarıyı görmek için başını eğerek, “Hey, Larry, yaklaştık mı?” diye sordu.

“Şu köseyi döndük mü tamamdır,” dedi Larry.

“Önünden geçebilir miyiz? Katılımı görmek istiyorum.”

“Elbette, patron.”

Noah gözlerinde muzip bir ışıltıyla bana sırttı. Bu, tanıştığımız zamandan çok iyi hatırladığım bir bakıştı. Sonucu bana New York’ta en sevdiği yerleri tek tek göstermesi olmuştu. Ne iş çevirdiğini bilmiyordum ama merakımı çelmişti.

Brighton Centre’ın önündeki yol içeri girmek için sıra bekleyen insanlarla tıklım tıklım doluydu. Larry aradan geçebilmek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

için yavaşlamak zorunda kaldı. Kimi rengârenk yağmurluklar giymiş, kimi sırlıslıkla olmamak için şemsiyelerin altına toplanmış kalabalık, yan yana on sıra olmuştu. Gördüğüm şeyin yoğunluğu karşısında ani bir kaygı dalgası hissettim. Erkek arkadaşım Noah Flynn'di. Bütün bu insanlar onu sahnede şarkı söylerken izleyecek ve kim olduğunu henüz bilmiyorlarsa bile, bu geceden sonra öğreneceklerdi. Kiminin elinde el yapımı pankartlar bile vardı. EVLEN BENİMLE, NOAH; SENİ SEVİYORUZ, NOAH; İZİN VER, YAZ KIZIN OLAYIM.

Sonra gevşedim. Birinin onun “yaz kızı” olmak istemesinin sakıncası yoktu (sonuçta artık dört mevsim kızı olduğumu bilmek bana yetiyordu). Bu kadar büyük bir grubun açılış sanatçısı olarak sahne alırken, bu kadar çok destekçisinin olmasının çok hoş olduğunu düşündüm. Bu kızların çoğu onu sadece YouTube sayesinde tanımıştı ve bu kadar başarılı olmasında hepsinin ayrı ayrı payı vardı. Elbette sadece Skeç'i izlemeye gelmiş bir sürü insan da vardı. Grubunun dört üyesinin de bir Abercrombie & Fitch posterinden fırlamış gibi görünmesinin katkısı büyüktü. Noah ve çıkmak üzere olduğu bu çılgın yolculuk adına büyük bir gurur duydum ve bu yolda yanında olacağımı düşünüp içimden küçük bir mutluluk dansı yaptım.

Noah emniyet kemerini açınca, telaşla ona baktım. “Ne yapıyorsun?”

“İnip merhaba diyeceğim.”

“Ama dışarıda sağanak var!” diyerek zaten bariz olanı bir kez daha ifade etmiş oldum.

“Umurumda değil. Her halükarda bir duş almak iyi gelecek. Hem bak, ne diyeceğim?” Elini uzattı. “Sen de benimle geliyorsun.”

Gözlerimi açarak, “Ne?” dedim.

“Herkesin bizi birlikte görmesini ve bunu senin de benimle birlikte yaşamayı istiyorum. Bir saniye içinde döneriz, Larry.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çevrimiçi Kız Turnede

Araba durdu ve Noah beni de peşinde sürükleyerek indi. Kapıda duraksadım ama Noah'nın ısıltılı gülümsemesini görmek bana da güç verdi. Çantamı açtım, içinden fotoğraf makinemi alıp arabadan çıktım.

Kulaklarım Noah'nın adını haykıran hayranların tiz çığlıklarıyla çınılıyordu. Noah onlara doğru yürüyünce çılgın gibi el sallamaya başladılar.

Noah'nın hayranlarıyla sohbet etmesini izlemenin gerçekten sihirli bir yanı vardı. Yüzü ısıltılı ve ıslanması ya da saçlarının her geçen saniye biraz daha dağılıp kıvrılması umurunda değildi. Tam havasındaydı.

Birinin, "Penny! Bakın, Penny de orada! Çevrimiçi Kız!" diye bağırdığını duydum. Bana el sallayan iki kıza baktım ve ben de gülümseyerek el salladım. Çok tuhaf bir duyguydu ve bir yanımda şiddetle arabanın içine kaçmak istiyordu. Oysa kaçmak yerine, sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve sıradaki insanların bazılarıyla kucaklaşan ve beşlik çakan Noah'mın fotoğraflarını çekmeye başladım. Makinem bir kalkan vazifesi görüyordu. İçimden, *bunu yapabilirsin, Penny*, diye geçirdim. Geri geri hareket edince, az önce bana el sallayan iki kız tam arkamda kaldı.

İçlerinden biri, "Noah'nın bu kadar çok insanın karşısında şarkı söyleyecek olması seni heyecanlandırıyor mu?" diye sordu.

Hevesle başımı salladım. "Çok heyecanlıyım. Delilik bu!"

Diğer kız, "Bu arada, bloguna bayılıyorduk! En kısa zamanda tekrar başlamalısın," diye araya girdi.

"Ah, emin değilim. Gerçi ben de özlüyorum ama." Onlara sevecen bir ifadeyle gülümsedim.

İlk kız, "Noah Flynn'le birlikte olmak nasıl bir duygu?" diye sordular.

"Rüya gibi," dedim dürüstçe. Noah bana baktı ve arabayı işaret etti. Elimi tutarken, "İkinizle de tanışmak çok güzeldi," dedim ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

arabaya bindik. Kızlara son bir kez el salladıktan sonra Noah'ya döndüm. Yüzünde Cheshire kedisi sırtışı vardı. Şu noktada ne hissettiğini sadece tahmin edebilirdim.

“İyi misin?” dedi endişeyle kaşlarını çatarak.

“Bu... müthişti!” dedim ve boynuna sarıldım. Fotoğraf makinesi göğsüne çarpınca gülerek ayrılmak zorunda kaldık.

“Bir dakika, bu anı hatırlamak istiyorum,” dedim Noah'ya. Onu kendime çektim ve selfie'mizi çekmek için telefonumun kamerasının yönünü değiştirdim. Ekrandaki yüzlere baktığımda, tek gördüğüm aptallık derecesinde mutlu, ılık saçan insanlardı ve içim öylesine ısındı ki patlayacağımı sandım. İşin en iyi yanı, bu duygunun yaz boyu sürecektiydi.

★ *Besinci Bölüm* ★★

Sonunda arabadan indiğimizde Noah'nın menajeri Dean dışarıda bekliyor ve manidar bir ifadeyle saatine bakarken, ayağını yere vuruyordu. Saçları jöleden ıslak ve yapış yapıştı; üstünde bir takım elbise olmasına rağmen, gömleğinin üstten birkaç düğmesinin açık olması ona daha rahat bir hava katıyordu. Noah bunun Dean'in "çocuklarla arasını iyi tutma" çabası olduğunu söylerdi. Aklıma hemen "Bana-Jeff-De" adını taktığımız eski tiyatro öğretmenim geldi çünkü bütün öğrencilerinin onu çok havalı bulmasını isterdi. En azından Dean'in harika bir işi vardı.

"Merhaba, Dean!" dedim. Tanıdık bir yüz görmek güzeldi. Dean'le Noah'nın turnede ona eşlik etme ihtimalimi ilk kez gündeme getirdiği Paskalya tatilinde tanışmıştım.

"Penny! Seni ne görmek çok hoş!" Beni iki yanağımdan öperken burnuma güçlü bir tıraş losyonu kokusu doldu. "Haydi, çifte kumrular. Ön tarafta takıldığınıza inanamıyorum. Sebep olduğunuz güvenlik kâbusundan haberiniz yok mu?"

Noah özür dilemedi, sadece omuz silkti. "Dışarıda sağanak yağmur olduğunun farkında mısınız? Beklemek zorunda bırakılan bütün o insanlara selam vermek istedim."

Çevrimici Kız Turnede

Herkesle tanıştıktan sonra kendimi havada yürür gibi hissediyordum ve Noah'nın da öyle hissettiğinden emindim. Büyük olasılıkla yataktan yeni kalkmış gibi berbat görünüyor olmam da umurumda değildi. Noah, elbette daha da iyi görünüyordu.

Dean gözlerini devirdi ama kızgın görünmüyordu; bunun Noah'nın cazibesinin bir parçası olduğunu biliyordu. Dean, Noah'yı YouTube'da keşfedip Sony'yle anlaşma yapmasını sağlayan kişiydi. O zamandan beri bir tür baba yarısı olmuştu; Noah'nın bir gecede doğmuş bir internet sansasyonu olmanın beraberinde gelen zorluklarla baş etmesine yardım ediyordu. Onu Skeç'le birlikte turneye çıkaran ve Noah kendisi o kadar emin olmasa da, insanları Noah'nın hazır olduğuna ikna eden de Dean'di.

Dean ayrıca Noah'nın annemle babamı onunla gitmemin sorun olmayacağına ikna etme planının da parçasıydı. Dean bütün öğleden sonrayı bizim evde, annemle babamı Noah ve Skeç'le bir rock turnesinin, Hollywood filmlerinde ve TV dizilerinde tasvir edildiği gibi alkol ve uyuşturucudan beslenen bir ortam olmayacağı konusunda rahatlatmaya çalışarak geçirmişti.

"Akıllı telefonlar, sosyal medya ve paparazzi yüzünden, bugünlerde genç yeteneğimiz konusunda *hiçbir* risk alamayız," demişti Dean. Noah'dan "yetenek" diye bahsedildiğini duymak tuhaf bir histi. "Çizgiyi aştıkları anda birileri onları filme alır ve görüntü hemen viral olur. İşin o noktaya gelmesine asla izin vermemek benim görevim."

O öğleden sonra çok uzakta kalmış gibi geliyordu ve işte, her şey gerçeğe dönüşmek üzereydi. Bir türlü inanamıyordum.

Dean beni gerçeğe döndürdü. "Noah, bir saat sonra sahnedesin. Kaybedecek zamanımız yok."

"Bütün öğleden sonrayı burada provada geçirdim. Sanırım biraz mola vermeyi hak ettim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Beni kafası kesilmiş bir tavuk gibi oradan oraya koşturmak yerine, nereye gittiğini *söylemen* muhtemelen daha iyi olurdu!”

Noah bana göz kırptı. Menajerlik ekibine nereye gideceğini haber vermeden ortadan kaybolmak Noah’nın tipik hareketiydi. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

Sahne arkası tahmin ettiğimden çok daha az ihtişamlıydı. Kafamda bol bol deri mobilya, çıplak ampullerin çevrelediği kocaman aynalar, açıktaki metal borular ve her yerde hoparlörlerle gerçekten endüstriyel bir yer canlandırmıştım. Oysa bir dizi dar koridordan geçirilip üstüne, NOAH FLYNN yazılı bir kâğıdın yapıştırıldığı bir kapıya götürüldük. Kapının ardında yuvarlak bir sehpanın etrafında bir çift gri kanepe olan, beje boyalı küçük bir oda vardı. Boşken gerçekten sıkıcı görünebilirdi ama etrafa saçlı eşyalar sayesinde canlanmıştı. Bir köşeye bir sürü enstrüman istiflenmişti; açık valizlerden dışarı eşyalar taşıyordu ve kanepenin arkasına birkaç deri ceket atılıydı. Duvarlarda Elliot sayesinde hakkında her şeyi bildiğim Bing Crosby’den The Vamps, The Wanted ve hatta One Direction’a kadar, Brighton Centre’da sahne almış ünlülerin fotoğrafları vardı. Günün birinde Noah’nın fotoğrafı da oradaki yerini alacak mıydı acaba?

“Skeç de buna benzer bir odada mı?” diye sordum.

Noah başını hayır der gibi salladı. “Hayır, onlar daha şık soyunma odalarını alıyor.”

“Şey, gayet mantıklı. Onlarla tanışacak mıyım?”

Bu kez güldü. “Tanrı aşkına, henüz ben tanışmadım. Unuttun mu, ben sadece açılış şarkıcısıyım. Menajerleri onları Dean’in beni dizginlediğinden daha sıkı dizginliyor. Turne boyunca onları görebilsek şaşırırm. Tabii eğer süper şanslıysan o başka. Bir dakika, rock yıldızı erkek arkadaşını bir üst sınıfla değiştirmeyi ummuyorsun, değil mi?”

Çevrimiçi Kez Turnede

Omzuna hafif bir yumruk vurup dilimi çıkardım. Sehpanın üstüne yerleştirilmiş ikramları görmemle, Skeç'le tanışamamanın hayal kırıklığını aşmam bir oldu. Reese'in Fıstık Ezmeli Çikolata Kapları ve Jolly Ranchers şekerleri, birkaç şişe neon sarısı Lucozade enerji içeceği ve... Cadbury'nin yumurta şeklindeki minik çikolatalarıyla dolu KOCA bir kâse vardı.

"Bir dakika, Noah, bunları nereden buldun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaz mevsimindeyiz ve bu mini yumurtalar sadece Paskalya döneminde olur. Sanırım bu senin büyük diva kaprisin falan olmalı," dedim sırtarak.

"Bu konuda senin çikolata uzmanlığına güvenmem gerekecek," dedi Noah. Eğildi, bir mini yumurta alıp ağzına attı. Sonra sehpanın altından bir kutu çıkarıp kapağını açtığı anda oda çikolata parçacıklı kurabiyelerin mis gibi kokusuyla. "Ancak Sadie Lee bunları en sevdiği İngiliz'e vermem ve hepsini tek başıma yememem konusunda benden söz aldığına göre, o mini yumurtalar ancak ikinci en iyi şey olabilir!"

"Hiçbir şey Sadie Lee'nin kurabiyelerinin önüne geçemez!" diyerek bir tane aldım. İçleri hâlâ yumuşacıktı. Bütün kutuyu bir seferde yiyebilecek olmama rağmen, Noah'ya ve arkamızdan odaya giren Dean'e de birer tane ikram ettim.

"Hey, kim bira ister?"

Çikolata kutusundan kafamı kaldırdığımda kapının girişinde uzun ve bakımsız perçemleri alnının tamamını örten bir delikanlı duruyordu. Noah gibi siyah bir tişört giymişti ama Noah'nın aksine, kolları boydan boya dövmelerle kaplıydı. Bir elinde iki bira şişesi tutuyordu. Nedenini izah edemesem de, bir anda ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben almayayım, dostum,” dedi Noah. “Blake, seni kız arkadaşım Penny’yle tanıştırayım. Penny, Blake benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve grubumun bateristidir.”

Blake bana bakmadı bile; baktıysa da saçları gözlerini büyük ölçüde kapadığı için ben anlamadım. Boğuk bir tanışma homurtusu duydum. Sanırım.

“Selam,” dedim. Sesim çatlak çıktı ve bu kez Blake’in ifadesinin değiştiğini gördüm. Dudakları pis bir sırtışla kıvrıldı. Tadım kaçtı. Noah’nın arkadaşlarında iyi bir izlenim bırakmak istiyordum. Oysa şimdi kendimi tuhaf ve biraz ezik hissediyordum. İlk kez, oraya ait olmadığımı hissettim.

Noah’nın grubunun diğer iki üyesi Blake’in arkasında toplanmıştı. İkisinin de ellerinde biralar vardı ama Blake’ten daha sevecen ve güler yüzlüydüler. İçeri girerlerken Noah bizi tanıştırdı. Basçı Mark ve Ryan adında bir klavyeci. Mark ve Ryan, Noah ve benim karşımızdaki koltuğa oturdu ama Blake yanımıza gelip Noah’nın yanına çökünce, onunla kanepenin kolu arasında sıkışıp kaldım. Blake biralardan birini Noah’ya uzattı.

Noah şişeyi aldı ama içmek yerine sehpaye bıraktı.

Blake kendi birasından büyük bir yudum içtikten sonra, “Burası İngiltere, ahbap. Burada yaşıyor tutuyor,” diye üsteledi.

Noah omuz silkti. “Böyle iyiyim dedim.”

Blake konunun üstüne gidecek gibiydi ama Dean el çırpınca grubun tamamı ona baktı. “Pekâlâ, çocuklar, bu birlikte ilk büyük gösteriniz ve provada harikaydınız. Az önce yaptığınızı tekrarlasanız, ortalığı yıkıp geçersiniz. Bunun Noah için, hepiniz için ne kadar önemli olduğunu anlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Bu konser, oyunu gerçek anlamda değiştirebilir. Emeksiz yemek de yok. Işıkların açılmasına sadece on dakika var, bu yüzden herkes dışarı çıkıp hazırlansın. Parlama zamanınız geldi.”

Noah’ya, “Hep böyle midir?” diye fısıldadım.

Çerimici Kez Turnede

“Biz sahneye çıkmadan önce hep böyle basmakalıp cümleler kurup kurmadığını mı soruyorsun? Evet, Dean öyledir.” Noah menajerine baktı. “Bana biraz izin verir misin?”

Dean ciddi olduğunu anlamamız için bize gözlerini kısarak baktı ve “Sadece *bir* dakika,” dedi. “Pekâlâ, herkes dışarı.”

“Penny dışında herkes.”

Dean başını evet der gibi salladı ama Blake gürültülü bir homurtu çıkardı. İsteksizliği her hareketinden belliydi ama sonunda ayaklarını sürüyerek Dean’in peşi sıra kapıdan çıktı.

Baş başa kalınca, Noah bana döndü. Vücudundan buram buram gergin bir enerji yayılıyordu. Sonra bunun heyecan olmadığını fark ettim. Gerçekten endişeli görünüyordu.

“Penny, sahneye çıkabileceğimden emin değilim.”

☆☆ Altıncı Bölüm ☆☆

Bunlar Noah'dan en son duymayı bekleyeceğim sözcüklerdi. Yüzünden hiç eksik olmayan gamzeleri silinmiş, çenesi gerilmişti. Benzi solmuştu ve tırnaklarını kemiriyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Ayağa kalktı ve elini dağınık kahverengi saçlarının arasından kaydırarak soyunma odasında bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Ayağa kalkıp yanına koştum. Gerginlikten attığı voltaya son vermek için iki elini birden tuttum. Kıpırdamadan durdu ama ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. Alınlarımızı birbirine değdirip birkaç saniye birlikte nefes alıp verdik. Sonra elimi yüzüne götürdüm. “Sen müthişsin. Bunu elbette yapabilirsin. Sen Noah Flynn’sin. Her şeyi yapabilirsin.”

Eğildi ve beni öptü. Bu, arabadakinden çok farklı bir öpücüktü. Benimkilere bastırıldığı dudakları, umutsuz bir enerjiden beslenir gibiydi. Sanki öpüşmemizin bizi, çılgınlık atan 4.500 hayrandan oluşan bir kalabalığın karşısında şarkı söylemek konusunda endişe duymayacağı başka bir dünyaya ışınlamasını umuyordu.

Sonunda ayrıldığımız zaman, “Penny, bunu yapabileceğime gerçekten ama *gerçekten* emin değilim,” dedi. Sesi o kadar cılız çıkıyordu ki onu güçlükle duyabildim.

Çevrimiçi Kız Turnede

Soyunma odasının kapısı sertçe vuruldu. Dean paniğin kıyısında bir ses tonuyla, "Bir dakikan doldu, Noah," diye seslendi. Fakat onun paniği Noah'ninkine benzemiyordu.

Noah kanepeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

Onu böyle görmek içimi acıttı. Ona uzanmak ve annemin eski kazağı gibi sıcak ve rahatlatıcı bir şeyle sarmalamak istedim ama sahneye bir battaniyeye sarılı halde çıkamazdı (gerçi düşününce, bunu yaparak yeni bir moda akımı başlatabilirdi). Sonra bir anda ilham geldi. Belki de ihtiyacı olan şey buydu; bir güven nesnesi.

Gözlerim etrafta dolaştı ve ona evde kendini iyi hissettirdiğini bildiğim tek şeyde durdu: eski gitarı. Brooklyn'den satın aldığı gitar. Arkasında anne ve babasının mesajının yazılı olduğu.

Aslma sadık kal, M & D muck

Gitarı alıp Noah'nın yanına gittim. "Bunu al."

"Gitarımı mı? Ne faydası olacak?"

"Sen dediğimi yap," dedim daha kararlı bir sesle.

Gitarı iç geçirerek elimden aldı ve askısını kafasından geçirdi. Gitar kollarının arasındaki yerini alır almaz, telleri tıngırdattı. Oda müzikle doldu ve bir anda Sadie Lee'nin New York'taki evinin bodrum katına, kendi dünyamızda baş başa olduğumuz o ana ışınlanmış gibi olduk. Ve aynı anda omuzlarındaki gerginliğin çözüldüğünü hissettim.

"Sahneye onunla çıkmalısın," dedim.

"Nasıl yani?" Gitarına boş boş baktı.

"Şarkılarını bu gitarla yazdın, değil mi? Onu da yanına al ve ilk notaları bu gitarla çal. Sonra müzik hızlanırken sahne gitarına geçebilirsin."

Oda birkaç saniyelik bir sessizliğe gömülünce acaba gerçekten aptalca bir şey önermiş olabilir miyim diye düşündüm. Ama

sonra Noah'nın yüzü aydınlandı. "Penny, sen bir dahisin." Ayağa fırlayıp beni öptü.

"Gitara dikkat!" Güldüm.

Enstrümanı omzuna asarken, "Haydi. Dean kalp krizi geçirmeden çıkalım," dedi.

Bana uzattığı elini tuttum. Sonra diğer eliyle kapıyı açtı.

Dean dışarıda, başı ellerinin arasında duvara yaslanmıştı. Çıktığımız anda başını kaldırdı. "Ah, Tanrı'ya şükür. Hazır mısınız?"

"Evet, Dean, geliyorum."

"İyi. Bir an beni endişelendirdin." Dean uzun adımlarla sahne arkasındaki alana yürümeye başladı. Noah ve ben de kalın siyah bantla yere yapıştırılmış kabloların ve çılgin gibi koşturan kulaklıklılı insanların arasından geçerek telaşla onu takip ettik. Yukarı bakmak için başımı geriye attım. Skeç'in dekoru tepemizde asılıydı. İlk şarkıları sırasında aşağı indirilecek devasa ekranlar kullanıyorlardı. Noah, grup sahnedeiken canlı çizim yapacak çizim sanatçıları kiraladıklarını ve resimlerin o dev ekranlarda gösterileceğini anlatmıştı. Az kalsın kablolarından birine takılıp tökezliyordum ama Noah elimi sıkıca tutup dengemi sağlamama yardım etti.

Dean omzunun üstünden arkaya baktı. "Elindeki ne?" diye sordu Noah'ya.

"Gitaram. Şarkının ilk kısmında kullanacağım. *A capella*² söyleyeceğim, sonra Blake bateri intro'sunu girerken, sahne gitarıma geçirim."

Dean aniden durarak bizim de durmamıza neden oldu ve başını yana yatırarak Noah'ya baktı. Sonra başını salladı. "Kulağa harika geliyor. Gerçi prova etmedik ama hey, YouTube'daki kaydına bir geri dönüş gibi olacak. Gidip diğer çocuklara ve ekibe haber vereyim. Hayatımı asla kolaylaştırmıyorsun, Noah."

"Başka türlüşünü sen de istemezsin." Noah sırtıttı.

2 Enstrüman olarak insan sesinin kullanıldığı, çok sesli bir müzik türü. (ç.n.)

Çevrimiçi Kız Turnede

Daha ne olduğunu anlamadan, kendimizi sahnenin yanında bulduk. İzleyicinin nabzını hissedebiliyordum; herkes nefesini tutmuş, Noah'nın sahnede görünmesini bekliyordu.

Noah koyu renk gözleri ışıldayarak bana döndü. Gerginliğinin, yerini katıksız adrenaline ve heyecana bıraktığını görebiliyordum. "Teşekkürler, Penny. Sensiz ne yapardım, bilmiyorum."

Gülümsedim. "Performansından sonra görüşürüz," diye fı-sıldadım.

Sonra sahnenin tamamı karardı ve izleyiciler bile sustu. İğne atsanız duyulacak gibiydi. Performansı ile ilgili beklenti öylesine yoğundu ki Noah'nın buna nasıl dayanabildiğini bilmiyordum.

Noah derin bir nefes aldı ve neredeyse zifiri karanlıkta sahneye yürüdü. Bulunduğum yerden silüetini güç bela seçebiliyordum. Noah mikrofonun ayaklığını düzeltti ve rahat bir pozisyon bulana kadar bir süre ayaklarını kıpırdattı. Sonra elini gitarın üstüne yerleştirip ilk notayı çaldı. Ses salonun dört bir yanında çınladı.

Spot ışığı yandı, Noah *Elementler* şarkısının ilk birkaç ölçüsünü söyledi ve izleyicinin 4.500 kişi gücünde çığlıkları bir kükremeye dönüştü.

Ve ağladığımı işte o zaman fark ettim.

★ ★ Yedinci Bölüm ★ ★

“Hey, Penny. Belki Noah’nın performansının geri kalanını seyretmek için yerine geçmek istersin,” dedi Dean arkamdan.

“Ah... Ne?” Dean’in sesi, beni büyülenmiş bir halde Noah’yı izlerken daldığım transtan çıkardı. Gözlerimi ondan hiç istemeyerek, güçlkle ayırdım. “Sanırım, evet. Buradan oraya nasıl ulaşırım?” Konserin kalan kısmını Elliot ve Alex’in de olacağı VIP kısmından seyretmem gerekiyordu.

“Bu koridorun sonunda merdivene ulaşacaksın. Merdivenden inip kapıdan çık, asıl salona girmiş olacaksın. Orada bir üst kata çıkınca, VIP kısmını kolayca bulursun.” Dean kulaklık takmıştı ve dikkati birinin kulağına söylediği bir şeye kaymış olmalıydı çünkü yüzünün rengi attı ve kurmalı bir oyuncak gibi gerildi.

Hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle, “Tamam, teşekkürler. Hallederim,” dedim. Dean yanımdan hızla uzaklaştı. Ben de tarifini unutmamak için hemen harekete geçtim. Noah’nın programının uzun olmadığını biliyordum ve bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Bir labirenti andıran sahne gerisinde yolumu kaybetmemeye dikkat ederek salona açılan kapıdan dışarı koştum. Ve bir anda kendimi kalabalığın ortasında buldum. Aşağıda ses sahne gerisinden

çok daha yüksekti. Gümbür gümbür hoparlörlerin yanı sıra onları Noah'dan ayıran bariyerlerin önüne yığılan kızların (izleyicilerin büyük kısmını kızlar oluşturuyordu) çığlıkları yükseliyordu. Kızlar ondan bir parça koparmak ister gibi umutsuzca öne uzattıkları kollarını sallıyorlardı. Bu halleriyle birey olmaktan çıkmış, azgın bir heyecanla dolu tek vücut bir varlığa dönüşmüşlerdi. Konserden önce sahneye hediye atılmamasıyla ilgili anonslar yapılmasına rağmen, daha şimdiden Noah'nın ayaklarının dibine oyuncak aylar, çiçekler ve hatta bir sutyen atıldığını gördüm.

Heyecanın adrenalin yüklü titreşimi içimde çınılıyordu ama gerilimin keskin dişleri de hissediliyordu. Güvenlik personeli kulisin kapısında oyalanmama izin vermeyerek beni hareket etmeye zorlayınca, kendimi kalabalığın tam ortasında buldum. Elliot'ı bulmak için başımı kaldırıp balkona baktım. Neyse ki Alex'le birlikte en önde, korkuluğun hemen arkasında oldukları için onu seçmem zor olmadı. Gözlerini birbirlerinden ayırmadan, sarmaş dolaş bir halde *Elementler*'i dinliyorlardı. Öyle tatlı ve nadir yaşanacak bir andı ki içim kıpır kıpır oldu.

Öpüştüler. Telefonumu çıkarıp fotoğraflarını çekerken, fotoğraf makinemi sahne gerisinde bıraktığımı hatırlayıp üzüldüm. Karanlık çıkmasına rağmen, ortamı yansıtan bir fotoğraf oldu. Elliot'a bir an önce göstermeliydim. Uzun zamandır birlikte bir fotoğraf çek-tirmek istiyordu. Ne zaman bir fotoğraflarını çekmeye yeltensem, Alex hemen utanıyordu. Eşcinselliğini henüz bütün arkadaşlarına ve ailesine açıklamadığı için, başkalarının önünde her tür sevgi gösterisinden kaçmıyordu. Elliot gerçekten sabırlı davranıyordu çünkü kendi tecrübelerinden Alex'e zaman tanınması gerektiğini biliyordu ama bu her ikisi için de zorlu bir mücadeleydi.

Birinin bana hızla çarpmasıyla telefonum elimden düşüverdi. "Hey!" diye bağırarak döndüm ama telefonumun düşmesine neden olan kız durumun farkında bile değildi. Zıplayarak Noah'nın

şarkısına eşlik etmekle meşguldü. Yerde telefonumu aradım ve kızın ayaklarının dibinde gördüm.

Almak için atladım ama bir ayak darbesiyle yapış yapış zeminde daha da uzağa itildi. Beni nihayet fark eden kız, “Ah, çok özür dilerim!” diye bağırdı.

“Sorun değil,” dedim ama sözcükler gırtlığıma tılandı. Telefonumu almalydım. Öne eğilip telefonun izini sürmeye koyuldum ama onu tekrar gördüğümü düşündüğüm anda, biraz daha uzağa itiliyordu.

Biri parmaklarıma basınca yüzümü buruşturdum ve saniyenin onda biri kadar süren o halim, telefonumu gözden kaybetmeme yetti. Yemin ederim, kalbim bir an durdu. Sonra telefonu küçük bir açıklıkta tekrar gördüm. Almak için hızla yere eğildim. Ama bir kez daha elimin altından kayıp gitti. Engin bir bacak denizi içinde, bir elin yere uzanıp telefonumu aldığını gördüm.

“Hey, o benim!” diye bağırdım. Umutsuzluğa kapıldım ve ezilme tehlikesine rağmen, ellerimin ve dizlerimin üstünde kalabalığı yararak ilerledim.

“Ne yapıyorsun?”

“Bu da ne?”

Yakınmaları duymazdan gelerek, çıplak bacaklar ve yırtık kot pantolonlar ormanımı iki yana iterek hızla ilerledim ama faydasızdı. Telefonum gitmişti.

Ezilmeden ayağa kalktım ve kalabalıkta telefon hırsızını deli gibi aramaya başladım. Kocaman açılmış gözlerle sahnedeki erkek arkadaşımı izleyen bütün yüzler birbirine benziyordu. Gözü Noah’da *olmayan* tek kişi bendim. Biri daha omzuma çarpıp beni arkamdakinin üstüne doğru itince, çarptığım kişi bana bağırdı. Neyse ki kalabalıkta sarf ettiği sözler boğulup gitti ama pek dost canlısı sözler olmadıklarını biliyordum. “Özür dilerim,” demeye çalıştım ama bir anda daraldığımı hissettim. Bırakın kıpırdamay, nefes alacak yerim yoktu.

Çevrimiçi Kız Turnede

Bütün başların üstünde parlak kırmızı renkteki ÇIKIŞ tabelasını gördüm ve kestirmeden o yöne gitmeyi denedim. Beni dibe çekmekle tehdit eden güçlü bir akıntıya karşı yüzer gibiydim. Şarkı arasında Noah'nın izleyicilere bir şeyler söylediğini duydum ama milyonlarca kilometre uzakta gibiydi.

Sonra omzuma vurulduğunu hissettim. Açık sarı saçlarını yandan müthiş bir balıksırtı örgüyle toplamış bir kız, "Hey, sen şu blogu olan kız değil misin? Noah'mn kız arkadaşı?" dedi.

"Ah..."

"Aman Tanrım! Çocuklar, bakın Noah'nın kız arkadaşı!" Balıksırtı Örgülü Kız bütün arkadaşlarını etrafımıza topladı.

"Kim, şu blogger kız mı?"

"Nerede?"

"Bunu benim için Noah'ya verebilir misin?"

Daha ne olduğunu anlamadan, kendimi o kız ve arkadaşlarının ortasında buldum. Kalabalıktaki başka insanlar da beni fark etmişti ya da sadece kargaşadan istifade, sahnedeki Noah'ya daha fazla yaklaşmaya çalışıyorlardı.

"Buradan çıkmam lazım," dedim ama sesim bir fısıltıdan farksızdı. Her şey bir anda en beter kâbusuma dönüşmüştü. Hepsini ayrı bir yöne çekmeye çalışan bir milyon el beni aşağı bastırıyordu sanki. Kesik kesik solumaya başladım. Ne tarafa gideceğimi göremiyordum. Kalabalığın arasında her yol aynı görünüyor, bana dik dik bakan yüzlerin derinliklerine uzanıyordu. Kafamın içindeki çılgınlıkların arasında Noah'nın sesini bile duyamaz oldum.

Bir kız sesi, "Penny? Sen misin?" dedi.

Kim olduğunu bilmiyordum ama sadece bir iniltiyle karşılık verdim. Kız elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından çekmeye başladı. "Benimle gel. Bu taraftan." Kendimi ona emanet ettiğim için aptal gibi hissettim. Tek görebildiğim, sırtından aşağı dökülen uzun, koyu kahverengi saçlardı. Ama kalabalığı yararak ilerlerken, aptallık hissim yerini hızla minnet duygusuna bıraktı.

★★ Sekizinci Bölüm ★★

Sonunda çığlık çığlığa kızlar sürüsünü yarıp salonun dışındaki geniş hole çıkmayı başardık. Ellerimi diz kapaklarıma yaslayıp derin bir nefes aldım. Zihnimin bulanıklığını nihayet dağıtmayı başarıncaya başımı kaldırdım. Şaşkınlık içinde, kızın Megan olduğunu gördüm.

Benim için hakikaten endişelenmiş görünüyordu. “Hey, iyi misin? İçeride bayağı altüst olmuş görünüyordun.” Elini sırtıma koydu.

Hafifçe gülümsedim. “Kalabalığı kaldıramadım. Çok fazla geldi. Telefonumu kaybettim. Sonra insanlar üstüme üstüme gelmeye başladı...”

“Sen ağladın mı? Makyajın akmış.”

Noah’nın şarkı söylemesini dinlerken ağladığımı unutmuştum. Elimin tersiyle yüzümü sildim. Sahne gerisindeki o an, az önce yaşadığım panik atağın yanında, bir asır geride kalmış gibiydi. Anksiyete yaşadığım zaman, diğer her şey geri plana itiliyor ve zihnimin odaklandığı tek şey, *panik, panik* ve yine *panik* oluyordu. Başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Mantığım çıkışın birkaç adım ötede olduğunu söylese de, bedenim kulak asmıyordu. Anksiyete denen canavar ikisini birbirinden ayrı tutmak için her

Çevrimiçi Kız Turnede

şeyi yapar gibiydi. “Ah, hayır, o zaman olmadı. Bunlar mutluluk gözyaşlarından kalma.”

Megan gülümsedi. “Seni yerine götürmemi ister misin?”

“Tabii. Yukarıda... ama... ah, tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyorum.” Biletimin yanımda olmadığını ancak o zaman fark ettim. Fotoğraf makinem, ceketim, çantam ve kulis giriş kartımla birlikte Noah’nın soyunma odasında bırakmış olmalıydım. Megan’a bunları anlatırken, bunaldığımı hissettim. Heyecanımın beni böyle saçma bir hataya sürüklemiş olmasına inanamıyordum.

“Endişelenme.” Megan kestane rengi saçlarını savurarak en yakındaki güvenlik görevlisinin yanına gitti. “Bu Penny Porter. Noah Flynn’in kız arkadaşı. Biletini sahne gerisinde bırakmış ve soyunma odasına dönmesi gerekiyor.”

Güvenlik görevlisi ikimizi de şüpheyile süzdü. “Evet, tabii. Ben de Prens Harry’yim.”

“Efendim, lütfen,” dedim. “Az önce ön taraftaki sahne kapısından çıktım.”

“Bakın, kızlar, neden konsere dönüp herkes gibi tadını çıkarıyorsunuz? Bu saçma oyunlara hiç gerek yok.”

“Bu bir oyun değil,” dedi Megan. Ben sinir krizi geçirecek gibi hissederken, o sükûnetini korumayı başarıyordu. “Bakın, efendim, Noah’nın ekibinden birini bulursanız, Penny’yi tanırlar ve durumu size açıklarlar.”

Adam kollarını kavuşturdu. Geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. “Hemen şimdi konsere gitmezseniz, size tesis dışına kadar eşlik etmem gerekecek.”

“Bu ne cüret!” dedi Megan. “Noah bunu öğrendiği zaman, kovulacaksınız!”

Adam onu kelepçelemeden ya da ürkütücü görünüşlü güvenlik görevlileri benzer durumlarda her ne yapıyorsa onu yapmadan Megan’ı sürükleyerek uzaklaştırdım. Biz holde konuşurken adamın

bize dik dik bakmaya devam ettiğini hissedebiliyordum. “Hakkımı aramanı takdir ediyorum ama ben... Sanırım ben gitmek istiyorum.”

“Emin misin?” Megan güven vermek ister gibi kolunu sırtıma sardı. “Benimle birlikte salona dönebilirsin.”

Başımı hayır der gibi salladım. “Eve gidersem, Noah beni bulur.”

Anlayışlı bir tavırla, “Tamam,” dedi. Yakın zamanda bozuşmuş olabilirdik ama hâlâ hakkımda çok şey biliyordu. “Eve sapasağlam gittiğinden emin olmak için ben de seninle geleyim.”

“Gerçekten mi? Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben...” *Tom’u arayabilirim* diyecektim ama hem telefonumu kaybettiğim hem de yine numarasını ezbere bilmediğim için böyle bir seçeneğim yoktu. “Yürünmeyecek bir mesafe değil. Hem Skeç’i kaçırırsın ve onları görmeyi nasıl heyecanla beklediğini biliyorum.”

Megan koluma girdi. “Bence şu anda senin bana, benim Skeç’i görmeye ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacın var. Ayrıca biraz temiz hava bana da iyi gelecek. Kalabalık çılgın gibiydi.”

Megan’ın bana bu kadar iyi davranması beni hâlâ biraz terdirgin ediyordu ama sesinde en ufak bir kötü niyet iması yoktu. Birlikte çıkışa doğru yürüdük.

Dışarı çıktığımız anda, yağmurun hız kesip çiselemeye döndüğünü fark ettik. Brighton’ın denizden gelen esintisinin saçlarımızı savururken paniğimin bir kısmını da alıp götürdüğünü hissettim. Hâlâ göğsüm sıkışıyor, avuçlarım terliyordu ama Megan her an uçup gitmemden korkar gibi, koluma yapışmıştı. Ona daha fazla minnet duyamazdım.

“Rıhtımdan pamuk helva almaya ne dersin?” diye sordu. “Şeker iyi gelebilir.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Kulağa iyi geliyor.”

Rıhtım girişinin parlak ışıklarının altında yürürken, kalasların arasındaki boşluklardan iskeleyle vuran dalgaları görebiliyordum.

Çevrimiçi Kız Turnede

En göz alıcı çeşitlerin olduğu standı seçtik ve pembe-beyaz, kocaman bir pamuk helvayı paylaştık. Büyük, şişkin bir parça koparıp ağızıma tıktım ve şekerin dilimin üstünde eriyip dağılmasının tadım çıkardım.

“Mımm, çok iyi geldi,” dedim. Gözlerimi indirdim. “Orada yaptığın şey için teşekkürler. Beni kurtardın. Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum.”

Megan gülümsedi. Rüzgârda uçuşan saçlarını arkaya itip başının üstünde gevşek bir topuzla topladı. Zorlamadan uzak, havalı bir güzelliği vardı. “Hiç dert değil. Operatörünü arayıp telefonunun çalındığını söylemek ister misin?”

Başımı tamam der gibi salladım. “Teşekkürler. Neyse ki şifreli ve hattımda çok fazla dakika kalmadığı için fazla konuşma yapamazlar. Umarım alan kişi geri getirir. O telefonu çok seviyorum.” *Ve içindeki her şeyi,* diye düşündüm. Noah’yla fotoğraflarımız. Yazışmalarımız. Kabı bile özeldi. Noah bir gece telefonu benden çalmış ve çıkmayan siyah keçeli kalemle arkasına bir şeyler çizmişti. Bugüne dek en sevdiğim telefon kabım oydu.

İşim bitince telefonunu Megan’a geri verdim. “Tamamdır,” dedim.

“Ah, iyi.” İç geçirdi. “Bak, Penny. Bir süredir seninle konuşmak istiyorum ama uygun bir anı yakalayamadım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Üzgün olduğumu gerçekten söylemek istiyorum. Bu yılın başında yaşanan her şey için. O... ben değildim. Herkese *Çevrimiçi Kız*’dan bahsettiğim için üzgünüm. Çok salak hissediyorum çünkü paylaşımlarından gerçekten keyif alırdım ve bir pop yıldızıyla çıkmanı kışkandım, hepsi bu. Senin her şeyin var gibiydi; Ollie, sonra Noah ve şu dünyada yaşamanın hayalini kurduğum tek yere, New York’a çılgın ve harika geziniz. Ayrıca sen müthiş yetenekli bir fotoğrafçı ve yazarsın. Herkes sürekli ne kadar başa-

rılı olduğunu ve ne harika bir kariyerinin olacağını konuşuyor... benimse sadece korkunç bir uhu reklamım ve film yıldızı olma hayalim vardı. Ama acısını bu şekilde çıkarmamalıydım.”

Ağzım pamuk şekerle dolu olmasaydı bir karış açık kalırdı. Şekerli muhteşemliği yuttum ama nutkum hâlâ tutuktu.

Ben hiçbir şey söylemeyince, “Beni affedebilir misin?” diye devam etti.

“Ben... Böyle hissettiğinden haberim yoktu. Her zaman, her şeye sahip olan senmişsin gibi gelirdi, Megan, o kadar güzel ve popülersin ki. Harika bir oyuncusun ve o meşhur tiyatro okuluna girdin! Ama olanlardan sonra gerçekten incindim...”

“Biliyorum.” Bakışlarını yere indirdi. “Çok yanlış davrandım. Bize ne oldu bilmiyorum, Penny. Eskiden ne kadar iyi arkadaştık.”

“Sanırım büyümek bizi ayrı düşürdü.”

“Şey, dost olmamız için hâlâ bir umut varsa, bunu çok isterim.”

Bir süre birbirimize baktık ve sonunda Megan gülümsedi. Öyle sıcak bir gülümseme ki kendimi tutamadım ve başımı tamam der gibi salladım. “Bunu ben de isterim,” dedim. Sonra sırtarak bir örnek elbiselerimize baktım. “Hey, aynı kılıkla dolaşırken ikizlere benziyor olmalıyız.”

İçten bir gülüşle, “Evet, şey, zevk parayla alman bir şey değildir, değil mi?” dedi. “Haydi.” Tekrar koluma girdi. “Herkes seni merak edecek. Seni eve götüreyim.”

★ ★ Dokuzuncu Bölüm ★ ★

Eve vardığımızda bütün perdeler kapalı, koridor karanlıktı. Aklım karıştı. Yoksa annemle babam dışarı mı çıkmıştı? Sonra oturma odasından gelen sesleri duydum ve film izlediklerini anladım. Megan'a beni takip etmesini işaret ettim. Oturma odasının kapısını ittim, gıcırdayarak açıldı.

Çekingeni bir tavırla, "Anne?" dedim.

Ancak sesimi duyunca kanepeden sıçramasını beklemiyordum. Göğsünü tutarak, "Tanrı aşkına, Penny!" dedi. "Beni korkuttun. Babam katlanamadığımı bildiği şu berbat korku filmlerinden birini açtı." Babama kötücül bir bakış attı ama babam gülerek karşılık verdi. Annemin sıkı korku filmlerine bayıldığını o da benim kadar iyi biliyordu. Sonuçta hepsi rol icabıydı!

Sonra annemin kaşları çatıldı. "Senin bu saatte evde işin ne? Daha birkaç saat gelmezsin sanıyorduk." Megan'a baktı. *Çevrimiçi Kız* olayından sonra Megan'ın burada benimle ne işinin olduğunu sormamak için kendini zor tuttuğu her halinden belliydi.

Kendimi tutamadım. Panik atağımı ve kalabalığın ortasında yaşadığım klostrofobi hissini anlatırken titrek gözyaşlarına boğuldum. Bir süre sonra Megan sözü devraldı ve benim hatırlayamadığım boşlukları doldurdu. O sözünü tamamlayınca, babam

ışıkları açıp bir fincan çay hazırlamak için harekete geçti. Kısa süre sonra kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım ve sinir sistemime yepyeni bir duygu hâkim olmaya başladı. Bu yeni duygu kaygı değil, suçluluktü. Bir telefonum, cüzdanım ve Noah'ya bir not ya da mesaj bırakma imkânım olmasa da, ona haber vermeden gittiğimi öğrenince Noah'nın delireceğini biliyordum.

"Birkaç dakikalığına üst kata çıkıp Noah'ya evde olduğumu haber vereceğim," dedim.

Annem tamam der gibi başını salladıktan sonra Megan'a gülümsedi. "Annenler nasıl, tatlım? Seni tekrar görmek ne güzel..." Annemi Megan'la sohbetiyle baş başa bıraktım ve basamakları ikişer ikişer tırmanarak üst kata çıktım.

Noah'ya doğrudan bir mesaj yazar yazmaz (Twitter'ını kontrol etme ihtimali e-postasına bakmasından daha fazlaydı), birkaç dakikamı ayırıp blogumu açtım. Megan'm belirgin tavır değişikliği aklımm bir köşesindeydi ve bunu kime anlatmak istediğimi biliyordum.

25 Haziran

Unutmak ve Affetmek Mümkmün mü?

Bugünkü ikinci paylaşımım olduunu biliyorum ama bu, hayatımda yaşadığım en uzun gün olabilir! O kadar çok şey oldu ki.

Hatırlıyor musunuz, bir süre önce bir arkadaşımın aramızın açıldığını yazmıştım. Ve aynı "arkadaşın" beni medyaya satan kişinin ta kendisi olduğu ortaya çıkmıştı. (Biliyorum, insanın böyle dostları varken, düşmana ne ihtiyacı olur ki?)

Şey, o arkadaş açıkça özür diledi.

İnanabiliyor musunuz? Bugünü göreceğim aklıma gelmezdi.

Kimsemin yardım etmeyeceğini sandığım bir anda bana yardım etti ve gerçekten çok nazik davrandı. Ben işin içinde başka bir iş olduğunu düşünmeye devam etsem de, yok gibiydi.

Sadece kibardı.

Yine o eski dostum gibiydi.

Onunla konuşabilmek iyi geldi. Bu acayip bir şey mi? Bu kadar büyük bir şeyi affetmek mümkün mü? Bana yaptıklarını unuttabilir miyim?

Beni kışkırdığını bile söyledi. Bu nasıl doğru olabilir ki? Sanırım dışarıdan bakıldığında, her şeyi yoluna koymuş gibi görünseler de, her zaman başkalarının gerçekte ne düşündüğünü bilmiyoruz.

Viki, bunu öğrenince benden nefret edeceğini biliyorum.

Ama sanırım onu affetmek istiyorum. Onca yıllık arkadaşlığı bu kadar kolay kaldırıp atamam...

Her neyse, sizi gelişmelerden haberdar ederim.

Artık hiç çevrimiçi olmayan Çevrimdışı Kız... mucks.

Elbisemi çıkarıp en rahat tulum pijamamı giyerek alt kata döndüm. Annem ve babam filmi tekrar başlattıkları için Megan ve ben de kanepeye kıvrılıp izlemeye başladık.

Çok geçmeden kapı çılgın gibi vurulmaya başladı. Babam bakmaya gitti ve hemen sonra Noah koşarak odaya girdi.

“Penny, Tanrı’ya şükür!” Noah’nın yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Onu görmek, midemin düğümlenmesine neden oldu. Yanıma koşup beni kucakladı. “Ne oldu sana? Programdan sonra seni bulmak için çıktım ama Elliot seni hiç görmediğini söyledi. Eşyalarını soyunma odasında görünce o kadar kaygılandım ki! Seni milyon kez aradım.”

“Çok üzgünüm, Noah. Sahnemi kaçırdığıma inanamıyorum. O kadar heyecanlıydım ki biletimi yanıma alıp almadığıma bakmak aklıma bile gelmedi. Sonra kalabalığın arasında biri bana çarpıp telefonumu elimden uçurdu ve bir anda her şey arapsaçına döndü. Neyse ki Megan oradaydı ve bana yardım etti.”

“Keşke ben olsaydım. Neler olduğunu bilseydim...”

“Sahneden mi atlayacaktın?” dedim gülererek. “Yapabileceğin bir şey yoktu. Ayrıca şimdi her şey yolunda.” Noah kuliste bıraktığım eşyalarımı uzatınca gülümsedim. Şimdi artık tek eksik telefonumdu.

“Hey, Noah.” Başımı kaldırıp tanımadığım sese bakınca, Blake’i görüp şaşırdım. “Onu bulduğuna göre, ben artık otele dönebilirim.”

“Tabii, dostum, yardım ettiğin için teşekkürler. Dean’i durumdan haberdar edebilir misin? Güvenlikle bir konuşsun, belki Penny’nin telefonunu teslim eden olmuştur. Arkasına siyah keçeli kalemle PP harfleri karalanmış olan pembe bir kabı var,” dedi Noah.

“Şey, Penny, ben de gitsem iyi olur.” Megan ayağa kalktı ve bana küçük bir el işareti yaptı. Noah’yla ilk karşılaşması olmasına rağmen, bütün dikkatinin Blake’te olduğunu görebiliyordum. Kapının pervazına yaslı duran Blake’in Noah’dan daha sert ve daha salaş bir havası vardı; çığlıklar atan büyük bir izleyici kitlesinin karşısında sahne almasından kaynaklandığını düşündüğüm bir rock yıldızı özgüvenine sahipti. Megan rahat bir tavırla tokasım çözdü ve kafasını sallayarak saçlarının omuzlarından aşağı dökülmesini sağladı. Blake’in de doğrulduğunu ve dikkatinin Megan’a kaydığını görebiliyordum. “Çay için teşekkürler, Dahlia.”

“Ne demek, Megan,” dedi annem. “Bugün Penny’nin yanında olduğun için sağ ol. Sizi yeniden bir arada görmek çok güzel.”

“Rica ederim. Her zaman. Sonra görüşürüz, Penny.” Megan bana kocaman bir gülümseme gönderdikten sonra saçlarını savurdu ve kıyafetini göstermek ister gibi omuzlarını çevirdi. Nâsılsa, elbisem onda bambaşka duruyordu. En azından dünyanın tamamen tepetaklak olmadığını artık biliyordum. Benim alışık olduğum Megan buydu.

“Megan... teşekkürler. Hem de çok,” dedim. “Sonra görüşürüz.”

Çevrimiçi Kız Turnede

Megan başını anlayışla sallayıp ön kapıya doğru gözden kayboldu. Blake onu bir adım geriden takip etti.

“Sen burada ne arıyorsun?” Koridordan tiz bir ses duyuldu. Elliot’ın eve tam Megan çıkarken adım attığını anlayınca yüzümü buruşturdum. Kötü zamanlama diye buna denirdi.

“Sana hesap vermek zorunda değilim ama arkadaşşıma yardım ediyordum.”

Boğulan bir kediyle kafayı yemiş kunduz arası bir ses çıkarak ayağa fırladım ve koridora koştum. Megan ve Elliot’ın kavga etmesi şu anda en son ihtiyaç duyacağım şeydi.

“Elliot,” dedim ve ona *sorun yok, Megan kendini affettirmek istemiş olabilir ama ben henüz emin değilim* mesajını ilettiğini umduğum bir bakış attım. Tek bir bakış mesajın tamamını verebilir miydi? Çok emin değildim.

Ancak Elliot sadece en yakın arkadaşların yapabileceği şekilde, mesajı almış gibiydi.

“Sonra görüşürüz, Megan,” dedi dişlerini sıkarak.

Megan, “Hoşça kalın,” dedikten sonra, nihayet hemen arkasında Blake’le dışarı çıktı.

Elliot kapalı kapıya, “Dikkat et çıkarken kapı o koca kafana çarpmasın,” diye bağırdı. Kafasını kaldırıp görüntüsü tek bir kelimeyle (*felaket*) özetlenebilecek olan beni baştan ayağa süzdü. En sevdiğim pijamamı giymiştim, saçlarım yataktan yeni çıkmış gibi karman çormandı ve gözlerim ağlamaktan şişmişti.

Hepimiz oturma odasında toplandık. “Prenses Penny, ne oldu sana?” dedi Elliot.

Ona hikâyenin kısaltılmış versiyonunu anlatmaya karar verdim. Detayları daha sonra baş başayken de paylaşabilirdim; ayrıca yazdığım blog yazısını da okuyacaktı. Şu anda düşünmem gereken tek şey duygularım değildi. Ne büyük bir paniğe kapıldığımı anlatmamı dinlerken annemin yüzünde nasıl bir ifadenin belirmediğinin,

kaşlarının nasıl çatıldığının farkındaydım. Onu bu kadar endişeli görmeye alışık değildim. Annem normalde her tür endişeyi olduğu gibi kabullenen, umursamaz ve rahat bir kadındı.

Ancak şimdi Noah'yla birlikte turneye çıkma şansımın parmaklarımın arasından kaydığını hissediyordum. Annem altından kalkamayacağımı düşünürse...

Babam üstünde en sevdiğim çizgi film karakteri Piglet'in olduğu Disney kupama biraz daha çay doldurdu. Fincanı göğsüme yaklaştırıp sıcaklığının bütün vücuduma yayıldığını hissettim. Noah'nın kollarına sokuldum. Beni bir daha asla bırakmak istemiyormuş gibi sımsıkı kucakladı.

Elliot yerde, annemle babam da karşımızdaki koltuklarda oturuyordu. İçimden bir ses, dört koldan sorgu moduna geçmek üzere olduklarını söylüyordu. Annem ve babam aralarında bakıştıktan sonra, Noah ve bana döndüler. "Sanırım tam olarak korktuğumuz şey buydu," dedi babam ciddi bir sesle.

Annem başıyla onayladı. "Baban haklı, Penny. Bu halde hiçbir şekilde Avrupa'ya gidemezsin."

★ ★ ★ Onuncu Bölüm ★ ★ ★

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık bir halde, “Anne, ne? Hayır!” dedim.

“Böyle olacaksa, olmaz, Noah,” diye devam etti annem. Sesi beklediğimden daha öfkeliydi. “Penny’nin Berlin ya da Paris’teki bir konserden eve yürüyerek dönmesi mümkün olmayacak! Ona iyi bakılacağına söz verdin ve Brighton’da böyleyse, Penny Avrupa’da nasıl idare edecek?”

“Anne, ilk kez sahne arkasına geçtim. Söz veriyorum, bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacağım ve...”

Annem bana çenemi kapamama neden olan bir bakış attı. Bu işe hazır olduğumu ispatlamak için çok daha fazla çaba harcamam gerekecekti. Bunu bugün kanıtlayamadığım ortadaydı.

Noah elini sırtımdan çekip annemle babama doğru eğildi. “Bunun bir daha asla yaşanmayacağına söz veriyorum. Avrupa’daki konserlerde Penny’nin kalabalığın arasına tek başına girmesi gerek-meyecek. Bu kez sadece arkadaşlarıyla birlikte oturacağı için ayrı bir bileti vardı. Ve size söz veriyorum, benim ve Skeç’in güvenlik ekiplerindeki herkes Penny’nin yüzünü tanıyacak ve ona her an göz kulak olacak. Korumam Larry’yle zaten tanıştı. Larry’nin onu gözünün önünden ayırmamasını sağlayacağın.”

Çevrimiçi Kez Turnede

“Larry gerçekten hoş biri,” dedim.

“Ve bunu görüyor musunuz?” Noah elimi sımsıkı tuttu. “Bu eli bırakmayacağım.”

Dudaklarımda minicik bir gülümsemeyle, “Tuvalete giderken bırakabilirsin tabii,” dedim.

Noah bir kahkaha attı. “Evet, onun dışında! Ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Penny’nin yanında olacağım.” Tekrar ciddiyetini kazandı. “O benim hatunum ve gözümü ondan ayırmayacağım.”

“Yine de bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” dedi annem dudağını ısırarak. “Bu sadece başlangıç, hayatım. Bunu yapmak istediğinden hâlâ emin misin?”

“Eminim,” dedim. “Hâlâ gitmek istiyorum. Bu akşam korkutucuydu ama bir hata yaptım. Bir daha olmaz.”

“Sınıfınızdakilerin, hava radarlarının devreye girdiğini sanıp Vondelpark’ın içinde çığlıklar atarak kaçtığı Amsterdam gezisi kadar kötü olamaz,” dedi Elliot. Haklıydı. Bay Beaconsfield bize park banklarının altına saklanmamızı söylemişti. Ta ki yanımızdan geçen nazik bir Hollandalı çift, sirenin her ayın ilk pazartesi günü tam öğle saatinde çalmasının normal bir şey olduğunu anlatana kadar. Noah’nın turnesinde benimle ilgilenecek çok daha fazla insan olacaktı. Ve korkularımı bir noktada yenmek zorundaydım.

“Anne, baba, lütfen. İyi olacağım.” Onlara gülümsememle güven vermeye çalıştım ama hâlâ şiş olan gözlerimin ne kadar ikna edici olduğundan emin değildim. “Umarım Tom’un eski telefonunu alıp, havaalanına gitmeden yeni bir SIM kart edinebilirim. Böylece ihtiyacım olduğu anda sizi arayabilirim.”

Gergin bir sessizlik anı oldu. Annemle babam birbirine baktı.

“Tamam. Gidebilirsin,” dedi annem.

Onları kucaklamak için yerimden zıpladım. “Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım,” dedim.

Babam, “Hiç uğratmadın, Penny. Biz sadece senin için endişeleniyoruz,” diye açıkladı.

“Ve şimdi de zamanında toplanamayacağından endişe duyuyorum,” dedi annem. “Odanın halini görmediğimi sanma.”

“Üstesinden gelirim!” dedim.

Elliot gülümsedi. “İyi. Bu işi hallettiğimize göre, ben eve gidiyorum. Güzellik uykumu almalıyım. Alex beni yarın babamın *ragbi* seyretmem için hediye ettiği sezonluk bileti kullanmaya zorluyor. Düşünebiliyor musunuz? İnsan aşk için neler yapıyor. En azından *ragbi*de erkekler *fıt* oluyor. Alex babamla tanışabilseydi, çok iyi anlaşırlardı...” Elliot az önce söylediği şeye inanamıyormuş gibi eliyle ağzını kapadı. Tek kaşımı kaldırdım ama Elliot bana *sakın sorma* diyen bir bakış atıp Noah’ya döndü. “Konser müthişti,” dedi. “Şova damganı vurdun. Skeç kadar iyidiniz.”

Noah onu öyle içten kucaklayıp sıktı ki Elliot’ın fötr şapkası az kalsın kafasından düşüyordu. “Keşke sen de bizimle gelebilseydin, Elliot.”

“Ve Prenses Penny’nin havasını mı bozsaydım? Asla.”

“O zaman, bir başka sefere.”

“Elbette.” Elliot bana döndü. “Yarın o kadar erken saatte gideceğinize inanamıyorum. Seni bin yıl falan görmeyeceğim. Çok özleyeceğim!” Bu sefer de bana sımsıkı sarılma sırası ondaydı.

“Ben de seni çok özleyeceğim!”

“Bana her gün yazacağına söz vermelisin.”

“Ve mesaj atacağıma!”

“Ve arayacağına!”

“Haydi ama çocuklar, Penny, Mars’a göreve gidiyor değil ya. Birkaç hafta içinde dönmüş olacak.”

“Birkaç hafta içinde *bir sürü* şey olabilir,” dedi Elliot. “Bana her şeyi anlatman gerekecek. Her şeyi. Özellikle Paris’le ilgili her şeyi. Paris hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

“Elbette! Ve sen de stajyerliğinin her dakikasıyla ilgili beni haberdar etmek zorundasın!” Nihayet birbirimize sarılmaya son verdik ve Elliot’ı kapıya kadar geçirdim. Bizim evden çıkıp bitişikteki evlerine yürüdü. Kapıyı kapamadan önce, bana bir öpücük gönderdi.

Noah arkamdan, “Ben de gitsem iyi olur,” dedi. İşte, bunlar hiç duymak istemediğim sözlerdi.

Ona sımsıkı sarılarak, “Ama daha yeni geldin,” dedim.

“Biliyorum ama iki hafta zaten birlikte olacağız. Yarın Berlin’e gitmeden önce her şeyi hazırlamak için otele dönmeliyim. Sen ne olduğunu anlamadan, sabahın beşinde dönmüş olacağım. Sabahın ilk ışıklarından önce.” Uzandı ve saçımın açığındaki bir tutamını kulağımın arkasına itti. “İyi olduğundan emin misin? Böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmayacağına söz veriyorum.”

“Biliyorum.” Dudaklarına minik bir öpücük kondurmak için parmaklarımın üstünde yükseldim. “Sabırsızlanıyorum. Her şey mükemmel olacak.”

“Gerçekten öyle olacak. Her durakta bir Sihirli Gizem Günü yaşayabiliriz! Gerçi gittiğimiz her ülkedeki en iyi hamur işini bulmak gibi bir görevimiz olacak. Almanya! İtalya!”

“Fransa! Dünyada ne kadar makaron varsa yemek istiyorum. En sevdiklerim. Bunu bir söz olarak kabul edebilir miyim?”

“Anlaştık.”

Koyu renk, sıcacık gözleriyle gözlerimin içine baktı. “Seni seviyorum, Penny. Sakın beni bir daha böyle korkutma.”

“Korkutmam,” dedim ve ciddiydim. Yarın Avrupa’ya gidiyorduk ve büyük gezimizi *hiçbir şeyin* bozmasına izin vermeyecektim.

★ ★ On Birinci Bölüm ★ ★

Odama dönünce, valizime aldığı kadar eşya doldurup fermuarını güçlükle çektim. Fotoğraf makinem, dizüstü bilgisayarım, annemin hırkası ve yedek iç çamaşırım olduğu sürece, diğer her şey ekstra sayılırdı.

Yeniden başlayan yağmur pencereye vuruyordu. Bilgisayarımı alıp pencerenin kenarındaki oturma yerine yerleştirdim. Her yağmur damlasıyla kaygımın bir parçasının camın üstünden kayıp önce sokağa aktığını, sonra denize karıştığını hayal ettim. Bir damlasını bile korumaya ihtiyacım yoktu.

Pegasus Kızı'ndan son blog paylaşımım ile ilgili okunmamış bir yorum olduğunu gördüm ve hemen açtım.

HEY, ÇK!

Senden haber almak ne güzel. Konser nasıl geçti?

Arkadaşın konusunda ne hissettiğini ÇOK İYİ anlıyorum. Ben de burada benzer bir süreçten geçiyorum. Bir arkadaşım bana gerçekten büyük bir yanlış yaptı ve bir gün onu affedebilir miyim, bilemiyorum. Ama sanırım insanlara ikinci şans verilmeli. Eskisi

Çevrimiçi Kız Turnede

gibi en yakın arkadaş olamasanız bile, artık yaşça daha büyük, daha bilge olduğunuz ve aynı hatayı iki kez yapmayacağınız için, düşman yerine bir dosta sahip olmak daha iyidir. Ayrıca hayatında bu tür bir olumsuzluğa ihtiyacın yok. Özrünü kabul et ama eskisi gibi arkadaş olamayacağınızı da kabullen.

PK mucks

Hemen bir cevap yazdım.

Tavsiye için teşekkürler. Konseri nasıl tarif etsem? Bir tür fela-ketti. Seyircilerin arasında bir panik atak geçirdim ve daha BD programını tamamlamadan çıkmak zorunda kaldım.

Ama iyi yanı, arkadaşşıma özür dileme fırsatı çıkması oldu. Ona bir daha güvenebilir miyim, bilmiyorum ama bundan sonra şimdi ne yapacak diye arkamı kollamak zorunda olmayacağım için omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Yatmak üzereyim çünkü... yarın Berlin'e gitmek için uçağa bineceğim! Hem gergin, hem heyecanlıyım. Kaygıyla baş etme konusunda hâlâ Viki'nin tavsiyelerini kullanıyorum. Güçlü Okyanus da uçakta olacak. Ayrıca sarınmak için annemin en sevdiği hırkasını da yanıma alacağım.

Olan biten her şeyi sana da yazacağım!

ÇK mucks

Tam yatmak üzereyken, ekranımda bir e-posta uyarısı açıldı. Pegasus Kızı'nın süper hızlı cevabıyla ilgili bir uyarı olabilir mi diye

Zoe Sugg

düşündüm. E-postaları cevapsız bırakmaktan nefret ettiğim için açtım... ama e-posta adresini tanıımıyordum.

Kimden: EsasGerçek

Kime: Penny Porter

Konu: Elindeyken tadını çıkar

EK: image_1051.jpg

E-postanın kendisi boştu ama önizleme boyutundaki fotoğrafı gördüğüm anda yüreğim ağzıma geldi. Kusacak gibi hissettim. Eke çift tıklayınca ekranda Noah'yla bir fotoğrafımız açıldı.

Beynimin çarkları hızla dönmeye başladı. Fotoğrafı bir magazinci mi çekmişti? Yoksa Noah'nın çılgın hayranlarından biri mi?

Ama sonra, benim arabada çektiğim selfie olduğunu fark ettim.

Bu, telefonumdaki selfie'ydi.

★★ On İKinci Bölüm ★★

Kalbim göğsümün içinde daha hızlı çarpmaya başladı, nabzım hızlandı ama büyük, derin bir nefes aldım. Bir telefon hırsızının beni zorbalıkla paniğe sokmasına izin vermeyecektim. Bu durumda kimden yardım isteyebileceğimi çok iyi biliyordum. Dizüstü bilgisayarımı kollarımın arasına aldım ve ayakaltından uzak çatı katımın birkaç basamağını inip Tom'un kapısını çilgınlara gibi çalmaya başladım.

"Evet?" En sevdiği müzik türü olan dubstep'in güçlü bas sesinin arasında kapıyı duymasına şaşırdım ama zaten Tom mahremiyetine her tür müdahaleye karşı aşırı duyarlıydı.

"Benim." Kapıyı açtım ve ağabeyimi bilgisayarımın başında buldum. Orada o kadar çok vakit geçiriyordu ki sandalyesinin vücudunun şeklini almaması beni şaşırtıyordu.

"Her şey yolunda mı, Pen-pen?" Kulaklığını çıkardı.

Bilgisayarımı ona götürüp fotoğrafı gösterdim. "Bu fotoğraf telefonumdan alınma. Konserde çalınan telefonumdan. Konu kısmına bak. Sanırım biri bu fotoğrafı bana karşı kullanmak istiyor."

Tom'un beden dili, kavgaya hazırlanır gibi, gevşekten gergine geçiş yaptı. "Pekâlâ, öncelikle, telefon operatörünü aradın mı? Telefonu uzaktan kapatabilirler."

Başımı salladım. “Evet, kaybettikten on dakika sonra aradım. Ama başka bir şey yapmadım... Sanırım birinin telefonu bulup teslim edeceği umudunu taşıyordum.”

Tom kendi telefonunu aldı ve bir numara tuşlamaya başladı. “Pekâlâ, bu da bir şey. Telefonunda gerçekten tehlike oluşturan bir şey var mı? Bu fotoğrafı aldılarsa, telefonundaki başka fotoğrafları ya da rehberindekileri de çoktan indirmiş olabilirler. Şifren yok muydu?”

“Şifrem vardı ama... Noah’ın doğum günüydü.” Yüksek sesle söyleyince, kulağa ne kadar tahmin edilebilir geldiğini düşünüp yüzümü astım. “Benim telefonum olduğunu anladılarsa, tahmin etmeleri çok zor olmasa gerek. Birkaç kısa mesaj var ve Noah’yla yazışmalarımızın çoğu Whatsapp’ta.”

“Önce bütün şifrelerini değiştirelim. Bunu uzaktan yapabiliriz. Telefonu internete bağlandığı anda silinecek şekilde ayarlayalım. Sonra Noah’ya birinin onun telefon numarasını ele geçirmiş olabileceğini haber versen iyi olur.”

Bu düşünce içimi bir kez daha kaygıyla doldurdu ama Tom ele geçirecekleri şeyin, pasaport detayları veya tam kapsamlı bir tıbbi kayıt değil, sadece bir telefon numarası olduğunu hatırlattı. “Pen-pen, bu bir kazaydı. Noah anlayacaktır. Sen onun için aptal bir cep telefonu numarasından daha önemlisin.”

Bir saat boyunca Tom’un yatağının kenarında oturduktan sonra, telefonu tamamen kapamayı, içindekileri silmeyi ve bütün şifrelerimi değiştirmeyi başarmıştım. Elimden gelen her şeyi yaptığımı ve EsasGerçek’in, artık her kimse, bana zarar vermek için yapabileceği başka bir şey olmadığını bilmek kendimi daha iyi hissettirmişti. Artık mahremiyetime ve duygularıma saldıracaklarını düşünen insanların kurbanı olmak istemiyordum. Kendime ben ve Noah hakkında ve yaşadıklarımızdan sonra ilişkimizin ne

kadar sağlam olduğu konusunda hiçbir şey bilmediklerini hatırlattım. Geçen yıldan daha güçlüydüm ve öyle kalmak istiyordum.

Ayağa kalkıp bilgisayarında son giriş detaylarımı da değiştirmek için hızlı hızlı bir şeyler yazan Tom'a arkadan sarıldım. "Teşekkürler, ağabeyciğim. Seni seviyorum."

Kolumu sıvazladı. "Telaşa kapılmadığım için seninle gurur duyuyorum, Penny." Sandalyesinde bana döndü. "Ve Avrupa'da çok dikkatli ol. Herhangi bir şey olursa, ilk uçakla yanındayım."

"Biliyorum." Odadan çıkarken derin bir nefes aldım. Niha yet gerçekten yola çıkabileceğimi hissediyordum. Ve içim içime sığmıyordu.

Ertesi sabah Noah beni almaya geldiğinde, kanımdaki önceki geceden kalma adrenalın miktarı hâlâ yüksekti. Ona EsasGerçek'i anlattığımda en ufak bir tedirginlik göstermedi. Aksine elimi tuttu.

"Söylediklerimi unutma, Sonbahar Kızı. Ben yanındayım. Sen ve Tom her şeyi halletmişsiniz gibi görünüyor ama o ucubeden herhangi bir şey daha çıkarsa, birlikte yüzleşeceğiz. Sen ve ben, bütün dünyaya karşı, anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim ve bana... şantaj yapmaya... Yoksa beni korkutmaya mı? Kaygımı tetiklemeye mi? O kişinin bana yapmaya çalıştığı her neyse, onun karşısında yalnız olmadığımı fark edince, kalbimdeki ağırlık büyük ölçüde kalktı. Hatta EsasGerçek'le ilgili sohbetimiz kısa uçak yolculuğumuz boyunca beni hayli oyaladı ve daha ne olduğunu anlamadan, Berlin'e inmiştik. Noah beni elimden tutup havaalanından çıkardı ve park alanında bekleyen turne otobüsüne götürdü.

Tam hayal ettiğim gibiydi: Kocaman, film kaplı camları olan büyük, siyah bir otobüstü. Süper şık ve havalydı. Noah'nın yüzü heyecanla parladı ve elimi öyle bir sıktı ki kemiklerimin birbirine geçtiğini hissettim.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Bu gerçekten oluyor, Pen! Şu muhteşem güzelliğe baksana!” Noah önden yürüyüp otobüsün önünde durdu ve bir turne otobüsü selfie’si çekmeye kalktı ama elbette fotoğrafa sadece kendi yüzünü ve fonda bir miktar siyahlık sığdırabildi.

“Dur ben çekeyim, şaşkın.” Telefonu elinden aldım ve arkasında otobüsle, kolları iki yana açık durduğu çok daha iyi bir poz çektim.

Larry kafasını kapıdan dışarı uzatıp içeri girmemizi işaret etti. “Ah, iyi. Demek buradasınız,” dedi. İçeri girince, kelimenin tam anlamıyla bir genç erkek cennetine düştüğümü anladım. Ne tarafa baksam mini buzdolapları, oyun konsolları ve televizyon ekranları vardı. Noah’nın grubunun diğer üyeleri de yavaş yavaş otobüse binmeye başladı ve herhangi bir daralma hissine kapılmadığımı şaşırarak fark ettim. Otobüs tahmin edemeyeceğim kadar geniş ve havadardı. İki oturma alanı, küçük bir mutfak, tuvaletli bir duş ve otobüsün arka tarafında, kısa şekerleme ihtiyaçlarını karşılamak için karavan tarzı birkaç yatak vardı.

Bir elin sırtımdan aşağı kaydığını hissettim ve boğuk bir ses kulağıma fısıldadı: “Oynamak ister misin?” Arkama bakınca Xbox’ı işaret eden Blake’i gördüm.

Aslında gizliden gizliye bir *Sonic the Hedgehog* ve *Mario Kart* ustası olmama rağmen, mütevazı bir tavırla, “Ah, çok iyi değilimdir, gerçekten,” dedim. İnsanın bir ağabeyinin olması, onunla birlikte geçirdiği zamanların büyük kısmının uzun oyun seanslarına ayrılması anlamına geliyordu. Tom’la en sevgi dolu anılarımın pek çoğu, birlikte avuç avuç kahvaltılık gevrek atıştırarak çeşitli oyunları tamamlamaya çalıştığımız ve odadan sadece nadir tuvalet molaları için çıktığımız günler ve haftalardan kalmaydı.

Şu anda ne yapıyordur? Tahmin etmek zor değildi. Büyük olasılıkla bilgisayarında *Halo* oynuyordu. Bahse girerim annem ayağında toz alma ayakkabılarıyla mutfakı temizliyor ve elinde bir toz fırçasıyla altmışların klasik şarklarına eşlik ediyordu. Di-

ger yandan babam büyük ihtimalle bilgisayarda fal bakıyor ya da gazetedeki bulmacayı çözer gibi yapıyordu. Bulmacaları hiçbir zaman doğru düzgün çözmezdi; boşlukları akla gelebilecek en çocuksu kelimelerle doldurmaya çalışır, sonra da annemin temizlik krizlerinden biri sırasında bulması için ortalığa bırakırdı. Annem genelde kontrolden çıkmış gibi kahkahalarla güler, sonra kendilerini kanepenin üstünde ergenler gibi öpüşüp koklaşırken bulurlardı. İrkildim ve daldığım hayalden hızla çıktım.

“Bu doğru değil, Penny!” Noah güldü. “Seni son görüşümde *Mario Kart*’ta canıma okuduğunu hatırlar gibiyim.”

Blake, “Ah, biliyordum!” dedi. “Bahanen kalmadı!” Elime bir kumanda tutuşturup ekranın karşısındaki koltuklardan birine yayıldı ve şişe birasını masanın üstüne bırakırken ağzını yana bükerek geçirdi.

“Başla bakalım,” diyerek yanına oturdum ve en pis sırtışıma takınarak bir *Forza Motorsport* oyunu açmasını bekledim.

Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle, “Kaybetmeye hazırlan,” dedi. Birasından bir yudum aldı ve ben rahatsız olup arabamı seçmek için ekrana dönene kadar gözümün içine bakmayı sürdürdü. Bir bacağına masasının üstüne uzattı ve geçirirken yarış arabasına sövdü. Onu gerçekten yenebilirdim! Diğer çocukların arkamızda güldüğünü ve Noah’nın Alman sosisleriyle ilgili doğaçlama bir şarkı söylediğini duyabiliyordum.

Blake gözlerini ekrandan ayırmadan, “Hey, arkadaşın Megan bambaşka bir hikâyeymiş,” dedi.

“Ne?” O kadar şaşırdım ki az kalsın kumandayı elimden düşürüyordum ve ekrandaki aracım trajik bir şekilde beton bariyere çarptı.

Blake yanımdan hızla geçti ve bitiş çizgisini benden önce aşınca, iki yumruğunu birden havaya kaldırdı. “Ah, evet! Bu küçük kızın

Çevrimiçi Kız Turnede

beni yenemeyeceğini biliyordum. Belki bir dahaki sefere şansın yaver gider.”

Araba umurumda değildi ama bu yeni bilgi umurumdaydı. “Yani Megan’la konuştun, öyle mi?”

Blake göz kırptı. “Neden, kıskandın mı?”

“Onu rahat bırak, dostum,” dedi Noah.

Odaklandığı için ekrana çatık kaşlarla bakan Blake’e baktım. Gerçekten tuhaf bir karakterdi. Onun gibi bir arkadaşım ya da onu karşılaştırabileceğim kimse yoktu. Noah’dan o kadar farklıydı ki uzun zamandır yakın arkadaş olduklarına inanmakta güçlük çekiyordum. Noah sevgi dolu, nazik ve komikti; oysa Blake sanki diğer insanların varlıklarının farkında bile değildi ve bayağı soğuktu. Tam olarak adını koyamıyordum ama onda beni huzursuz eden bir şey vardı. Emin olduğum bir şey varsa o da Noah’nın öğleden sonra saat ikide bira içerek oyundaki bir arabaya açık saçık küfürler yağdırmayacağıydı.

Blake ve Megan hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyor ama nasıl soracağımı bilemiyordum. Otobüs yavaş yavaş hareket etmeye başlayınca, Blake kollarını bir kez daha havaya kaldırdı.

“YOLDAYIZ!” diye bağırdı ve bütün otobüsü kaplayan bulaşıcı heyecan dalgasında Megan’la ilgili düşüncelerimi dağılıverdi.

★★ On Üçüncü Bölüm ★★

Larry omuzlarına sardığı kocaman bir Almanya bayrağıyla otobüsün ön tarafından bize yaklaştı.

“Pekâlâ, parti hayvanları, kırk dakika içinde şehre varmış olacağız. Bu otobüsü üs olarak benimseyin. Ekibin büyük kısmı burada kalacak ama sizin otobüsü biraz huzur bulmak ya da Xbox'ta benimle rekabet etmek için gelebileceğiniz bir yer olarak düşünmenizi istiyorum. Buna sen de dahilsin, Penny!” Bana göz kırptı. “Her şehirde bir otelde kalacağız, sonrasında gideceğimiz her ülke ya da şehre seyahatimiz otobüsle ya da uçakla devam edecek.”

Noah, “Tur rehberliği için sana ne kadar ödüyoruz?” diye bağırınca herkes güldü.

“Hiçbir şey, sizi beleşçiler.” Larry bayrağı Noah'nın üstüne attı ve bu kez Noah bayrağa sarındı. Noah'yı böyle keyifli, heyecanlı ve arkadaşlarıyla gülüp şakalaşırken görmek çok güzeldi. Gözümden yepyeni bir çekicilik düzeyine yükselmmişti ve dürüst olmam gerekirse onu oracıkta öpmek için can atıyordum.

“Madem öyle, daha kırk dakika yarışta canına okuyabilirim,” dedi Blake.

Çemimiçi Kız Turnede

Neredeyse iç geçirerek, “Sanırım,” dedim. Tom’un verdiği, daha eski daha az havalı ve kaybetmemden ya da bozmamdan çekinmediği yedek telefonu çıkardım ve Elliot’a mesaj çektim.

Berlin’e indik ve şimdi Noah’nın, ter
kokusunu tıraş losyonu ve bayat sigara
dumanıyla maskeleyen bateristi Blake’le
araba yarışı oyunu oynamaya mahkûmum.
Günün üçüncü birasına geçtiğini ve saatin
daha 14.00 olduğunu söylemiş miydim?
Lütfen bana bunun neden harika
bir fikir olduğunu hatırlatır mısın?

Elliot’tan hemen cevap geldi.

Prenses P. Her şeyden önce turne otobüsüne
binebilmiş olmandan etkilendiğimi ama
o kadar güzel bir şehirdeyken ekranda
dandik bir oyun oynamaya zorlamandan
etkilenmediğimi söylemeliyim. Lütfen
İngiltere’ye oyun becerileri kazanmış ama
şehri görememiş ve hiçbir bilgi edinememiş
bir halde gelme. Ansiklopedik kalbimi kırarsın.
Fotoğrafları, macerayı ve tarihi düşün. O da
olmazsa, yemeği düşün. YEMEK, PENNY! Her
şehrin Sihirli Gizem Günü kesinlikle müthiş
olacak. Berlin Duvarı’nı, Brandenburg Kapısı’nı
ve Reichstag binasını ziyaret edebilirsin.
Aman Tanrım, yoksa şimdiden Fernsehturm’u
görmüş olabilir misin? muck

Joe Sugg

Elliot, sanırım şu ana kadar gördüğüm
tek şeyin bir turne otobüsünün karartılmış
camları ve Blake'in kafasının yan
tarafı olduğunu unutuyorsun. Ayrıca,
Fernsehturm'un ne olduğunu da bilmiyorum
çünkü ben ayaklı bir ansiklopedi değilim.
Beni gerçekten heyecanlandıran tek şey SGG.
Her şehri Noah'yla birlikte keşfedebilmek
çok romantik olacak. Et ele sokaklarda
dolaşip en seçkin uluslararası tatları
denemek... mucks

Beeindruckend, impressionnant,
impresionante, fantastico! mucks.

Elliot, anlayacağım dilde lütfen mucks

Müthiş. Hepsi müthiş demek, Pen.
Uğrayacağınız bazı yerlerde bu kelimelere
ihtiyacın olabilir. Not: Fernsehturm bir
televizyon kulesi ve Almanya'nın 368m
yüksekliğinde en yüksek yapısıdır. Şu anda
Browns'ta Alex'in jest yapıp ismarladığı
abartılı yemeğin tadını çıkarıyor olmasaydım
kafamı masaya vururdum. Yola çıkmadan
önce gideceğin yerleri hiç araştırmadın mı?
Penny, seni seviyorum ama epik-lik bilgini
genişletmeye ihtiyacın var. Geri döndüğün
zaman, sana ilk yapacağım şey bu olacak.
Yarın stajda ilk günüm. BANA ŞANS DİLE.
Kocaman sevgiler, en sevdiğin gay muck.

Cevrimici Kiz Turnede

Ekrana gülümseyerek baktım ve tam cevap yazmaya hazırlanırken, Blake telefonu elimden alıp önümüzdeki masaya koydu.

“Oynamazsan seni nasıl yenebilirim? Kaldır şunu.”

“Kabasın!” diyerek telefonumu masadan alıp cebime koydum.

“Kabalık değil bu. Böyle algılamayı seçen sensin.” Gülümsedi ve oyun kumandasını tekrar elime tutuşturdu.

Noah ayağa kalktı ve kollarını kafasının üstüne uzatıp abartılı bir esneme eşliğinde gerindi. “Dün gecenin yorgunluğu ve bu sabah erken kalkmak beni mahvetti. Arka tarafta biraz kestireceğim. Penny, senin için sakıncası var mı?”

“Elbette yok,” dedim. Kelimeleri söylerken Noah’ya gözle-
rimle *lütfen beni bu ürkütücü arkadaşınla baş başa bırakma* mesajını iletmeye çalıştım ama o, gizli mesajlarımı çözmek konusunda Elliot kadar iyi değildi. Sadece gülümsedi ve otobüsün arka tarafına yürüdü.

Beni bekleyen yarım saati keyifli geçirme girişimiyle Blake’e turneyle, Noah’yla, bateriyle, aklıma gelen her şeyle ilgili sorular sordum. Cevapları daha çok homurtular ve mırıldanmalardan ibaretti ama bir araya gelince sohbetten sayılabilirdi. Aşırı sinir bozucu ya da çok keyifli olduğunu söyleyemezdim ama yolculuğun biraz daha çabuk geçmesini sağladı ve Blake yarışa çok fazla odaklanamadığı için onu birkaç kez yenmeyi başararak dehşete düşürdüm.

“Ne zamandır Noah’yla birliktesiniz?” diye sordu.

“Ah, altı aydan biraz fazla? O kadar çabuk geçti ki...”

“Evet, kulağa bir ömür kadar uzun geliyor. Biliyorsun, bu turne Noah için çok önemli. Bir rüyası gerçek oluyor.”

Her ne kadar “bir ömür kadar uzun” sözünü nasıl yorumlamam gerektiğini bilmesem de gerçekten hoş bir sohbet etmemiz beni şaşırttı. İşe yaramıştı! Aksi Blake’i yumuşatmayı başarmıştım. Yarış oyunu oynamak, onunla ilgili yanlış bir izlenim edindiğimi

ve sadece gevşemeye ihtiyacının olduğunu fark etmeme değmişti. Her zaman Noah'nın arkadaşlarıyla iyi geçinebilmeyi ummuştum ve dileğim nihayet gerçek oluyordu.

Gülümsedim. "Biliyorum. Onu hayalini gerçekleştirmeden tanımış olmak isterdim. Bahse girerim, böyle bir başarı yakalayacağını hiç tahmin etmemiştir. Gerçi müthiş müzik yapıyor. Çok sıkı besteci. Demek istediğim, ben şarkı yazmak ya da müzik endüstrisi hakkında bilgi sahibi değilim ama..."

Blake, "İşte, mesele bu, Penny," diyerek sözümü kesti. "Müzik endüstrisi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Ses tonu değişmişti. Bir anda gırtlığıma bir yumru oturdu ve yüzüm ısınmaya başladı. Blake hâlâ ekrana bakıyor ve aracım yarıstırıyordu. "Senin harika olduğundan eminim, Penny. Noah'nın böyle düşündüğü her halinden belli. Ben sadece kariyeri yeni yeni başlarken bir kız arkadaşının olmasının sonuçlarını düşündüğünden emin değilim."

Blake kumandasım bıraktı, bir tütün kutusu çıkarıp sigarasını sararken ağzına bir filtre yerleştirdi. Onu izlerken, söylediklerinin bir kızarıklık gibi tenime yayılmasının dehşetini hissettim. Bir şey, onu ve bu konuşmayı telafi edecek herhangi bir şey söylemesini bekleyerek sessiz kaldım.

Sigarasını sarmayı sürdürürken dudaklarını büzerek, "Yine de turne eğlenceli olacak. Farklı şehirlerde gece hayatı, sarhoş olmak, bir sürü kız," dedi.

"Ne demeye çalıştığından emin değilim, Blake." Serinkanlılığımı korumaya çalışarak ona yan gözle baktım.

"İngiliz piliçleri söyleyince 'Blake' kulağa çok komik geliyor." Yeni sardığı sigarayı kulağının arkasına sıkıştırdı ve kanepeden kalkıp yeni bir bira almak için buzdolabına gitti. Tekrar oturduğunda, bacakları benimkilere sürtünecek kadar yakındı. "Ben sadece diyorum ki, turneye çıkma hayalinde bu otobüste hiçbirimizin istemediği *tek bir şey* vardı."

Çevrimiçi Kız Turnede

Şaşkınlıktan nutkum tutuldu. Zekice bir laf etmek istiyordum ama dilim damağım, dondurulmuş gibi uyuşmuştu sanki. Başçı Mark yanımıza geldi ve kumandayı ellerimden kayıp düştüğü yerden kaldırdı. “Oynamamın sakıncası var mı?”

“Keyfine bak,” demeyi başardım. Kalkıp otobüsün arka tarafına yürüdüm. Yatakların olduğu alana girmeden önce, son anda omzumun üstünden Blake’e baktım. Ekрана gömülmüştü.

Dengemi sağlamak için kapının kenarına tutundum. Ne kadar titrediğimi yeni fark etmiştim ama geçmeye başlamıştı bile ve çok yakınımnda bir şifa kaynağı olduğunu hatırlayınca gülümsedim.

★ ★ *On Dördüncü Bölüm* ★ ★

Noah yatakta döndü ve ben perdenin arasından girerken ışık yüzünden gözlerini kırıştırdı.

“Selam, sevgilim.”

“Ah, merhaba. Seni uyandırdım mı?” Ranzanın kenarına oturdum.

“Hayır, uyuyamadım. Fazla heyecanlıyım.”

Başımla onaylarken dudağımı ısırdım. Noah yataktan doğruldu ve elini elimin üstüne koydu. “Sen iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun.”

Başımı hayır der gibi salladım. “Şey...” Ona Blake’in söylediklerini anlatmak istiyordum ama Noah’nın, arkadaşlarıyla geçinebildiğimi düşünmesini de istiyordum. Blake’in en yakın arkadaşı olduğunun aşırı farkındaydım ve onu aramızda taraf seçmek zorunda bırakmak istemiyordum. “Blake’le arkadaşlığınız ne kadar eskiye dayanıyor?”

“Blake’le mi? O benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Birlikte büyüdük denebilir. Annemle babamın bana gitar aldığı sene, onunkiler de Blake’e bir bateri aldı. Birlikte çalmak için onların bodrum katına giderdim. İlk grubumuzun adı...” Duraksadı.

“Ah, haydi, söyle,” dedim onu dürterek.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Tamam... adı Büyücü Çocuklar’dı. O zamanlar kafayı Harry Potter’la bozmuştuk.” Yüzünü buruşturması o kadar şekerdi ki.

Güldüm. “Yaşasın Harry Potter!”

“Evet, hatta Blake bateri çubukları sihirli değnekmiş gibi yapardı ve şarkı sözlerimiz büyülerden oluşuyordu.”

“Ciddi misin?” Nedense dışarıdaki hırpani görünümlü çocuğu evinin bodrum katında müzik yapan ve büyüler uyduran tatlı bir oğlan çocuğuyla bağdaştırmakta güçlük çekiyordum.

“*Ev Cücelerinin Tek İsteddiği Biraz Sevgi* şarkısını hiç duymamış olabilirsin ama çok büyük *hit* olmaya adaydı!” Güldü ama sonra bir anda sesi ciddileşti. “Dean’in beni YouTube’da bulması ve beni menajerlik şirketine bağlaması gibi şeyler gerçekten olmaya başlayınca Blake’le biraz ayrı düştük. Blake farklı insanlarla takılmaya başladı ve ciddi kavgalar etmeye başladık. Geçen yıl tamamen kendi kabuğuma çekilmemin bir nedeni de buydu. Kendimi dünyaya kapamamın. Vazgeçmeye, havlu atmaya hazırdım. Bütün bunlar yüzünden en yakın arkadaşlarımı kaybedeceksem, turne otobüsünü işaret etti, değmezdi. Sonra seninle tanıştım. Hayatımı değiştiren olayla.” Elimi öptü. “Bana her şeye sahip olmanın mümkün olduğunu gösterdin. Blake’le bazı şeyleri düzeltme cesaretini verdin. Onu turneye davet etmek yaptığım en iyi şeydi. Elbette senin burada olmandan sonra. Blake biraz alaycıdır ama en başından beri yanımda oldu. Ve onu tanıdığın zaman, çok iyi anlaşıcağınızı biliyorum.”

Yüzüm, hem iltifatın etkisiyle hem de en yakın arkadaşını Noah’ya kötülemek üzere olduğuma inanmadığım için yanıyordu. Ne kadar önemli bir geçmişleri olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Blake biraz alaycı bir tipse, büyük olasılıkla benimle sadece uğraşıyordu. Grupla birlikte takılacaksam, her şeyi bu kadar ciddiye almamayı öğrenmek zorundaydım.

30c Suç

“Hey, otele gidene kadar bekleyecektim ama sana vermek istediğim bir şey var.” Seyahat çantasının durduğu yatağın altına uzandı ve altın yaldızlı bir kâğıda sarılmış bir kutu çıkardı. “Al bu senin.” Benim kutuya boş boş baktığımı görünce, “Haydi, açsana,” dedi.

Kâğıdı önce yavaş yavaş açmaya başladım, sonra yırttım. İçinde yepyeni bir akıllı telefon vardı. Benim paramın asla yetmeyeceği şu şık şeylerdendi. “Ah, vay canına, Noah...”

“Diğeri benim konserimde çalındığı için, yeni ve daha iyi bir telefonun olsun istedim. Tom’un sana verdiği yaşlı dinozorla mutlu olamazsın. Ayrıca bunun müthiş bir kamerası var.”

Haklıydı. Tom’un eski telefonuyla mutlu değildim ama ben kendi eski telefonumu ve Noah’nın karalamalarını geri istiyordum. Bu havalı telefon onunla kıyaslanamazdı ama işe yarardı. Şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla, “Bunu yapmamalıydın,” dedim. “Bu... çok fazla.”

“Çok fazla değil, Penny. İnan bana. Seni arada sırada şımartamayacaksam, rock yıldızı olmamın ne anlamı kalır?”

“Karşılığında benim seni şımartamamam bir neden olabilir mi?”

“Böyle düşünme.” Yanağımı öptü. “Sen benim resmi kaygı monitörüksün, unuttun mu? Bunun karşılığı *binlerle* bile ölçülmez. Haydi... dışarı çıkıp şamataya katılalım mı?” Elini uzatarak ranzanın ön tarafına kayd.

“Elbette,” dedim. Noah bana özgüven kazandırmıştı. Belki de sadece Blake’e şans vermeliydim. Noah onu böyle seviyorsa, o kadar da kötü olamazdı.

Otobüsün arka tarafından çıkınca tezahüratlar ve alkışlarla karşılandık. Noah ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Pekâlâ, pekâlâ çocuklar, sakın olun.” Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Erkeklerin kafası neden hep kötüye çalışırdı? Keşke turnede testosteronu dengeleyecek bir kız daha olsaydı.

Çevrimiçi Kız Turnede

Blake yine bira dolabının başındaydı. “Sen de bir tane ister misin, dostum?” Noah’ya bir şişe uzatınca, Noah önce bana, sonra Blake’e baktı.

“Henüz erken, dostum. Sen kaç tane içtin? Sabahın üçünde bardan yeni çıkmış gibi kokuyorsun.”

“Tanrı aşkına, biraz neşelen, Noah. Eğlenmek için buradayız. Dean gibi konuşmaya başladın.”

Noah bira şişesini aldı ve masanın köşesini kullanarak kapağını açtı.

“Şerefimize!” Blake şişesini Noah’nınkine değdirirken bana gülümsedi.

“Sen de bir kola ister misin, Penny?” Noah dolaptan aldığı kutuyu bana uzattı.

“Evet, sağ ol.” Pencereden dışarı baktım ve devasa sütunların üstüne dört atın konurulduğu dev gibi bir bahçe kapısıyla karşılaştım. Çok büyük, gösterişli ve tam Berlin’den bekleyeceğim gibi bir şeydi. Heyecandan minik bir çığlık kopardım. “Vay canına, şuna baksanıza! Yoksa bu Brandenburg Kapısı mı?”

İkisinin bakışları camdan dışarı çevrilirken sesimi sadece Noah’nın duyacağı şekilde alçalttım. “Sihirli Gizem Günü için çok heyecanlıyım.”

Noah elimi sıkarak, “Ben de,” dedi.

“Elliot bana görmemiz gereken inanılmaz yerlerin uzun bir listesini gönderdi. Yüksekliği üç yüz elli metreyi geçen bir yapı varmış ve...”

Blake kıs kıs gülüşüyle sözümü kesti. “O da ne? Sihirli Gizem nesi?” Noah ve bana bakıyordu.

Blake’e ne kadar çocuksu geldiğini düşününce utançtan yerin dibine geçecek gibi oldum. Ama Noah bizi savunmak için derhal harekete geçti.

“Bir dur, dostum... romantizm gelip kışım ısırsa tanımazsın.”

Zoe Sugg

Blake tipik erkek tarzıyla bizi kıcını göstermekle tehdit etti ve gerginlik bir anda dağıldı.

Neyse ki Blake pantolonunu indiremeden Larry otobüsün ön tarafından seslenerek geldiğimizi haber verdi. Mükemmel zamanlama. Dean el çırpı ve bütün dikkatler ona çevrildi. “Çocuklar, müthiş haberlerim var.” Gözleri piyango kazanmış gibi parlıyordu. “Bu akşam sahnede Skeç’e kimin eşlik edeceğine inanamazsınız!” Heyecanı tırmandırmak için bir an duraksadı. “Leah Brown! Şimdilik tamamen sır ama seyirci kesinlikle çıldıracak. Ne kadar müthiş, değil mi çocuklar?”

Etrafımızda herkes zıplıyor, birbirine beşlik çakıyordu. Bu turne için büyük bir vuruştı ve basının konsere ilgisini tavan yaptıracaktı. Ama bir kızın daha bizimle olmasını dilerken kastettiğim, Noah’ın gerçekte kız arkadaşı olmayan eski kız arkadaşı *değildi*. Blake zaten turneyi güçleştiriyordu ve Leah Brown’ın gelişinin durumu daha da kötüleştireceğinden adım gibi emindim.

★★ On Beşinci Bölüm ★★

Berlin'deki mekân gözüme Brighton Centre'dan iki kat büyük göründü ve Noah ses kontrolünü yapmaya hazırlanırken ayak seslerimiz sahnede yankılanıyordu. Etrafımızda bir sürü insan vardı ama havaalanından turne otobüsüyle doğruca otele, otelden de konser salonuna geldiğimiz için henüz şehre dair bir şey görmüş gibi hissetmiyordum. Herhangi bir yerde olabilirdik. Buranın Almanya olduğuna dair tek işaret, ÇIKIŞ yerine AUSGANG yazan parlak kırmızı tabelalardı.

Sahnenin ön kısmına kadar yürüyüp birazdan çığlık çığlığa hayranların dolduracağı boş koltuk denizine baktım. İçerisi boş olmasına rağmen, içimin ürperdiğini hissettim.

En azından bu kez kalabalığın arasına girmem gerekmeyecekti. Boynuma astığım sahne arkası giriş kartına öyle bağlı görünüyordum ki Noah istersem yatarken de çıkarmayabileceğimle ilgili espriler yaptı. Çıkarmayabilirdim. Brighton'da yaşanan olayın tekrarlanması riskini göze alamazdım. Burada beni kollayacak arkadaşlarım olmayacaktı.

Makinemi kaldırıp boş koltukların fotoğrafını çektim. Gözümde boş koltuklarının fotoğrafının üzerine konsere gelen kalabalığın fotoğrafını katman olarak bindirerek performans ve izleyici arasın-

Çevrimiçi Kız Turnede

daki ilişkilerin doğasıyla ilgili bir mesaj verebileceğim bir görüntü canlandı. Alternatif bakış açıları projesi için Bayan Mills'in çok hoşuna gidebilirdi. *Burada dinleyecek kimse olmamasına rağmen hâlâ bir performans sayılır mı*, diye merak ettim.

Sahnenin ön kısmından ayrılıp bir köşeye çekildim. Noah kapüşonlu kahverengi bir Harvard sweatshirt'ü ve siyah kot pantolonla sahnenin ortasında *Elementler*'in ilk birkaç ölçüsünü söylüyordu. Bu anı da fotoğrafladım: Performans öncesi sanatçı, hayranların asla görme şansı bulamadığı uzun saatler süren provalar ve harcanan emek. Ortaya İleri Seviye Fotoğrafçılık projem için kusursuz malzemeler çıkmaya başlamıştı.

Noah'nın kendini müziğe kaptırmış görüntüsüne dalıp gitmiştım. Ta ki Blake arkamdaki baterinin zillerine hızla vurup beni yerimden sıçratana kadar. Arkaya doğru sendeledim ve yerdeki bir kablo yumağına takılıp tökezledim. Önceliğim fotoğraf makinemi korumak olduğu için, düşüşümü yavaşlatacak bir girişimde bulunmadım ve bir hoparlör yığınınına bindirdim. En tepedeki en küçük hoparlör çarpmanın etkisiyle şüphe verici bir şekilde sallandı.

Sakarlık tanrılarına *lütfeñ düşme, lütfeñ düşme* diye dua ettim. Dinlemediler.

Hoparlör, sahnenin dört bir yanına uçan parçalar eşliğinde mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere düştü. Ben yere yığılmıştım. Omzum zonkluyordu ama fotoğraf makinemin tek parça kalmış olması en azından minik bir teselliydi.

"Penny! Aman Tanrım, iyi misin?" Noah yanıma koştu.

Aceleyle ayağa kalkıp üstümü silkeledim. Yüzümü buruşturmama çabam, gülümsememe acı çeker gibi tuhaf bir anlam kattı. "İyiyim, cidden. Noah, sen provaya devam et. Hoparlörün parasını ödeyebilirim."

"Hayır, onun için endişelenme. Blake, ne oluyor, dostum?"

Blake bana hakıp omuz silkti. “Hey, kız arkadaşın sakarın tekiyse ben ne yapayım?”

“Haklı. Ben... sakarın tekiyim,” diye kekeledim.

Noah kaşlarını çattı. “Pekâlâ, sen *benim* sakarımsın ve canının yanmasını istemiyorum. O hoparlörler ciddi anlamda ağır.”

Başımı tamam der gibi salladım ve yanaklarıma yayılan utanç kızarıklığını gizlemek için yere eğilip sahnenin dört bir yanına saçılan hoparlör parçalarını toplamaya başladım. Bir daha asla sahneye çıkmayacaktım. Sahne ve ben, resmen lanetliydik.

“Steve bunların toplanmasına yardım eder.” Noah turne ekibinden birine işaret etti; adam elinde bir fırça ve farasla işe koyulmaya çoktan hazırды. Onu salona ilk girdiğimizde makineli tüfek hızıyla yapılan tanışma merasiminden hatırlıyordum. Noah sadece bir kez karşılaşmış olsa bile, ekipteki herkesin adım biliyordu ve onu bu kadar özel kılan şeylerden biri de buydu. “Buraya yeni bir hoparlör ayarlayabiliriz, değil mi?”

“Sorun değil,” dedi Steve. “Arka taraftakilerden biriyle değiştiririz.”

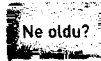
“Gördün mü? Her şey yolunda. Sen Blake’i boş ver. Provadan sonra gelip seni bulacağım.”

“Anlaştık,” dedim. Ama sıkıntımı atamamıştım. *Neden sürekli sorun çıkarıyorum?* Sahne gerisinin çok daha güvenli olmasını umdum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Elliot’a mesaj çektim.

Berlin’de bir gün ve ben daha şimdiden
felaketin diğer adıyım.

Cevabı neredeyse aynı anda geldi.

Çevrimiçi Kız Turnede

Şöyle söyleyeyim: Sahnede olmak
için yaratılmamışım.

Sakın bana yine bir tek boynuzlu
at desenli iç çamaşırı olayı
yaşadığını söyleme.

HAYIR. Daha beteri. Büyük olasılıkla
yüzlerce sterlin değerindeki bir
ekipmanı kırdım.

Skeç'in, parasını ödemekte sıkıntı
çekmeyeceğinden eminim. Ünlü
birilerini gördün mü?

Tam *hayır* yazacakken bir anda cevabım gerçekliğini yitiriverdi.

Leah Brown atkuyruğu yapılmış saçları, makyajsız yüzüyle sahne arkasına giriş yaptı. Aslında onu uluslararası düzeyde süper ünlü bir pop yıldızı olduğunu belli eden tek şey, bir düzine insanın onun uzun adımlarına uyum sağlamaya çalışarak peşinde dolaşmasıydı. Leah, tebaasından birinin tuttuğu tablete bakıyordu.

"Ah, nefret ettim. Bundan daha iyi bir fotoğraf yok muydu? Frankie P'ye söyle, elindekilerin en iyisi buysa bir çekim daha yapmamız gerekebilir."

Yer yarılınsın ve beni yutsun istedim. Başka yöne bakarsam beni fark etmeyebilirdi ama kendimi ona bakmaktan alamıyor-

dum. Saçını ve makyajını yaptırmadan bile, bütün bakışları üstüne toplayan bir mıknaş gibi çok güzeldi. İnsanların birinin yıldız hamuruna, o tanımsız unsura sahip olduğunu söylerken kastettikleri bu olsa gerekti. Leah'nın varlığı havayı değiştirmiş, her şeyin elektrik yüklenmesine neden olmuştu.

Elliot bunun mutlak bir *je ne sais quoi*³ olduğunu söylerdi.

Megan kıskanırdı.

Ollie'nin ağzının suyu akardı.

Bense ürpermiştim.

Noah'nın bu kızla nasıl olup da “sahte” bir ilişki yaşadığını aklım almıyordu. Normal bir erkek nasıl olur da onunla zaman geçirip ona âşık olmazdı ki?

Kaçgının teki gibi dik dik bakarak kendimi aptal durumuna düşürmeme rağmen, Leah ve tebaası, Frankie P'yle irtibata geçmesi istenen kız dışında, yanımdan hiç durmadan geçip gitti. Kız diğer kızlardan birinin kolunu tutup, “François-Pierre Nouveau'ya çekimi tekrarlaması gerekeceğini söylemek mi? Bunu nasıl yaparım ki?” diye sızlandığını duydum. Yüzü panikten bembeyaz olmuştu ve cümlelerinin sonu tiz bir cıyklamaya dönüşmüştü. François-Pierre Nouveau adını duymuştum. Dünyanın en ünlü fotoğrafçıları arasındaydı. François-Pierre'le fotoğraf çekimi yapmış ya da daha doğrusu, François-Pierre'in çalışmasını *reddeden* ve ondan *Frankie P* diye bahseden birinin yakınında olduğuma inanamıyordum.

“Bir yolunu bulmak zorundasın,” dedi diğer kız. “Burada LB'nin *albüm* kapağından bahsediyoruz. Memnun kalmazsa...”

“Öleceğim. Resmen öleceğim.”

Bu kez benim dik dik baktığımı fark ettiler ve ikisi de beni dövecek gibi baktı. Bir özür geveleyerek yürümeye devam ettim.

3 Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel anlamında kullanılan Fransızca bir söz. (ç.n.)

“Penny?”

İstemeyerek döndüm. Leah bir eli kalçasında, durmuştu ve grubun geri kalanı bana kafamın yanından ikinci bir kafa çıkmış gibi bakıyordu. Başımı sallayarak yutkundum. “Merhaba, Leah.”

Bana doğru yürüdü. Merhaba demeye gelen birinden çok, avına yaklaşan yırtıcı bir hayvana benziyordu.

“Demek Penny Porter *sensin*.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için bir kez daha başımı salladım.

Güneyli kökeninden izler taşıyan yayvan Los Angeles aksanıyla, “Geçen sene başıma bir sürü dert açan sendin,” dedi. Beni baştan ayağa süzdü ve bütün grubunun kıyafetimi yargıladığı duygusuna kapıldım. Turne otobüsünde seyahat etmek üzere giyindiğim için üstümde en rahat kot pantolonum ve fermuarlı kazağım vardı. Koruyucu bir tavırla kollarımı kavuşturdum ama sırtımı dikleştirmeyi ihmal etmedim.

“Şey, sanırım şarkıma ilham verdiğin için sana teşekkür borçluyum. Ne tatlı bir fotoğraf makinesi.” Grubuna dönmeden elini şöyle bir sallayarak, “Sonra görüşürüz,” dedi.

Leah, uluslararası düzeyde çoksatan ve bir numaraya çıkan son *single*’ı *Kötü Çocuk*’un tanıtımında Noah’yla sahte ayrılığının ardından patlayan medya fırtınasından fazlasıyla istifade etmişti. Leah şarkılarının büyük kısmını kendisi yazardı ve herhangi bir fırsat doğması halinde kullanılmak üzere hazırda bekleyen *Kötü Çocuk* sayesinde, Noah’yla ayrılığını lehine kullanabilmişti. Her şeyin yolunda gitmesi durumunda kullanılmak üzere yazılmış, birbirlerine ne kadar âşık olduklarını anlatan başka şarkılar da olduğundan emindim.

Leah uzaklaşırken, hissettiğim rahatlama duygusuyla bayılacağı mı sandım. Elliot’la konuşmam gerekiyordu. Hemen.

★★ *On Altıncı Bölüm* ★★

Kimden: Elliot Wentworth

Kime: Penny Porter

Konu: ELLIOT RAPORU

Sevgili Pennykuş, namı diğer Güçlü Okyanus,

Sen gideli sadece bir gün oldu ve ben daha şimdiden bir muam-maya düştüm. Sensiz iki haftayı NASIL atlatacağım? Bu deniz kıyısı kasabasında durum kötüden betere doğru gidiyor. Telefon mesa-jımda yazmadım ama babam geri döndü. Beni akşam yemeğine çıkarmakta ısrar ediyor. "Cinsel kimliğimle" "barışabilmesi" için tera-pistinin yapmasını istediği bir şeymiş. Annemin izniyle bizim evde kalıyor ama aynı odada oldukları anda yine şu mega kavgalarından biri kopuyor. Son bir gündür bu evin içinde on altı yıldır görmedi-ğim kadar çok duygu var.

Her neyse. Annem onu görmek istemediğine karar verdi. Bu akşam eve bile gelmedi, işte daha da fazla mesai yapacakmış. Bazen acaba beni de mi görmek istemiyor, diye düşünüyorum. Ah, aile trajedisi bu kadar zor olmak zorunda mı? Sanırım annemle babamın beni yok saydığı ve hayatımla baş başa bıraktığı zamanları tercih ederim.

Hayat demişken, CHIC dergisindeki stajım ERKEN başladı. Cuma gitmem gerekmesine rağmen, bugün başlamamı istediler. AHHH. Ama müthişti. Bir stilistle çalışma şansını buldum ve hani şu çılgın düğmeler diktiğim blazer ceketim var ya, ona iltifat etti. Tamam, bol bol kahve taşımam ve arapsaçına dönmüş bir milyon kolyeyi çözmem gerekiyor ama bu GERÇEK MODA İŞİ.

Benden ve monoton hayatımdan bu kadar bahsettiğimiz yeter.

Sende işler nasıl?

Otelin nasıl?

Berlin Duvarı'nı görebildin mi?

Baharatlı sosis yedin mi?

Ve en önemlisi LEAH BROWN'LA TANIŞTIN MI?

Seni maksimum düzeyde özlüyorum, Penny P.

Elliot, mucks

Kimden: Penny Porter

Kime: Elliot Wentworth

Konu: YNT: ELLIOT RAPORU

Sevgili Elliot'ların en sevgilisi,

Başardım! Leah'yla tanıştım!

François-Pierre Nouveau'nun fotoğraflarını reddetmekle meşguldü. DÜŞÜNEBİLİYOR MUSUN? Vincent van Gogh'a, "Evet, tabloların idare eder ama duvarıma asacağım kadar iyi değiller," demek gibi bir şey.

Leah şahsen çok daha sinir bozucu.

Onunla nasıl yarışabilirim ki? Ama işin tuhaf yanı, bana karşı gayet iyiydi. Noah'nın önünde rol yaptığından eminim.

Ve hayır, henüz Berlin'den bir şey görmedim. Ama yarın Noah'yla Sihirli Gizem Günü'ne çıkıyoruz ve sana HER AYRINTISINI ANLATA-CAĞIM.

Baban konusu kötü olmuş. Hem de çok. Ama stajyerlik olayı harika. Ortalığı yıkacağından emindim! Ve ELBETTE stiline bayılacaklar; sen Elliot'sın! Sen Brighton'daki en tarz sahibi erkeksin.

Yine de Berlin'e bir son dakika uçağına atlayıp burada bana eşlik edemeyeceğinden emin misin?

P, mucks

Kimden: Elliot Wentworth

Kime: Penny Porter

Konu: YNT: Ynt: ELLIOT RAPORU

Sevgili Pennykuş,

Keşke.

Elliot, muck

Not: Aslında Vincent van Gogh defalarca reddedilmiş. Bütün ömrü boyunca tek bir tablosunu satabilmiş ve ancak öldükten sonra süper ünlü olmuş.

Kimden: Penny Porter

Kime: Elliot Wentworth

Konu: YNT: Ynt: Ynt: ELLIOT RAPORU

Sevgili Viki,

Peki, çok bilmiş.

Penny, mucks

★★ On Yedinci Bölüm ★★

Hiç şüphe yoktu: Erkek arkadaşım *yıkılıyordu* ve görünüşe bakılırsa Almanya'da da İngiltere'deki kadar çok hayranı vardı. Burada da Brighton'daki kadar çok çılgık koptu. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum ama Noah'nın ünü gittikçe artıyordu ve ben kendimi her an biraz daha geride kalmış gibi hissediyordum. Noah yeteneğiyle beni hayran bırakıyordu. Benden sadece iki yaş büyüktü ve daha şimdiden çok şey başarmıştı.

Kendime Noah'nın *normal* olmadığını hatırlattım. Benim tam olarak ne yapmak istediğime karar vermek için bir sürü zamanım vardı. "Noah'nın kız arkadaşı olmak" geleceğimin sadece bir parçasıydı.

Ses kontrolüyle konserin başlaması arasındaki zaman, gösteri öncesi röportajlar ve fotoğraf çekimleri yüzünden hayli yoğundu. Noah'nın soyunma odasından bir gazeteci çıkıyor, diğeri içeri giriyordu. Bir köşede, arada sırada birkaç poz fotoğraf çekerek ama genellikle sadece dinleyerek sessizce oturdum. Noah röportajlarda profesyoneldi ama sanırım aynı soruları defalarca cevapladıktan sonra herkes öyle olurdu. Tek bir gazetecinin bile gerçekten ilginç bir soru sormaması şaşılacak şeydi. Belki de Dean'in Noah'nın arkasındaki, duruma hâkim duruşu yüzündendi. Dean kollarını

Çevrimiçi Kız Turnede

kavuşturmuş, soruların Noah'nın anne ve babası ya da benim gibi hassas konulara kayması durumunda müdahale etmeye hazır bekliyordu.

Birkaç gazeteci beni tanıdı ve Noah gerildiğimi bildiği için ilişkimiz hakkında çok fazla açık vermemeye özen gösterdi.

En ilginç cevabı Leah Brown'la ilgili soruyu soran bir kız muhabir aldı. 'Söylesene, Noah,' dedi hayli popüler bir Alman müzik blogunun sahibi olan hoş, esmer kız. "Geçen yıl yaşanan... anlaşmazlıktan sonra, Leah Brown'la aynı ortamda olmak nasıl bir duygu?"

Noah tatlı tatlı gülümsedi. "Leah ve ben iyi arkadaşız. Onun müzikal yeteneğine saygı duyuyorum. Hem sanırım Leah *Kötü Çocuk*'la intikamını aldı." Doğal cazibesini duruma uydurarak göz kırptı.

Blogger azimle, "Penny rahatsız olmuyor mu?" diye devam etti.

Dean müdahale etmek için harekete geçti ama Noah omuz silkti ve ufak bir baş hareketiyle Dean'e sorun olmadığını işaret ederek soruyu cevapladı. "Elbette hayır. Penny'nin endişelenmesini gerektiren bir şey yok."

Sözleri içimin, ayak parmaklarımm ucundan alınma kadar, ısınmasına neden oldu. Blogger'ın Noah'mın açıklamasını kelimeleri çarpıtmadan, olduğu gibi yayımlamasını umdum. Her halükarda önemli olan, Noah'nın bunu söylemiş ve benim duymuş olmamdı. Keşke Blake de burada olsaydı; bu onun çenesini kapatırdı.

Dean el çırpı. "Pekâlâ, teşekkürler, Ruby. Bu röportaj burada bitiyor. Gösteri zamanı!" Zaten arı kovarı gibi vızır vızır olan oda, Dean'in duyurusuyla iyice hareketlendi.

Midem heyecandan bir sinir yumağına döndü ama Noah hemen yanıma gelip elimi sıkıca tuttu. Bu kez farklı olacağına söz vermişti ve şimdiden öyle olacağına benziyordu. "Yeni telefonun yanında mı?" diye sordu.

“Evet, bir dakika.” Cebimden telefonumu çıkardım. Noah telefonu elimden alıp hızla bir numara çevirdi. Birkaç çalıştan sonra ekran koca dünyada en sevdiğim insanlardan ikisinin yüzüyle aydınlandı: Sadie Lee ve Bella.

“PRENSES PENNY!” Zıp zıp zıplayan Bella, kameraya gözleri pörtleyecek kadar yakın duruyordu.

Onu görünce ağzım açık kaldı. Şimdiden bu kadar büyüdüğüne inanamıyordum. Noel’de gördüğüm, zıplayıp duran küçük kızdan çok, küçük bir hanımefendiye benziyordu. Şaşkınlığımın sesime yansımaya engel olamayarak, “Bella! Sen ne ara bu kadar büyüdün?” dedim. “Merhaba, Sadie Lee!” Sadie Lee, Bella’ya nazikçe ekrandan uzaklaştırırken sıcak gülüşünü duydum.

“Tatlım, güzel bir şekilde otursak Noah ve Penny bizi daha iyi görebilir,” dedi sakın Güneyli aksamlarıyla. Sonra Flynn ailesinin ortak özelliği olan ışıltılı kahverengi gözlerini bana çevirdi. “Berlin nasıl, parlayan yıldızlarım benim?”

“Sahneye çıkmak üzereyim, büyükanne!” dedi Noah.

“Bu harika, Noah!” Ama sonra Sadie Lee’nin gözleri endişeyle doldu. “Penny, Brighton’da olanları duydum. Noah bu kez seninle ilgileniyor mu?”

Yanaklarım pembeleşerek başımı hızlı hızlı salladım. Noah bir eliyle telefonu kol mesafesinde tutmaya devam ederken, boştaki eliyle beni kendine çekti. “Penny sahnenin yan tarafında oturup performansımı size canlı yayınlanacak; böylece en sevdiğim kızların beni izlediğini bileceğim.”

Sadie Lee güldü. “Ah, Noah, sanırım otuz yıldır kimse benden kız diye bahsetmemiştir.”

Noah göz kırptı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.” Dean ona seslenince, o tarafa baktı. Telefonu bana verdi, Sadie Lee ve Bella’ya öpücük gönderdikten sonra yanağıma gerçek bir öpücü kondurdu ve grubunun geri kalanına katılmak üzere harekete geçti.

Çevrimiçi Kız Turnede

Elimde telefonla kalınca bir an ateş bastı. Sonra Sadie Lee ve Bella'nın sevecen bakışlarını gördüm ve bir görevim olduğunu hatırladım.

"Prenses Sonbahar'ı da yanına aldın mı?" diye sordu Bella.

"Prenses Sonbahar'ın evde kalması gerekti, Bella. Kaybolur diye onu turneye getirmek istemedim."

Bella bilmiş bir tavırla başını salladı. "Ah, iyi. Turneye çıkmaktan hoşlanacağını sanmıyorum. Bir prenses için fazla hareketli."

"Ne demek istediğini anlıyorum," derken, istemediğim kadar derin bir iç çektim.

Bella gülümsedi ve oyuncaklarından birini getirip bana göstermek için görüntüden kayboldu. Sadie Lee'nin kaşları o kadar yükseğe kalkmıştı ki açıklama ihtiyacı duydum. "Noah, Dean ve diğer herkese yük olmak istemiyorum..."

Sadie Lee başını ağır ağır iki yana salladı. "Şimdi, beni dinle, tatlım. Senin farkında olmayabileceğin çok önemli bir şey biliyorum. Noah'nın da sana en az senin ona duyduğun kadar ihtiyacı var. Bundan emin olabilirsin. Orada olup o sana değil, sen ona baktığın için çok mutluyum."

"Ama Dean..."

"Ah, onu kafaya takma, hayatım. Dean *ikiniz* için de çalışmak için orada ve işini yapmazsa, bana hesap vermek zorunda kalır."

"Teşekkürler, Sadie Lee." Kalabalıktan yükselen çığlıkları duyunca ayağa fırladım. Damarlarıma adrenalin hücum ettiğini hissedebiliyordum ve Noah'mn sahnesiyle ilgili tecrübelerimi RESET'leme şansını bulduğum için çok heyecanlıydım.

Sahnenin yan tarafına, Noah'nın zıplayarak kendine enerji yüklediği yere koştum. Beni görünce yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Sadie Lee ve Bella bu harika manzarayı kaçırmasın diye kamerayı ona odakladım.

Zoe Sugg

“Pekâlâ, sahne yanından oturarak izleyebilmen için dostum Jake’ten bu sandıkları yerleştirmesini istedim.” Sahne onu karşılamak üzere kararırken Noah beni sandığın üstüne çıkardı.

Kulağına, “Bol şans,” diye fısıldadım. Noah telefondaki Sadie Lee ve Bella’ya el salladı. Sonra o çok iyi tanıdığım kendinden emin rock tanrısı havasıyla derin bir nefes aldı ve sahneye ilerledi.

★★ On Sekizinci Bölüm ★★

Sadie Lee ve Bella'nın gösterinin tamamını izlemesini sağlamak gibi bir görevim olmasına minnettardım çünkü gerginliğimden eser kalmamıştı. Noah'nın sahnede söylediği şarkıların bütün sözlerini ezbere bildiğimi fark ettim ama izleyicilerin nakarat kısımlarına eşlik ettiğini duymak inanılmazdı.

Enerji saçan kırk beş dakikalık bir performansın sonunda, Noah, "Hey, çocuklar," dedi. "Bu son şarkım." Kalabalıktan yakınma nidaları yükselirken bir süre durmak zorunda kaldı ama sonra mikrofona kıkırdardı. "Aranızda bunu bilmeyenler olabilir ama bu şarkı albümdeki favori şarkım. Beni dünyanın en şanslı erkeği yapan şarkı. Çünkü bu şarkıya ilham veren kız hemen şurada oturuyor."

Dönüp bana baktı. Ter içindeki yüzü kızarmış, saçları ıslanıp dağılmıştı ama hâlâ inanılmaz derecede muhteşem görünüyordu. Bakışlarını benimkilere kenetleyince, bir anda diğer her şey ve herkes silindi. Kalabalığın beni de tanıdığını ancak salondan yükselen "Sonbahar Kızı! Sonbahar Kızı!" tezahüratlarını duyunca fark ettim. O kadar tuhaftı ki.

"Şimdi, Penny biraz utangaç olduğu için şimdilik kendini göstermeyecek ama Penny, bebeğim, bu şarkı senin için."

Çevrimiçi Kez Turnede

Sonbahar Kızı'nın ilk birkaç notasını tıngırdatırken, odamda benim için yaptığı kaydı dinlediğim ve şarkıyı ilk kez duyduğum zamana döndüm. Sadie Lee'ye bunun muhteşem bir his olduğunu söylemek istedim ama bütün o duygu fırtınasında telefonu yere indirdiğimi ve Sadie Lee ile Bella'nın şu anda üstünde oturduğum siyah sandığı gördüklerini fark ettim. Hiç de iyi bir manzara değildi! Telefonu hemen Noah'ya çevirdim ve ikisinden de fısıltıyla özür diledim.

Noah şarkıyı gök gürültüsünü andıran bir alkış tufanı eşliğinde tamamladıktan sonra sahne arkasına, kollarımın arasına koştu. Sarmaş dolaş bir halde soyunma odasına dönerken, kalabalıktan yükselen ses bir sevgi ve destek dalgası gibi bizi takip etti.

"İnanılmazdın," dedim. "Müthiştin. Seninle gurur duyuyorum."

"Mükemmeldi!" Noah suratındaki sırtışı silemiyor gibiydi ve kendi yüz ifademın onunkinin bir yansıması olduğunu biliyordum.

Keşke EsasGerçek biz şu anda görebilseydi; tehditlerinin ne kadar anlamsız olduğunu anlardı. Belki de bu rock yıldızı hayatı gerçekten de o kadar fena sayılmazdı.

"Büyükanne, Bella, nasıl buldunuz?"

Ekranda Sadie Lee yanaklarındaki yaşları kuruluyordu. "Noah, söyleyecek söz bulamıyorum. Sahneyi aydınlatıyorsun."

"Teşekkürler, büyükanne. Sen bir tanesin."

"Haydi, şimdi gidip eğlenin. Bu küçük maymunu sakinleştirmem bir saat sürer." Bella, Noah'nın şarkılarını avazı çıktığı kadar haykırarak ortalıkta koşturuyordu.

Noah ve ben bir ağızdan, "İyi geceler!" diyerek telefona el salladık. Sonra tam kapatırken pil uyarısı yanıp sönmeye başladı.

"Ah, şarj aletine ihtiyacım olacak."

Kayıp kablomu görmek için umutsuzca etrafa bakınırken, Noah'nın grubunun diğer üyeleri kelimenin tam anlamıyla odanın içine zıpladı. Blake'in suratında bile kocaman bir gülümseme

vardı. Bana gülümseyince ben de karşılık verdim. Belki de onu yanlış değerlendirmiştim.

Blake yanımdan geçerken bana, “*Müthişti*,” dedi. “Sen de bizimle otele geliyor musun, Penny?”

Noah, “Hayır, dostum,” diyerek araya girdi. “Benim ikimiz için bir planım var.” Gitarımı teknisyenlerden birine teslim etti, deri ceketini çıkarıp sırt çantasının içinde bir şey aramaya başladı.

“Ah, harika.” Blake birkaç kez zıpladıktan sonra, yumruğunu havaya kaldırıp Ryan’ın sırtına atladı. Onları gülerek izledim.

“Nereye gidiyoruz?” Noah’ya tek kaşımı kaldırarak baktım.

Kırmızı bir bereyi bana attıktan sonra, kendi kafasına gri bir bere geçirdi. “Saçlarınla iyi gideceğini düşündüm.”

“Madem ısrar ediyorsun,” diyerek bereyi taktım.

“Şimdi de bunlar.” Bana bir gözlük uzattı. Aslında gözlük değil, çerçeve demek gerekirdi çünkü camı yoktu. Noah da aynısından taktı ama onunki biraz çarpık durdu.

Uzanıp gözlüğünü düzeltdim. Gülümsedim. Bu bir kılık değiştirme girişimiyse, pek işe yarayacağı benzemiyordu. “Hâlâ muhteşem görünüyorsun. Gizlenmen imkânsız,” dedim.

“Tamamen kılık değiştirmemiz gerekmiyor. Amaç insanları atlatmak. Ayrıca gittiğimiz yerde, kimse beni görmeyi beklemiyor; ortama uysam yeter.” Elimi tutup beni çekince, peşinden yürüdüm.

“Ama *nereye* gidiyoruz?”

“Elbette dünyanın en yakışıklı grubunu seyredeceğiz.”

Benzim attı ve olduğum yerde durdum. Elim elinden kayınca Noah arkasına döndü. “Penny? Sorun ne?”

Yutkunarak gözlerimi kapadım. Benden bunu istediğine inanmıyordum. Gerçekten bunu kastetmediğini umarak, “Dışarıda mı yani?” dedim.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Şey, elbette. Geçen sefer konserlerini seyredemedin, erken çıkmak zorunda kaldın. Harikalar. Ayrıca...” Öne doğru bir adım attı ve elimi tuttu. “Bu kez ben de yanında olacağım. Hem de her an.”

Yüzümdeki şüpheli bakışı okumuş olmalıydı çünkü bir anda tek dizinin üstüne çöktü ve “Penny Porter, sana yemin ederim, yanından bir saniye bile ayrılmayacağım,” dedi.

Birinin fotoğrafını çekip evlenme teklif ettiğini sanacağı düşüncesiyle, “Kes şunu!” diye cıykladım. Yoksa bu gerçek bir skandal olurdu. “Tamam, seninle geleceğim,” derken, yanaklarımdaki karıncalanmadan, boynumdan yukarısının hızla kızardığını hissedebiliyordum.

Noah sırtarak ayağa kalktı. “İyi. Ve hoşuna gitmediği anda bana söylemen yeterli.”

“Ah, fotoğraf makinem ne olacak?” dedim.

“Yanına al, izleyicilerin arasında çok hoş kareler yakalayabilirsin.” Elim hafifçe sıkıldı ve beni bir yan kapıdan ve birkaç koridordan geçirip kalabalığın tam ortasına çıkardı.

★★ On Dokuzuncu Bölüm ★★

İzleyicilerin karanlığı etrafımızı sararken, kalbim sanki gırtlığımda atıyordu. Etrafımızda binlerce kişi olmasına rağmen, sessizdi de. Skeç'in gelişini beklerken kalabalığın heyecanının her saniye biraz daha tırmandığını hissettim. Noah'nın eline öyle sıkı yapışmıştım ki bir an acaba kan dolaşımını engelliyor olabilir miyim diye merak ettim. Ancak o hiç rahatsız görünmüyordu. Beni kalabalığın içine doğru çekti ve haklıydı; kimse onu görmeyi beklemediği için önlerine geçmemizden yakınmak dışında bizi fark eden olmadı.

Sahneye birkaç sıra kalınca durdu. Etrafımızdakilerin kollarımızı itip kakması ve ayaklarımıza basması bana Brighton konserini hatırlatsa da bu kez Noah'nın güven veren elleri omuzlarımdaydı.

Sonra ışıklar yandı ve Skeç sahneye fırladı. Aynı anda çığlıklar yükseldi ve kendimi kalabalığın heyecanına kaptırıp ben de onlar kadar yüksek bir çığlık attım. Noah bile yüksek sesle, "Vuhuuu!" diye bağırdı.

Çılgın bir enerjiyle çalıyor, *hit*'leri peş peşe söylüyorlardı. Şarkılarının akılda yer etmesi bir yana (ki ettiklerine hiç şüphe yoktu) hepsi müthiş müzisyenlerdi ve gitarlarını radyoda dinlenen stüdyo kayıtlarında asla duymadığınız bir şekilde konuşturuyorlardı.

Çevrimiçi Kız Turnede

Leah Brown sahneye çıkınca, kulağa ne kadar imkânsız gelse de çığlıklar daha da şiddetlendi. Leah sahneye olabilecek en dramatik şekilde, tavandan bir ip ve kemerle sarkıtılarak indi ve Skeç'in en hareketli şarkılarından birinin nakaratını söyledi. Onu birkaç saat önce gördüğüm halinden sonra geçirdiği dönüşüm inanılmazdı. Peşinde ona özel pervanesiyle birlikte dolaşıyormuş gibi, saçları havada uçuşuyordu. Başka birinde olsa kılığı saçma görünürdü ama Leah'da *iyi* görünüyordu. Şarkı ilerlerken, yavaş yavaş sahneye indirildi ve o süre boyunca birkaç fotoğraf çekmeyi bile başardım.

Leah sahneye ulaşınca performansın temposu tamamen değişti. Parlak ışıklar tamamen sönerek bizi karanlığa gömdü. Arenadaki herkes nefesini tutmuştu sanki. Yavaş yavaş tavanda minicik noktacıklar belirdi ve kendimizi yıldızlardan oluşan bir sayvanın altında bulduk. Nefes kesici bir güzellikti ve Noah içgüdüsel olarak beni kendine çekip sımsıkı sardı. Ona iyice yaslandım.

Sahnedeki iki spot ışığı taburelerde oturan Leah ve Skeç'in başvokalisti Hayden'ı aydınlatıyordu. Leah ışığı yansıtacak payetlerle işlenmiş siyah bir elbise giymişti ve saçları yüzünün iki yanından dümdüz iniyordu.

Hayden, "Merhaba, Berlin," dedi. "Şimdi sizin için farklı bir şey yapacağız. Daha önce hiç kimsenin duymadığı bir şey. Umarız beğenirsiniz."

A cappella söylemeye başladı ve arkada hiç müzik yokken sesi son derece güçlü ve berraktı. Leah da kendi satırlarıyla şarkıya katıldı ve birlikte, kavuşamayan iki âşıkla ilgili, insanın içine işleyen bir düet seslendirdiler.

Gözlerimin yaşardığını hissettim. Salondaki kimse şarkıyı daha önce duymamış olsa da yalnız olmadığımı biliyordum. Kalabalık, bir duygu seliyle sarmalanmıştı. Müzik hepimizi birbirimize bağlar gibiydi. Noah'mn şarkı yazarken hissettiğini bildiğim tutkunun tadı böyle olmalıydı. Yaratmak istediği buydu: Binlerce kişilik bir

kalabalığı tek yüreğe dönüştürebilecek bir notalar ve sözcükler zinciri.

Noah kulağıma, “Seni seviyorum, Penny,” diye fısıldadı.
Beni saran kolunu sıktım.

Şarkı sona ererken, izleyicilerden büyük bir alkış koptu. Görünüşe bakılırsa Leah ve Skeç’in yepyeni bir *hit*’i olmuştu. Büyü bozulmuş ya da daha doğrusu, büyü henüz yapılmıştı. Işıklar yanarak gözlerimizi kamaştırdı ve müziğin temposu yeniden arttı.

Noah ve benim, çevremizdeki diğer insanlardan hiç farkımız yoktu. Çılgın gibi dans ediyor, avazımız çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyorduk. Kan ter içinde kalmamıza ve çok salak görünmemize bir an bile aldırmadık. Grup son şarkılarının sonuna gelirken, hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

★★ Yirminci Bölüm ★★

Bu müthiş gecenin sersemliğini üstümüzden atamamış bir halde, Noah'yla birlikte otel koridorunda benim odama ilerliyorduk. (Deodoranımın onca danstan sonra görevinin hakkını verip vermediği bile umurumda değildi.) Kapıya varana dek, Skeç şarkılarını söylemeye devam ettik.

“Gerçek bir centilmene yakışacağı gibi, sana burada veda edeceğim, Pen.” Noah kapıyı açtı ve bir komi gibi kolunu uzatarak neredeyse iki büküm bir halde beni odaya buyur etti. Kafasından çıkarıp teklifsizce yere attığı berenin altından çıkan saçları her zamankinden daha dağınık ve kıvrık görünüyordu. Bana gözlerinde bir ışıltı ve yüzündeki arsız bir sırıtişla bakarken gamzeleri sihirli bir değnek dokunmuş gibi bir anda ortaya çıktı. Ve bir anda içim eridi. Noah Flynn'e hiç o anki kadar âşık olduğumu sanmıyordum.

“Birazcık gelmek istemez misin? Bu akşam müthişti ama henüz baş başa kalıp biraz rahatlayacak zamanımız olmadı.” Sevinli olduğunu umduğum bir gülümsemeyle şansımı denedim.

Noah kıkırdadı. “Üzgünüm, Sonbahar Kızı. Mekâna dönmem ve yarın için her şeyin ayarlandığından emin olmam gerekiyor. Dean sorguya çekmeye bayılır.” Hayal kırıklığımı gizlemeyi çok başaramamış olmalıydım çünkü Noah yüzünde yumuşacık bir

Cevrimiçi Kız Turnede

gülümsemeyle bana sokuldu. “Yarın Sihirli Gizem Günümüz, Penny. Bütün günü baş başa geçireceğiz. Müthiş ve tamamen pasta odaklı olacağına söz veriyorum.” Bana cevap verme fırsatı bırakmadan dudaklarımı öptü.

Nefes almayı başarabildiğim anda, “Nasıl unutabilirim ki?” dedim. Bir insanoğlu nasıl *bu kadar* çekici ve arzulanası olabilirdi? Ölümüm onun elinden olacaktı.

Sonra hiç istemesem de ağzım, Noah’nın kafasını dağınık saçlarıyla birlikte tek lokmada yutabileceğim genişlikte bir esnemeyle ikiye ayrıldı. Utanmıştım ama Noah beni kahkahasıyla sarsılan göğsüne bastırdı.

“Sen de en az benim kadar yorgun görünüyorsun,” dedi. “Burada seninle kalmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin ama biraz dinlenmelisin... Yarın buna ihtiyacın olacak.”

Noah arkasını dönüp uzaklaşırken, kalbimin saatte bir milyon kilometre hızla kanat çırpıldığını hissettim.

“İyi geceler, güzellik!” diye seslendi ve köşede gözden kayboldu.

Kendimi kıkırdayan bir külçe halinde yatağa bıraktım. Suratımda kocaman bir gülücük vardı ve mutluluğumun içimden taşıdığını hissediyordum. Derin bir iç çekerek yüzüstü döndüm ve Converse’lerimi ayaklarımdan iterek çıkardım. Komodinimden dizüstü bilgisayarımı alıp e-postalarımı açtım. Elliot’a yazmaya koyuldum.

Kimden: Penny Porter

Kime: Elliot Wentworth

Konu: YNT: Ynt: Ynt: Ynt: ELLIOT RAPORU

Viki, Viki, Wa-Wa-West⁴,

4 Will Smith ve Kevin Cline’in başrollerini oynadığı *Vahşi Vahşi Batı* filminin bir şarkısından alıntı. (ç.n.)

Zoe Sugg

Sanırım cennetteyim ve dünyaya döndüğümü hayal bile edemiyorum. Noah'yla muhteşem bir gece geçirdim. Onu izledim, müthişti (her zamanki gibi), sonra da Skeç'in Leah Brown'la birlikte performansını sahnede izlemek için beni izleyicilerin arasına sürükledi. Leah gerçekten inanılmazdı. Noah'yla dans ettik, el ele tutuştuk ve avazımız çıktığı kadar bağırarak şarkılar söyledik ve BEN PANİĞE KAPILMADIM! Ba-yağı özel olmuş, değil mi?

Noah'nın kusursuzluğunu ve benim burada onunla olduğum, ona destek verdiğim ve başarısının büyümesine tanıklık ettiğim için ne kadar şanslı hissettiğimi, onun bütün bunları paylaşmak için beni seçtiğini düşündükçe biri beni çimdiklesin falan diyorum. Bunu okurken içinden öğürmek geldiğini biliyordum ama şu anda gerçekten ÇOK mutluyum. Yarın SGG'de Noah'yla birlikte Berlin'i keşfe çıkacağımızı duyunca sevineceğini biliyorum.

Elbette döner dönmez sana her şeyi yazacağım.

Seni çok özliyorum ama aynı zamanda çok iyi zaman geçiriyorum!

Pen, mucks

26 Haziran

Devasa Bir Avrupa Pop Turnesi'nden Nasıl Sağ Çıkılır?

Hepinizin detayları okumak için can attığınızı biliyorum ve tahmin edin ne oldu? Turne hayatındaki ilk günümünden sağ çıkabildim! Sadece o kadar da değil... Keyif bile aldım. Brooklyn Delikanlısı gösterisini tamamladıktan sonra beni esas grubu izlemek için seyircilerin arasına indirdi ve bütün gece terden vıcık vıcık olana kadar dans ettik. Ama harikaydı.

Sadece bir gün olmasına rağmen, daha şimdiden bir sürü şey öğrenmişim gibi geliyor. Şu ana kadar edindiğim püf noktaları şunlar:

1. Atıştırmalıklar en iyi arkadaşınızdır.

Otobüsle otel ve sahne arasında mekik dokurken doğru düzgün bir şey yeme fırsatı olmuyor. Açlıktan ölme ihtimaline karşı ceplerimi atıştırmalıklarla dolduracağım.

2. Sahne arkasında HER YER insan kaynıyor.

Bir turnenin yolunda gitmesi için bu kadar çok insana ihtiyaç duyulduğu kimin aklına gelir? Sadece Brooklyn Delikanlısı'nın menajeri ve grubu değil;

koruması, halkla ilişkiler sorumlusu, fotoğrafçılar, makyözler, saç stilistleri, sahne müdürü, menajerinin asistanı, menajerinin asistanının asistanı ve hepsi ne yapacağını *çok iyi* bilir gibi görünen bir milyon personel var.

3. Mümkün olan her an ve her yerde uyuyun.

Sanırım herkes öyle yapıyor. Bugün gümbür gümbür müzik çalan bir hoparlörün tepesinde uyuyakalmış birini gördüm! Sanırım yaklaşan uykusuzluğa karşı bir uyarıydı.

4. Araya çok fazla çevre gezisi sıkıştırmayı ummayın.

Her ne kadar yarın Brooklyn Delikanlısı'yla Berlin'i mümkün olduğunca görmeye çıkacak olsam da programı o kadar sıkışık ki bana nasıl zaman yaratabildiğine şaşıyorum.

Her şey çok heyecan verici ve ürkütücü. Ama blogumu güncellemeye özen göstereceğim.

Artık hiç çevrimiçi olmayan Çevrimdışı Kız... mucks.

★ ★ Yirmi Birinci Bölüm ★ ★

Ertesi sabah alarmım saat 08.00'da çaldı. Hem rahat hem de havalı ve şık bir kıyafet bulmak için uzun süre debelendim. Pilili siyah bir eteğin içine beyaz, bol bir tişört sokmaya karar verdim ve elyazısıyla SONBAHAR KIZI yazan, incecik zincirli, altın kol-yemi takmayı ihmal etmedim. Kolye, Noah'nın Sevgililer Günü hediyesiydi ve takmayı en çok sevdiğim takımdı. Noah gece yanımdan ayrıldıktan hemen sonra bir mesaj çekip Sihirli Gizem Günü'ne gerektiği gibi başlamak için, saat dokuzda kahvaltıda buluşmamızı istemişti.

Fotoğraf makinemi kapıp asansörle resepsiyona indim. Lobi parlak siyah bankoları, beyaz duvarları ve resepsiyon bankosunun arkasında asılı duran parlak ve çarpıcı grafittileriyle Elliot'm über-modern diye adlandıracağı bir yerdi. Çok kalabalıktı ve çoğu, kocaman valizlerini peşlerinde sürükleyerek kayıt yaptırmayı bekleyen uzun bir müşteri kuyruğunun arasından geçtim. Bu insanların ne tür maceralara yelken açtığını ya da başlarından nasıl maceraların geçtiğini merak ettim. *Burada yalnız mıydılar? Romantik bir Avrupa kaçamağına mı gelmişlerdi?*

Resepsiyonun önündeki lobide konforlu, kadife bir kanepeye yerleştim ve gözüme güzel bir orkide aranjmanı takıldı. Kendimi

tutamayıp makinemi alarak fotoğraf çekmeye başladım. Orkide en sevdiğim çiçeklerden biriydi; hele beyaz olanlar. Bir keresinde Elliot doğum günümde bir orkide getirmişti. Zarafeti ve tazeliğiyle, kendinden emin bir duruşla tuvalet masamın üzerindeki yerini almıştı. Ne yazık ki güzelliği kısa ömürlü oldu. Orkidelere bakmanın ne kadar zor olduğunu kısa sürede anladım. Aşırı su verdiğim için öldü. Bir sonraki yıl, Elliot bana tavandan sarkıtmalı bir saksı içinde minyatür bir sukulent kaktüsü hediye etti ve bana onu da öldürmeyi başarırısam, bir daha asla çiçek bakmamam gerektiğini söyledi. Neyse ki sukulent hâlâ odamın bir köşesinde asılı duruyor ve hiç özen göstermememe rağmen direniyordu. Benim altından kalkabileceğim bakım düzeyi ancak bu kadardı ve Elliot bunu çok iyi biliyordu.

Telefonuma baktım. Saat 09.20'ydi. Kafamı kaldırıp Noah'dan bir iz var mı diye lobiye taradım. Yoktu. Kalabalık bir Berlin otelinin koşturmacası vardı ama erkek arkadaşımın kendine özgü eskitilmiş kot pantolonundan ve ışıltılı gülümsemesinden eser yoktu. Kendimi, *hazırlanıyor olmalı*, diye yatıştırdım. *Ya da belki de biraz hazırlık gerektiren gizli bir planı vardır, kim bilir?* Kanepede arkama yaslandım ve bir on dakika daha, güne başlama telaşındaki insanları seyrederek bekledim.

“Ah, hey, Penny?”

İnsanları seyretmeye daldığım için ses beni yerimden sıçrattı. Arkaya bakınca, altın rengi çerçeveli Ray-Ban'inin üstünden kan çanağı gözler ve hayli üzgün bir ifadeyle bana bakan Dean'i gördüm. “Neden resepsiyonda takılıyorsun? Kahvaltı ettin mi? Sanırım servisi onda kapatıyorlar, bu yüzden kruvasanları kaçırma istemiyorsan bir an önce restorana geçmelisin. Hemen kapışılıyorlar.” Boğuk gülüşü bir öksürüğe dönüştü. Gerçekten harap görünüyordu.

“Hayır, Noah’yı bekliyorum. Birlikte kahvaltı edip şehri keşfe çıkacağız.”

Dean’in gaklamayı andıran gürültülü kahkahası lobide çınlayınca, birkaç kişi şaşkınlıkla ona baktı. Nihayet kendini toparlayınca, “Nereden baksan öğleden önce onu göreceğini sanmam,” dedi. “Oğlanlar dün gece dörde kadar dışarıdaydı. Hatta daha da geç olabilir; ben üç buçukta pes ettim.” Kanepeye, yanıma çöktü. “Dürüst olmam gerekirse, güneş gözlüğümünden de anlaşılacağı üzere, bayağı çılgın bir gece oldu. Tanrım, bir kahveye ihtiyacım var. Ve bol yağlı bir kahvaltıya da hayır demem.”

Keyfim kaçtı. Dean hâlâ yanımdayken gülümsememi korumaya çalıştım.

“Ah, tabii ya. Ne kadar aptalım, tamamen unuttum. Noah saati öğlene kaydırmakla ilgili bir şeyler söylemişti.” Beni biraz daha az aptal gösterecek sözler akıl etmeye çalışırken, kelimeler ağzımdan zar zor çıktı.

“Benimle bir şeyler atıştırmak ister misin? Yani yakışıklılıkta Noah’nın yakınından bile geçemem ama gitarda birkaç nota tınrırdatabiliyorum.” Dean ayağa kalktı ve beni yemek salonuna gitmeye ikna etmeye çalıştı ama başımı hayır der gibi salladım.

“Ashında, sanırım odama döneceğim. Annemleri aramam ve hâlâ hayatta olduğumu haber vermem gerektiğini şimdi hatırladım. Annemlerin nasıl olduğunu biliyorsun... bazen artık on yaşında olmadığımı unutabiliyorlar ve benden haber alamazlarsa polisi ya da orduyu... ya da en azından ağabeyim Tom’u üstümüze salabilirler. Ama sen akşamdan kalmalık kürünün tadını çıkar. Sonra görüşürüz.”

Dean’in beni onunla bir şeyler atıştırmaya ikna etmeye çalışmasına fırsat bırakmadan ayağa fırlayıp asansöre yöneldim. Kabine girince, odamın olduğu katın düğmesine bastım ve duvara yaslanıp alnımı serin cama dayadım. Hangisinin daha moral bo-

zucu olduğunu bilmiyordum: Noah'nın bana dışarı çıkacağından bahsetmemiş olması mı, beni davet etmeyi düşünmemesi mi yoksa dışarı çıkması ve çok özel olacağına söz verdiği ve baş başa geçireceğimiz tek günümüzde benimle buluşamaması mı? Beni aramayı ya da bana mesaj atmayı denedi mi acaba diye telefonuma bir kez daha baktım ama bir şey olmadığını zaten biliyordum.

Asansörden çıkıp koridorda ilerlemeye başlayınca odama gitmek için sağa sapmak yerine sola sapıp Noah'nın odasına yöneldim. Kapının önünde durdum ve tıklatmak için harekete geçtim ama elim kapıya sadece birkaç santim kala fikrimi değiştirip kendi odama döndüm. Noah daha önce bana endişelenmem için tek bir neden vermemişti ve şimdi de erkek arkadaşının attığı her adımdan haberdar olmaya ihtiyaç duyan şu yapışkan kız arkadaşlardan birine dönüştüğümü düşünmesini istemiyordum. Ya hâlâ hazırlanıyorsa? Ya gerçekten başka bir şey planladıysa? Dün gece beni dışarı davet etmemiş olabilirdi ama her şeyin Blake'in başının altından çıktığından şüpheleniyordum ve Blake'i biraz tanıdıysam, Noah'ya seçme şansı bırakmamıştı.

Noah hazır olduğu zaman gelip beni bulurdu. Sihirli Gizem Günümüzü hiçbir şey mahvedemezdi.

★★ Yirmi İkinci Bölüm ★★

Saat öğleni geçmişti ve ben Noah'nın gün için hazırlanmakla ya da bir şey planlamakla meşgul olmadığını kabullenmiştim. Tırnaklarımı (hem el hem ayak) bu yolculuk için sakladığım, yazı çağrıştıran bir mercan kırmızısına boyamış, Instagram ve WhatsApp'a bir milyon kez bakmış, Snapchat hikâyemi otel odasından klipler ve fotoğraflarla güncellemiş ve Noah'nın gelmesi ihtimalini göz önünde bulundurarak, kendimi oyalamak için odadan çıkmadan yapabileceğim her şeyi yapmıştım.

Nerede olduğunu sormak için bir mesaj daha attım ama cevap gelmedi ve herkesin salona dönüp o akşamki gösteri için ses kontrolü yapma zamanı yaklaşıyordu. Dolayısıyla Sihirli Gizem Günü'nün gerçekleşme şansı yok denecek kadar azalmıştı. Telefonu konusunda sorumsuz davranması ya da genel olarak sorumsuz davranması Noah'lık bir hareket değildi.

Çok fazla düşünmemeye gayret ediyordum. Sakin olduğumu düşündüğüm anda aklıma yeni bir soru geliyordu. *Ya başına bir şey geldiyse? Ya bir yerine bir şey olduysa? Ya başı beladaysa?* Ondan haber almadan geçen her dakika, sorular gittikçe büyüyordu. Kafamı dağıtacak hiçbir şey olmayan bu odada biraz daha yalnız kalırsam soruların beni delirteceğini biliyordum. Elliot'a

Çevrimiçi Kız Turnede

bile yazamadım; canını yeterince sıkımdım. Hem Alex'le birlikte bugün dışarıda olacaklardı. Sızlanma dolu mesajlarımla morallerini bozmama hiç ihtiyaçları yoktu. Kendi kendimi neşelendirmem gerekiyordu.

Noah'nın odasına gitmeyi düşündüm ama sonra kendimi hâlâ uyduğuna ve uyandırılmak istemeyeceğine ikna ettim. O kadar da kötü bir şey değildi. Sonuçta bu onun ilk turnesiydi ve biraz eğlenmeye hakkı vardı. Muhtemelen alarmını kurmayı unutmuştu. Olabilirdi.

Dışlerimi sıktım ve kontrolü ele geçirmeye çalışan her tür olumsuz duyguyu, sabun köpükleri gibi beynime konmadan önce patlatarak bastırdım. Çantamı, fotoğraf makinemi ve bilgisayarımı aldım ve gamlı baykuş gibi otel odasında oturmak yerine, konser salonuna tek başıma gitmeye karar verdim. En azından ekipten birkaç kişi orada olurdu ve Noah gelene kadar projem için sahne kurulumu yapanların birkaç pozunu yakalardım. Çıkmadan önce telefonunu bir kez daha çaldırdım ama doğrudan telesekretere bağlandı.

Konser salonunda Dean beni içten bir kucaklamayla karşıladı. Çok daha zinde görünüyordu; kahve ve yemek onu canlandırmışa benziyordu. "PENNY! Seni bu kadar erken saatte buraya getiren ne? Sanırım âşık çocuk hâlâ uykuda, öyle mi?"

"Evet. Bırakayım uyusun, bu arada ben de burada birkaç fotoğraf çeker ve bazılarını düzenlerim diye düşündüm. Önümüzdeki yıl ileri düzey derslerimden biri fotoğrafçılık olacak ve elim boş dönersem öğretmenim çok mutlu olmayacaktır."

"Hey, bir hobin olması harika. Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Birazdan Larry de ses kontrolü için oğlanları buraya getirecektir."

Başımı tamam der gibi sallayıp soyunma odasına geçtim. Makinemdeki hafıza kartını çıkarıp o ana dek çektiğim fotoğrafları

bilgisayarıma aktardım. Aralarında Noah'yla benim havaalanında çektiğim birkaç şapşal pozumuz, Noah'ın turne otobüsünün önündeki birkaç poz, bol miktarda sahne arkası görüntüsü ve dün gece izleyicilerin arasında çektiklerim de vardı. Leah'yı sahenin üstünde havada süzülür gibi gösteren bir poz yakalamayı başarmıştım. Müthiş görünüyordu. Görüntüyü Photoshop'ta açıp pozlama ayarları ve renk filtreleriyle oynama koyuldum.

Fotoğraf çekmeyi oldum olası, annemle babamın bana oyun parkında kullandığım ilk kullan-at makinemi armağan ettikleri günden beri çok severdim. İnsanları hazırlıksız yakalamak, makinenin arkasındaki düğmeyi çevirip filmi bir sonraki fotoğrafa sarmak hoşuma gitmişti. Photoshop'ta düzenlemeyi ise daha geçen yıl öğrenmeye başlamıştım ve bağımlılık yaratmıştı. Saatler boyunca bilgisayar başında oturup fotoğraflarımda minik düzenlemeler yapabilirdim. Pek çok insan fotoşopun pütürlü yüzleri pürüzsüz yüzlere dönüştürmekten ibaret olduğunu sanırdı ama aslında çok daha fazlasıydı: Filtreler ekleyebiliyor, renk paletini ayarlayabiliyor, yetersiz pozlamaları düzeltebiliyor ve fotoğraflara canlılık katabiliyordum. Bayan Mills fotoğraf düzenlemede yalınlığın çok daha güzel olduğunu öğretmişti ama ben yine de oynamaya bayılıyordum.

"Vay canına, müthiş bir poz!"

Hızla arkamı dönünce, kapı eşiğinden bilgisayar ekranıma bakan Leah'yla karşılaştım. İçeri girerken soyunma odasının kapısını açık bırakmış olmalıydım. Bir an dizüstü bilgisayarımın ekranını kapama isteğiyle doldum.

"Ah, hayır, sakın kapama. Ciddiyim, gerçekten çok havalı. İçeri gelip daha yakından bakabilir miyim?" Cevap beklemeden, kararlı adımlarla içeri girip yanıma oturdu. "Fotoğraf çekmeyi seviyorsun, değil mi?"

Çevrimiçi Kız Turnede

“Evet, şey... Aslında, bayılıyorum. Dün gece konseri izledim ve gerçekten inanılmazdı. Harika görünüyordun ve Hayden’la o *a capella* şarkıyı söylerken müthiştiniz.” Leah Brown’a iltifat etmek çok tuhaf gelmişti. Benden iltifat istediğinden çok emin değildim ama söylediklerimin gerçeğin ta kendisi olduğunu biliyordum. Yine de ondan biraz korkuyor ve çekiniyordum. Sahnedeysen başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu; başka bir gezegenden gelen daha mükemmel bir varlık ya da doğaüstü güzellikle kutsanmış bir tanrıça gibi. Şahsen de göz kamaştırıcıydı ama yanımda otururken nefes alıp verişini duyabiliyordum ve bu bana onun da benim gibi biri olduğunu hatırlatıyordu. Ve onu gerçekten hiç tanımadığımı.

“Ah, teşekkürler, tatlım. Çok incessin. Hayden çok tatlıdır. Tanıştınız mı?”

Başımı hayır der gibi salladım.

“Şey, Skeç’i biraz fazla sıkı dizginliyorlar, anlarsın ya. Menajerlik firmaları kesinlikle sektörün en iyisi. Onları çalışma günlerinde sarhoş yakalayamazsın.” Leah bana göz kırptı ama Noah ve Dean’in gece yarısı maskaralıklarını düşününce, midem kasıldı. Leah rahatsızlığımdan habersiz, konuşmayı sürdürdü: “Biliyor musun, fotoğraf konusunda gerçekten yeteneklisin. Böyle fotoğraflar çekemeyen bir sürü fotoğrafçıyla çalıştım. Bakabilir miyim?”

Başımı evet der gibi salladım ve Leah, ekranı Noah’yla şapşal pozlarımıza gelene kadar kaydırdı. “İkiniz çok şirinsiniz. Yolunda gitmesine çok sevindim, Penny. Çok samimiyim.” Elini elimin üstüne koyunca sıcaklığını hissettim. Yoksa tanıdığımı sandığımı Leah Brown gözlerimin önünde dağılıyor muydu?

“Teşekkürler,” dedim. “Sanırım bayağı şiriniz. Yolunda gitmesine hâlâ inanamıyorum.”

“Sanırım kısıkanıyorum.” Leah gülümsedi. Küçük ve alaycı değil, insanın içini ısıtan samimi bir gülüştü. “Bu sektörde doğru düzgün insanlarla karşılaşmak zor. Ve inan bana, benden hoş-

lanmayan bir adamla birlikteymişim gibi yapmak benim için de hiç eğlenceli değildi.”

Bir anda, hiç bu yönden düşünmesem de, onun için de ne kadar zor olması gerektiğini fark ettim. Noah, Brooklyn’de büyükannesinin yanında kabuğuna çekilmiş ve Leah’yı ilişkileriyle ilgili her tür spekülasyon ve dedikodu karşısında tek başına bırakmıştı. Leah profesyonelce davranırken, Noah baskıyı kaldıramayan bir amatör gibi kaçmıştı.

“Gerçi neden rol yapman gerektiğini de aklım almıyor. Ağzının içine düşmeye hazır bir sürü erkek vardır.”

Leah güldü. “Dürüst olmam gerekirse, onlar insanın birlikte olmak isteyeceği tipler değil. Bir daha asla rol yapmam. O ayarlamayı yaptıktan sonra menajerimin işine son verdiğimi biliyor muydun? O kadar yapay olmaya değmez. Umarım Noah ne kadar şanslı olduğunu biliyordur. Başka şeylere kendini kaptırıp gerçek olanı unutmak o kadar kolay ki.”

“Sanırım burada olmamı istediği için asıl ben şanslıyım. Ama ikimiz birbirimize destek veriyoruz, bilirsin ya.” Ona umutla baktım.

“Evet, biliyorum. O kadar feci şirinsiniz ki ikinize de sinirlenmek çok zor. Ah, lanet olsun, tırnağım kırılmış.” Leah kanepeden ayağa fırladı ve asistanına seslendi. “CLAIRE, TIRNAĞIMI KIRILDI! TEKNİSYENİ DERHAL BURAYA GÖNDEREBİLİR MİYİZ?” Tekrar bana döndü. “Penny, gitmem gerek. Fakat turne bitmeden bir araya gelip sohbet edelim, olur mu? Ortalıkta bir hemcinsimin olması çok güzel. Bazen buradaki erkek enerjisi baş edilemeyecek kadar fazla geliyor.”

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Belki de Leah’nın da turnede olması o kadar kötü olmazdı. “Evet, seninle sohbet etmek güzeldi.”

Çevrimiçi Kız Turnede

“Hiç sorun değil, bebeğim.” Bana bir öpücük gönderip odadan çıktı. Topuklarının tıkırtısını dinlerken, bir başka sesin onunla selamlaştığını duydum. Bu sesi nerede olsa tanırdım: Noah’ydı.

Mahcup bir ifadeyle kapıda göründü.

“Pen, çok üzgünüm.” Yanıma oturup elimi tuttu. “Blake beni, bulduğu bir bara gitmeye resmen zorladı ve daha ben ne olduğunu anlamadan saat dört olmuştu ve geri dönüyorduk. Sonra sabah için saatimi kurdum ama uykumda kapatmış olmalıyım! Kusursuz olması gereken bir gezi gününü mahvettim.”

Aynı anda Blake başında kapüşonu, yüzünde güneş gözlüğüyle etrafa bira mayası ve kül tablası karışımı kötü bir koku yayarak içeri girdi. “Dürüst olmak gerekirse, *acayip* bir geceydi, Penny. Dün gece konserden sonra tanıştığım bir Alman kıza ayarladım, onunla ve arkadaşlarıyla takıldık. Dean masaların üstünde dans ediyordu ve Noah *acayip* sarhoştı. Onu hiç böyle görmemiştim. Resmen otele taşımak zorunda kaldık.” Deli gibi gülüyordu.

Blake ne kadar çılgın bir gece olduğu konusunda gevezelik etmeyi sürdürürken Noah bana yalvaran gözlerle baktı. Noah’nın yerin yarlıp kendisini mi yoksa Blake’i mi yutmasını dilediğinden emin olamıyordum.

Elimi sıktı. “Söz veriyorum, bir sonraki şehirde müthiş bir gün yaşayacağız. İstedğin kadar pasta ve kültür.” Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalmıştı ama hiç şansı yoktu. Blake cümlelerin son kısmını yakalamıştı.

“PASTA VE KÜLTÜR MÜ? Şaka mı yapıyorsun, Noah? Turnedesin, okul gezisinde değil! Daha fazla zırvalayamazsın.” Blake önce Noah’ya, sonra bana dik dik baktı.

“Blake, lütfen. Bir dakika olsun, çenenin kapayamaz mısın?” Noah kızgın görünüyordu.

“Neden? Başın mı zonkluyor?” Blake bir kahkaha daha attı ama insafa gelerek odadan çıktı. Noah ve ben baş başa kaldık.

Zoe Sugg

Noah gözlerini devirip bana döndü. “Penny, lütfen. Bir şey söyle. Çok üzgünüm, gerçekten. Bir daha asla olmayacak. Kendimi fazla kaptırdım.”

Bütün bunlar olurken, tek düşünebildiğim Leah’nın insanın kendini kaptırmasının ne kadar kolay olduğuyla ilgili sözleriydi. Noah’yı durduramazdım. İstemiyordum da. O tür bir kız arkadaş olmak istemiyordum. Noah on sekizindeydi, hayalleri gerçek olmuştu ve çok eğleniyordu. Onun adına sevinmem gerekirdi yoksa onu sonsuza dek kaybederdim.

“Her şey yolunda, saçmalama, Noah. Yapacak bir sürü şey buldum ve müthiş bir gün geçirdim. Eğlenceli bir gece geçirmene sevindim.” Gülümsedim ve dudaklarına bir öpücük kondurup saçlarını karıştırdım. Sonra yüzümü buruşturdum. “Ama yalan söylemeyeceğim; leş gibi kokuyorsun.”

Noah yüzünü buruşturdu. “Duş alacak zamanım yoktu. Larry beni uyandırdı ve hemen buraya geldim.” Ona bir havlu attım. Noah havluyu havada yakaladı ve beni öptükten sonra bir yandan tişörtünü çıkararak duşa doğru yürüdü. Gözlerim kocaman açıldı ve sahnede saatlerce hoplayıp zıplamasına ve spor salonunda geçirdiği uzun saatlere borçlu olduğu güçlü sırt kaslarına aval aval bakmaktan kendimi alamadım.

Noah pis pis sırttı ve kokulu tişörtünü bana doğru fırlattı. Tişört tam suratıma denk gelince yüzümü buruşturdum. Manzaramı bozmuştu.

★ ★ *Yirmi Üçüncü Bölüm* ★ ★

Konser sonrası otele döndüğümüzde bir hayli geç olmuştu ama Noah yüksek adrenalinden yerinde duramıyordu. Oda servisine hamburger ısmarlayıp yatağının üstüne yerleşmişti ki kapım vuruldu.

Ben, “Çok çabuk oldu,” diye espri yaparken, Noah Dean’e kapıyı açtı.

“Selam, Noah. Selam, Penny. Seni buldum sonunda. Sana bir şey getirdim. Sanırım hepsi bu kadar,” dedi ve bir inleme eşliğinde büyük, siyah bir torbayı odanın içine attı.

Kaşlarımı çatarak Noah’ya baktım. Dean’in Noah’ya neden bir torba dolusu çöp getirdiğini anlamamıştım.

“Ah, vay canına. Teşekkürler, dostum!” Noah torbayı alıp açtı. İçi ağzına kadar, Noah’nın hayranlarından gelen notlar ve hediyelerle doluydu. “Çılgınlık bu! Hepsi bu akşamdan mı?”

Dean başını salladı. “Evet, gün boyu bir şeyler bırakmışlar. Yenileri gelmeden bunlara bir göz atmak istersin diye düşündüm. Bu tür şeylerle bizzat ilgilenmeyi sevdiğini biliyorum. Arada üstünde senin adın yazılı zarflar bile gördüm, Penny.” Dean bana göz kırptı.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Benim adım mı? Gerçekten mi?” Torbaya radyoaktif olabirmiş gibi bakıyordum. Kim bana yazmak isterdi ki?

Noah torbayı kaldırıp içindekileri yatağın üstüne boşalttı. Notlar ve hediyeler bembeyaz yorganın neredeyse tamamını kapladı. İçlerinden gözüme takılan bir sanat eserini seçtim. Noah’nın tükenmez kalemle çizilmiş bir portresiydi. İnanılmaz detaylı ve gerçek gibiydi; yanaklarındaki gamzelere kadar yüzünün her çizgisi lacivert mürekkeple kusursuzca çizilmişti.

Nefesim kesilerek ve biraz fazla şaşırarak, “Vay canına! Hayranların ne kadar yetenekli!” dedim.

“Hey, bak,” dedi Noah. “Bir tane de sana var.”

Bahsettiği notu örtünün üstünden bana doğru itti. Açık sarı renkte, A4 boyutunda bir zarfı. Yapışkan mührünü çekinerek açarken, nedense içinde ne olabileceği konusunda endişeliydim. Kim *bana* hayran mektubu gönderirdi ki?

Zarfı ağzı yatağa bakacak şekilde çevirdim ve içinden birkaç kâğıt parçası düştü. Kâğıtları açtım. Biri *Çevrimiçi Kız*’daki blog paylaşımlarından birinin çıktısıydı. Kenardaki boşluklara elyazısıyla bir not düşülmüştü.

Sevgili Penny,

Blog yazdığın günlerde benim için ne büyük bir ilham kaynağı olduğunu söylemek istedim. Brooklyn Delikanlısı’yla çıkmaya başladığınız zamanla ilgili yazını özellikle sevmiştim. Bana aşkın gerçek olabileceği ve benim de başıma gelebileceği konusunda ilham vermişti. Ayrıca, sene başında çok cesur olduğunu düşünmüştüm... ama blogunu kapatmak zorunda kaldığın için üzgünüm.

Joe Sugg

Ben de blog yazmaya senin sayende başladım. ÇEV-
RİMİÇİ KIZ'ın yakınından bile geçemez ama bakmak
istersen diye linki aşağı ekliyorum.

Arkadaşın,
Annabelle

Mektubu göğsüme bastırdım. Birinin bana yazdığına inanamı-
yordum. İçim sıcacık, kıpır kıpır bir duyguyla doldu. Bu mektubu
sonsuza dek gözüüm gibi saklayacağımı biliyordum.

“Pekâlâ, deli çocuklar,” dedi Dean. “Unutmayın, yarın güne
erken başlayacağız. Kimse otobüsü kaçırmasin.”

Hâlâ kapı eşiğinde durduğunu fark etmemiştim.
Noah, “Anlaştık, Dean-o,” dedi.

Dean takma adına yüzünü buruşturarak karşılık verdi ve ka-
pıyı kapatırken el salladı.

Noah sessizdi ve alnı düşünceli bir ifadeyle kırışmıştı. Bütün
bu ilginin onu sersemlettiğini biliyordum; bunca zaman sonra bile
alışabildiği bir şey değildi. Acaba bir gün alıştır mıydı? Bir açıdan,
alışmamasını umuyordum. Bu hiçbir zaman normal olmamalıydı!

Kâğıt yığınının batım ve üstünde adım olan bir zarf daha görüp
şaşırdım. Bu seferki içinde baloncuklu naylon varmış gibi biraz
kabarık duruyordu. Zarfı bu kez daha büyük bir heyecanla açtım.

Ancak notu okuyunca heyecanım yerini korkuya bıraktı. Ateşe
değmişim gibi, kâğıdı kendimden mümkün olduğunca uzağa attım.

“Ne oldu?” Noah kafasını kaldırmış, telaştan kocaman açılmış
gözlerle bana bakıyordu.

Başımı iki yana sallayarak mektubu işaret ettim.

Noah notu aldı. Özel mesajlaşmalarımızdan birinin çıktısıydı.
Bazı kelimeler daire içine alınmıştı. Ve arka arkaya okuduğunuz
zaman ortaya şu cümle çıkıyordu: *Evine dön, Penny, yoksa fena
olacak.*

Çevrimiçi Kız Turnede

Ve en altta imzası vardı: *EsasGerçek*

Sarsılmıştım ve aklım karışmıştı. Korktuğum buydu işte. İlk mesajın bir kereye mahsus olduğunu sanmıştım ama belli ki öyle değildi. Yoksa bu, EsasGerçek'in de Berlin'de olduğu anlamına mı geliyordu?

İşin ilginç yanı, Noah ne kızgın ne de canı sıkılmış gibiydi. Rahatlamış görünüyordu. Yatağın üstünden uzanıp elimi tuttu ve beni kendine çekti.

İlk başta isteksizdim; neden bu not canını sıkınamıştı ki? Ama sonra hiçbir şeyin bana Noah'nın sarılmasından daha iyi gelmeyeceğini anladım.

Alnımı öptü. "Bu bana delinin tekiyle karşı karşıya olduğumuzu ispatladı, hepsi bu. Sana zarar veremeyecek; söz veriyorum. Bu mektup elimize geçtiğine göre, Larry'ye veririz, o da gözünü açık tutar. Bu da işin bir parçası sayılır."

Başımı tamam der gibi salladım ve ona iyice sokuldum. Bu gerçektir. Biz gerçektik. O mektup hastalıklı bir fanteziden başka bir şey değildi. "Sence dışarıda bir yerde, yok olmamı isteyen bir hayranın var mıdır?"

Noah bana komik bir bakış atınca, sözlerimin kulağa ne kadar saçma geldiğini anladım. *Elbette* benim tabloda olmamı istemeyen hayranlar vardı. İzleyicilerin Noah'ya duyduğu, fanatiklik sınırındaki hayranlığı ve sevgiyi görmüştüm. Kim bilir kaç tanesi kendini benim yerimde hayal ediyordu?

"Lütfen, bu gece beni bırakma. Tek başıma kalırsam uyuyabileceğimi sanmıyorum." Noah'nın annemle babamın koyduğu kuralları çiğnemek istemediğini biliyordum ama duygularıma henüz hazır olmadığım bir şeyi denemeyecek kadar çok saygı duyduğunu da biliyordum.

Noah'nın tamam der gibi başını salladığını görünce, rahat bir nefes aldım. "Şunları toplayayım, sonra da biraz uyuyalım. Yarın otobüste bakabilirim."

Banyoya girip yüzümü yıkadım. Günün ağırlığını üstümden atmak iyi gelmişti. EsasGerçek'in yeniden ortaya çıkışı, Noah'nın söylediği gibi delinin teki bile olsa, kendimi kirli hissetmeme neden olmuştu. Dişlerimi fırçalayıp en rahat pijamamı giydim. Benim yerimde olmak için can atan bütün o kızları düşününce biraz hüzünlendim. Ne kadar zor olduğunu bilseler, yine de isterler miydi?

Pijamalarımın banyodan çıkınca, Noah, "Gördüğüm en güzel kız olduğunu biliyor musun?" dedi. "Bütün bunların arasında, ayaklarımın yere sağlam basmasını sağlıyorsun." Toplayıp bir köşeye kaldırdığı büyük hayran postası torbasını işaret etti. Yatağa, yanına oturdum. "Bu olanları hak etmiyorsun," dedi. "Sana söz veriyorum, bu delice turne haftaları son bulunca baş başa takılabileceğiz. Ürkütücü mektuplar, anonim otel odaları ya da aralıksız yolculuk olmadan. New York'un yazını da görebileceksin! Noel kadar sihirlidir, hatta iddia ediyorum, daha da iyidir."

Noah'nın saçlarımı okşayan ellerinin sıcaklığıyla uykuya dalmadan önce, "Kulağa çok hoş geliyor," dedim.

"Unutma, Penny. Dünyaya karşı, birlikteyiz."

★★ *Yirmi Dördüncü Bölüm* ★★

Sabah erkenden uyandım. Devasa bir insan yapbozu gibi, kollarımız ve bacaklarımız birbirine kenetlenmişti. Noah'nın belime düşmüş kolunu yavaşça kaldırıp altından çıktım ve ayak parmaklarım halıyla kaplı yere değene dek çarşafın üstünden kaydım.

Komodinde duran telefonumu alıp önceki gecenin güncellemelerine hızlıca göz attım. Instagram'da Kira'nın Brighton kum-salında, ayaklarını denize sokarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Dalgaların karaya vuruşunu, saçlarımın arasından esen rüzgârı, martıların çığlıklarını neredeyse hissedebiliyordum. O çakıl taşlı sahili özlediğime inanamıyordum ama özlemiştim işte.

Atladığım birkaç WhatsApp yazışmasını okudum. Megan altıncı sınıftan Andrew adındaki bir çocukla randevusunun dakika dakika raporunu yazmıştı. Çocuk onu Deniz Hayatı merkezine götürmüştü. Birlikte, rengârenk balıkların önünde, yüzlerine vuran ürkütücü mavi ışıktaki çektikleri bir dizi selfie'yi de göndermişti. Çok tuhaftı çünkü Megan'ın şu anda benim olduğum yerde olmak ve bir rock yıldızıyla bu çılgın hayatı yaşamak isteyeceğini biliyordum ama bazen Noah ve benim de normal bir çift gibi normal randevularımız olmasını bütün kalbimle diliyordum.

Telefonum bir mesajla aydınlandı.

Uyanık mısın?

Mesaj Elliot'tandı. Hemen cevap yazdım.

Evet, kelimenin tam anlamıyla şimdi uyandım. Erkencisin!

Dergide erken işbaşı. Bu sabah nasılsın?

Çok iyi uyuyamadım. Noah'nın hayran postalarının arasından, EsasGerçek'ten bir mesaj daha çıktı. Noah sadece deli bir hayran olduğuna ikna olmuş durumda. Bu yüzden ben de son bulacağını umuyorum.

Sapık takipçisi olmayan ünlü olmaz! Olayın doğasında var. Ama kendine dikkat et. Sanırım diğer ünlülerin sapık takipçileriyle ilgili bazı bilgileri aktarmam iyi bir fikir olmaz.

LÜTFEN, SAKIN! Zaten korkudan kafayı yiyorum. Pekâlâ gitmeliyim... Noah uyanıyor.

Bir dakika!? Noah orada mı? Yoksa
ikiniz...

Hayır!!!

Sakin ol, takılıyorum sadece. Çok
şirinsiniz. N'ye benden selam söyle.

“Her şey yolunda mı?” Noah öne eğilip omzumu öptü.

“Elliot meraklı komşuculuk oynuyor,” dedim gülerek. “Ve sapık takipçiler konusunda beni korkutmaya çalışıyor.”

Noah başını iki yana salladı. “Sakın Elliot’ın, daha da önemlisi o ucubenin seni korkutmasına izin verme. Bunu birlikte atlatacağız. Dünyaya karşı birlikteyiz, unuttun mu?”

Gülümsedim. “Unutmadım.”

“İyi. Şimdi hazırlansak iyi olur, yoksa turne otobüsü bizsiz yola çıkacak.”

Berlin-Münih yolculuğunda sayısız fotoğraf malzemesinin önünden geçtik ama duracak zamanımız yoktu. Böylece bir sürü güzel manzara otobüsün kalın camlarının arkasında bulanık bir sis perdesinde gözden kayboldu. Tarlalar çiçeklerle, geçtiğimiz her kasaba birbirinden sevimli eski binalarla doluydu. Yol kenarındaki küçük kafeler bile tablo gibiydi.

Çocukların geri kalanı otobüsün arka tarafındaki yataklarda uyurken, Noah ve ben oylanmak için, kanepeye geçip Disney filmleri maratonuna başlamıştık. *Alaaddin* filminin ortalarında Disney maratonunun tek kişilik bir koşuya döndüğünü fark et-

Çevrimiçi Kız Turnede

tim. Noah çoktan uyuyakalmıştı ve yolculuğun büyük kısmını başı omuzumda uyuyarak geçirdi. Onunla olmak, Almanya yollarında ilerlerken derin nefes alış verişini dinlemek bile güzeldi. Saçları temiz ve mis gibi kokuyordu; arada sırada burnuma güçlü bir tıraş losyonu kokusu doluyordu. Makinemi çıkarıp ikimizin birkaç fotoğrafım çektim.

“Penny?”

Dean adımı söyleyince başımı kaldırdım. Yanımdaki koltuğa oturmuştu.

“Noah bana hayran mektupları torbasından çıkan nottan bahsetti. Çok üzgünüm. Bu tür şeyleri olabildiğince ayıklamaya çalışırız ama turnedeyken çok kolay olmuyor. İçini rahatlatmak için yapabileceğim bir şey var mı?”

Başımı hayır der gibi salladım. “Hayır, samrım baş etmeyi öğrenmem gerekiyor.”

“Pekâlâ, Noah’ya olduğu kadar sana da yardımcı olmak için burada olduğumu sakın unutma.” Derin bir uykuda olan Noah’ya baktı ve sesini alçalttı. “İstersen... eğer sana ağır gelmeye başladıysa, yarın eve dönmeni ayarlayabilirim.”

Bunu duyunca sinirlenmek yerine büyük bir rahatlama hissettim. İhtiyaç duyarsam bir çıkış yolumun olacağını bilmek iyi gelmişti ama ihtiyaç duymayacağımı umuyordum. “Teşekkürler, Dean. Bunu duymak kesinlikle iyi geldi.”

“Rica ederim, Penny. Bu kadar çok şeyi kaldırmanın zor olduğunu biliyorum. Bunun sürekli hatırlatılmasını istemediğinden eminim ama çok gençsin. Unutma, annen ve babanla konuştum ve kendimi sorumlu hissediyorum!”

Güldüm. “İnsan bütün bunlarla nasıl baş edebilir ki? Sana da biraz delice gelmiyor mu?”

Dean gülümsedi. “Şaka mı yapıyorsun? Ben bunun için yaşıyorum. Ve Noah benim parlayan yıldızım. Onu YouTube’da iz-

lediğim ilk gün anladım. Ne kadar oldu? Neredeyse iki yıl. Onu ilk izlediğimde neyle meşgul olduğumu bile çok iyi hatırlıyorum. Bir Fleetwood Mac şarkısını arıyordum ve Noah cover yapmıştı.”

“Ah, *Landslide* mı? Noah onu bana izletmişti.”

Dean parmaklarını şıklattı. “Aynen! Aradığım o değildi ama sihir gibiydi. Kendimi izlemekten alamadım ve *bu çocukta özel bir şey var*, dedim. Evet, pek çok menajer ve yetenek avcısı bu duyguya kapılır ama ben şanslıydım. Benimki gerçek oldu. Bir avuç düğün şarkıcısının menajerliğinden ciddi bir olaya geçiş yaptım.”

“Noah sana sahip olduğu için çok şanslı,” dedim.

Dean kıkırdadı. “Hey, Noah’nın mutluluğunu ve şarkı söylemesini sağlamak için ne gerekirse yaparım. Bu çocuk benim için dünyalara bedel.”

Başımı onaylar gibi salladım. “Söz konusu Noah’nın kariyeriyken, birkaç küçük not yüzünden endişelendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Sonuçta büyük mücadelelerle karşı karşıya olan tek şey benim ilişkim değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gerçek dünyadaki sorunlardan bahsediyorum. Örneğin, en yakın arkadaşım Elliot’ın harika bir erkek arkadaşı var ama eşcinsel olduğunu bütün arkadaşları ve ailesiyle henüz paylaşmadı. Bu çok gerçek bir mesele. Benimkiler, yanında yapay kalıyor.”

Dean omuz silkti. “İkisi de henüz çok genç. Bazı insanlar diğerlerinden daha özgüvenlidir. Bir yolunu bulacaklarından eminim. Öyle görünüyor ki sen de Elliot’a ciddi anlamda destek oluyorsun. Sadakatin ne kadar zor bulunan bir şey olduğunu bilsen şaşardın, Penny.”

“Umarım öyledir. Ben sadece Elliot’ın mutlu olmasını istiyorum. O benim hayatımdaki en önemli insan. Elbette, Noah’dan sonra.”

Dean güldü. “Pekâlâ, tembel erkek arkadaşını dürt. Geldik sayılır ve yapması gereken işler var.”

★★ Yirmi Beşinci Bölüm ★★

Uyku mahmuru Noah, “Uyandım, uyandım,” dedi. “Vay canına, Münih muhteşem görünüyor.”

Döndüm ve pencereden dışarı, Noah’nın baktığı yöne baktım. Binalar Berlin’de bıraktığımız sade ve modern havanın yanında tablo gibi kalıyordu. Annemle babamın Tom ve beni her yıl sürüklediği, Brighton’ın merkezinde kurulan ve *glühwein*⁵ içtiğimiz (benim için sıcak çikolata demek daha doğru olur!), sıcak hardalla kaplanmış sosis yediğimiz ve ellerimizi yapay kar tepelerine batırdığımız imitasyon Alman Noel pazar yerlerinin gerçek hayattaki haline benziyordu. Gerçek bir Alman şehrine bakarken, burasının bir masal için kusursuz bir ortam olacağını fark ettim ve kendimi kışın, bir pastanın üstündeki krema misali kar tabakasıyla kaplıyken nasıl görüneceğini merak ederken buldum.

Konser alanına vardığımızda, turne ekibi kuruluma ve akşamki gösteri için hazırlıklara çoktan başlamıştı. Sahne arkasını gezerken Noah elimi tuttu ve gerçekten bu turne olayına alışmaya başladığımı hissettim.

5 (Alm.) Sıcak şarap (ç.n.)

Çevrimiçi Kız Turnede

Noah bizi soyunma odasının önünde durdurdu. "Hey, teknik ekiple, dinlemek istemeyeceğin büyük ve sıkıcı bir toplantı yapmak üzereyiz. Ama görünüşe bakılırsa, Skeç üyelerinin arkadaşları ve ailesi diğer odalardan birinde takılacakmış. Bir göz atmak ister misin? İşim sadece bir saat sürecek."

"Sorun yok," dedim ama pek emin görünmemiş olmalıyım ki Larry yanıma gelip yapılı kolunu omzuma attı.

"Gel, Penny, ben seni götürürüm."

"Teşekkürler, Larry!" dedim. Noah'yla öpüşüp vedalaştık ve onu toplantısıyla baş başa bıraktım.

Larry önde, ben arkada bir köşeyi döndük ve sahnenin hemen arkasındaki büyük ve geniş bir alana çıktık. Rengârenk armut koltuklara oturmuş, karton bardaklardan kahve içen insanlar vardı. Skeç'in birkaç üyesinin de koltuklara uzandığını görünce telefonumu çıkarıp Brighton'daki dostlarım için fotoğraf çekmemek için irademi son damlasına kadar kullanmam gerekti. Bu sahne arkası görgüsüne pek uymazdı.

Larry beni dürterek üstü içecekler ve atıştırmalıklarla dolu bir masayı işaret etti. "Git, yiyecek bir şeyler al ve insanlara kendini tanıt."

"Ah, bu konuda hiç iyi değilimdir."

"Elbette öylesin. Birine bir bardak çay ikram et, yeter. Aksa-nını çok şirin bulup üstüne atlayacaklar." Omzumu sıvazladıktan sonra, yanımdan ayrılp kendini armut koltuklardan birine bıraktı.

Larry koltuğun içine gömülürken kıkırdadım. Vakur görünmeye bu kadar uzak bir koruma daha gördüğümü hiç sanmıyordum ama Larry bunu bir şekilde başarıyordu. Cebinden parlak pembe kapağında bir çiftin öpüştüğü bir kitap çıkarması tuzu biberi oldu. Larry'nin iyi bir aşk romanı seveceği kimin aklına gelirdi?

Larry'nin öğüdüne uyup masaya yaklaştım. Gerçekten, normal İngiliz kahvaltı çayından, papatya ve naneye, gün yüzü görmüş

bütün çay çeşitlerini içeren çok zengin bir yiyecek ve içecek çeşitliliği vardı. Ayrıca kocaman kahve makineleri de vardı ama kaygı düzeyimi tavan yaptırdığı için kahveden uzak duruyordum. Rengârenk süslenmiş kapkekler ilgimi çekti ve daha yakından bakmak için masa boyunca ilerledim.

“Ah, şunlar *müthiş*,” dedi yanımdan bir ses. Kafamı kaldırdığımda, uzun dümdüz kahverengi saçlı güzel bir kız yanımda duruyordu. Elini uzattı. “Merhaba! Ben Kendra, Hayden’ın kız arkadaşıyım. Sen de Penny’sin, değil mi?”

Gülümseyerek elini sıktım. “Evet, selam. Vay canına, Hayden’ın bir kız arkadaşı olduğundan bile haberim yoktu.” Daha o anda ne kadar sakil ve budalaca bir söz ettiğimi fark ettim ve iki elimi ağzıma kapadım.

Neyse ki Kendra açık mavi gözlerinde ışıltılarla, başını arkaya atarak güldü. “Evet, biliyorum, tuhaf değil mi? Ben senin gibi değilim. Ben sertifikalı GKA’yım.”

Anlamayarak, “GKA mı?” dedim.

“Gizli Kız Arkadaş,” dedi göz kırparak. “Oğlanların yalnız olması, imajları için daha iyi ama inan bana, ben olmasam Hayden bir gün bile hizada kalamaz! Gerçi benim için sakıncası yok. Turne ekibinde makyaj sanatçısı olarak çalışmak bana onunla takılmak için meşru bir sebep sağlıyor. Ve elbette, kapkek yemek için.” Uzanıp bir kek aldı. “İstersen gelip bizimle oturabilirsin, ne dersin?” Hepsi Kendra kadar güzel ve havalı görünen birkaç kızın oturduğu masayı işaret etti.

“Ah, teşekkürler.” Bir elimde bir kapkekle onu takip ettim ama üstümdeki eski kot pantolon ve düz tişörtün aksine, Kendra’nın parlak siyah renkte, dizleri yırtık, bacaklarını saran şık kot pantolonu ve boyun kısmında kesikler olan, tiril tiril beyaz bluzu içinde çok havah ve rahat görüldüğünün her saniye biraz daha fazla farkına varıyordum. Otobüsle doğrudan konser alanına geldi-

ğimiz için kılığımın üstünde durmamıştım. Otururken Kendra'ya, "Bluzuna bayıldım," dedim.

"Teşekkürler. Chanel'den," dedi gülümseyerek. "Hayden'ın kredi kartı her zaman çok iyi görünmeme büyük katkı sağlıyor."

Kendra'nın Selene olarak tanıştırdığı bir başka kız, "Noah sana kılık kıyafet konusunda destek sağlamaya başladı mı?" diye sordu. Kedigözü tarzında çektiği altın renkli göz kalemi koyu teninde özellikle dikkat çekiyordu.

"Ben, şey..." Bütün kıyafetlerimi Brighton'daki ikinci el vakıf mağazalarından aldığımı söylemeye hazırlanırken, birden bunun kulağa hiç havalı gelmediğini fark ettim.

"Onu bu turneye getirdiğine göre, en azından biraz yardım edebilir," dedi Selene, Kendra'nın uyarıcı bakışına cevap olarak. Ben orada değilmişim gibi hakkımda konuşmayı sürdürdüler. "Yani Penny GKA bile değil; ben dergilerde hazırlıksız *fotoğraflarımın* yayınlanmasını istemeyeceğimi biliyorum. Ama sanırım biz şanslılarız." Selene ve Kendra, Skeç'in diğer üyelerinden Pete'e hızlı bir bakış attılar.

Neye baktıklarını görünce, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Pete iki yıldır Anna'yla birlikte ama birbirlerini görme fırsatları olmuyor. Onunla en son üç ay önce görüştüler ve önlerinde bir üç ay daha var," dedi Selene.

Kendra derin bir iç çekerek tırnaklarına baktı. "Yolda daha da fazla zaman demek." Turnenin Dubai, Singapur ve Avustralya gibi çok uzak yerleri içine alan bundan sonraki kısmının nasıl olacağı konusunda sohbet etmeye devam ettiler. O zamana kadar Brighton'a, eve dönmüş, arkadaşlarımla takılıyor olacağımı düşünmemek elimde değildi.

Kira'nın duvarında dev boyutlarda bir dünya haritası vardı ve ziyaret ettiği her ülkeyi haritada karalardı. Bütün dünyayı gez-

mek gibi büyük bir hayali vardı ve eskiden, mümkün olsa ziyaret etmek isteyeceğimiz fantastik yerleri konuşurduk. Ben kaygı sorunumla seyahat edebileceğimden endişe duyardım ama yine de birlikte hayal kurmak eğlenceliydi. O hayallerin bir kısmının insanın aklına gelebilecek en gerçeküstü şekilde gerçekleştiğine hâlâ inanamıyordum.

Selene'nin sesiyle, daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Turnede keyfin yerinde mi, Penny?"

Yüzümü biraz buruşturdum. "Ah, bilirsiniz... Alışmak biraz zaman alıyor!"

"Hey, biz bunu bir yıldan uzun zamandır yapıyoruz. Eninde sonunda ritme ayak uydurursun!" Kendra bana gülümsedi. Ben de bana kendimi daha iyi hissettirme çabasına gülümseyerek karşılık verdim.

"Senin bir blogun vardı, değil mi?" diye sordu Selene.

Başımı salladım. "Vardı ama geçen yılın sonunda kapadım."

"Bu çok iyi. Çünkü aksi takdirde konuştuklarımızı bloguna yazacak olsaydın, burada oturup bizimle sohbet edemezdin. Muhtemelen menajerler sinir krizi geçirirdi."

"Evet, biliyorum. Ben artık Çevrimiçi Kız değilim. Sadece bildiğiniz sıradan Penny'yim." Birden, ensem kaygının o uyarıcı karıncalanma duygusuyla ısındığını hissettim ve oradan hemen uzaklaşmam gerektiğini, yoksa durumumun daha da kötüleşeceğini anladım. Masadan kalktım. "Lavaboyu bulsam iyi olacak. Sizinle tanışmak çok güzeldi, kızlar."

"Seninle de Penny. Ne zaman istersen gel, bizimle takıl. O zaman turne 6 KA'nın resmi üyesi olursun!"

Başımı tamam der gibi sallayarak gülümsedim ve tuvaletlerin olduğu tarafa yöneldim. Ağır kapıyı itip arkamdan kilitledim. Bir süre kapıya yaslı durdum. Paniğe kapılmama neyin sebep olduğunu biliyordum. Bu işi uzun süre yapmış insanlarla takıldıkça,

Çevrimiçi Kız Turnede

benim bu işe uygun olmadığım konusunda endişem artıyordu. Beni Noah'nın ekibinin işe yarar bir üyesi yapabilecek bir yeteneğim yoktu ve ne modadan ne de müzikten, diğer kızlara ayak uyduracak kadar zevk alıyordum. Evimi, kendi yatağımı ve ailemin yakınımnda olmasını seviyordum. Ama Noah'yı da seviyordum.

Aynada kendime baktım. Diğer kızlarla birlikte olduğumu düşünmek bile, içimin yetersizlik duygusuyla sıkışmasına yetiyordu. Uzun, kısl saçlarım açıldı ve biraz dağınık görünüyordu. Yüzüme düşen birkaç tutamı çektim ve parmaklarımı yaz geldiği için daha belirginleşen çillerimin üstünde dolaştırdım. Yeşil gözlerim aynadan bana bakıyordu. Yüzümü buruşturup komik bir şekle soktum.

Keşke göz makyajı konusunda daha fazla bilgim olsaydı. Selen gibi. Gözlerim yüzümün en sevdiğim yeri ydi. Yeşilin sadece televizyondaki vampir dizilerinde göreceğiniz bir tonuydu ve farklı ışıklarda renk değışt iriyordu. Babam dalgalar çekilince kumsala vuran pürüzsüz cam parçalarından yola çıkarak, deniz camı renginde olduklarını söylerdi. On altıncı yaş günümde, annemle birlikte bana göz rengime birebir uyan şişe yeşili deniz camı kolye hediye etmişlerdi.

Önceki geceyi ve rahat pijamalarımın içinde Noah'nın yanında nasıl tamamen gevşediğimi düşündüm. Başka insanların ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktu. Noah beni makyajlı ya da makyajsız, olduğum gibi seviyordu. Saatile baktım ve bir saatin geçtiğini fark edip şaşırđım. Noah'nın toplantısı bitmiş miydi acaba?

Tekrar köşeyi dönüp soyunma odasına doğru ilerledim; kapıyı çekingen bir tavırla tıklattım ama kapı dokunduğum anda açıldıverdi.

Ve hiç hoş olmayan bir manzarayla karşılaştım: Blake'in çıplak poposu bana bakıyordu.

★ *Yirmi Altıncı Bölüm* ★★

Blake tamamen çıplak halde, elinde Noah'nın gitarıyla ortalıkta dolaşıyor, odadaki herkes kahkahadan kırılıyordu. Nereye bakacağımı bilemedim.

Odaya girdiğimi anlamaları için, yüksek sesle, "Öhö... HEY, ÇOCUKLAR!" dedim. Hiçbir şey fark etmemiş gibiydi. Noah'yı gözüme kestirdim ve umutsuzca bakışlarımı kaçırmaya çalışarak telaşla kanepeye, yanına sıkıştım. Gülmekten kelimenin tam anlamıyla iki büklüm olmuştu.

"Ah, selam, P!" Beni kolunun altına çekip burnumu öptü.

Blake, "Sevgi gösterilerini kendine sakla, Noah," diye seslendi.

"Sen de çıplak bedenini kendine sakla!" diye karşılık verdim.

Noah bir kahkaha daha patlattı ve Blake mutlak bir dehşetle gözlerini kırptırdı. Yanaklarım pembeleşti ama Blake'in alayına karşılık verebildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Noah sonunda kendini toparlamayı başardı ve "Odayı boşaltın, beyler," dedi. "Gösteriden önce Penny'ye biraz zaman geçirmek istiyorum."

Blake, "Ciddi misin sen, dostum? Önce boxer'ımı giysem olmaz mı?" diye itiraz etti.

Çevrimiçi Kız Turnede

"Hey, bunu kendin yaptın. Şimdi sonuçlarına katlanmalısın. Ama al bakalım." Noah bateri çubuğunun ucuyla Blake'in iç çamaşırını yakaladı ve burnunu kırıştırarak odanın karşı tarafına fırlattı. Blake çamaşırını havada kapıp kıyafetlerinin top haline getirdiği geri kalanıyla kendini gizlemeye çalışarak odadan dışarı çıktı.

Herkes çıkınca, Noah'ya, "Bu da neydi böyle?" dedim.

"Ah, tipik Blake işte. Bizi bu akşam gitarımı çırlıçplak çalmakla tehdit ediyordu."

"Hiç şaşırmadım," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Çok üzgünüm, Penny." Noah parmaklarıyla çenemi kaldırırken bana gülümsedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimizi sanıyordum ama turne sandığımdan daha yoğun geçiyor." Elini çenemden çekip saçlarının arasından kaydırды. "Basın benimle her geçen gün biraz daha fazla ilgileniyor. Sağa baksam röportaj, sola baksam röportaj ve bu turnenin herkes için müthiş olmasını istiyorum. Tabii benim için de. Eleştirilerin hepsi iyi ama öyle kalmasına ihtiyacım var. 7/24 prova yapmak istiyorum ve prova ya da tanıtım yapmadığım zamanlarda da uyuyorum. Henüz çok azını geride bıraktık ama şimdiden çok yorgun hissediyorum."

"Biliyorum..." Ne hissettiğini anladığımı göstermek için araya girmeye çalıştım ama bir baraj yıkılmıştı ve kelimeler Noah'nın dudaklarından dökülmeye devam ediyordu.

"Üstüne üstlük, bunun benim için çok acayip bir zaman olduğunu hissediyorum. Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum tek şeyi yapma şansına kavuştum ve bunu yanımda bir ailem olmadan yapıyorum. Diğer çocuklar gibi annemle babamdan turnenin nasıl geçtiğini soran mesajlar almıyorum. Seninkiler gibi bana göz kulak olan, her gün Skype yaptığım ebeveynlerim yok. Sadie Lee bütün dikkatini Bella'ya odaklamış durumda. Ben on sekiz yaşıdayım.

Ona Bella kadar ihtiyacım yok. Ben kendi ayaklarımın üstünde, tek başınayım." Sırtını kanepenin arkasına yaslayıp parmağını bileğindeki nota dövmesinin üstünde dolaştırmaya başladı. "Ama bu akşam... Bu akşam, söz veriyorum, konserden sonra birlikte yemeğe gideceğiz. Sana bunu borçluyum. Borçlu olduğumu biliyorum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Noah. Ben seni seviyorum. Ve yalnız değilsin; ben varım. Benden ne yapmamı istersen yapabilirim. İşini kolaylaştırmak istiyorum. Tek istediğim senin mutlu olman."

"Ben mutluyum, Penny. Uzun süredir hiç olmadığı kadar mutluyum. Ama bu aynı zamanda hüznün veriyor, anlarsın ya."

Onu kolumla sarıp kendime çektim. Noah'nın iyi olmadığını nasıl görememiştim? Şu anda nasıl bir baskı altında olduğu kafama yeni dank ediyordu.

"İzin ver, sana yardım edeyim. Senin için ne yapabilirim?" Kanepeden ayağa fırlayıp etrafa baktım.

"Gerçekten, Penny. Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Burada olman yeterli."

"Hayır, bir şeyler olmalı. En azından yardım etmek için bir şeyler yapsam? Minicik bir şey?" Mini buzdolabına döndüm ve bir taze meyve smoothie'si çıkardım. Bir koşu, masadan kaptdığım bardağa doldurdum. Sonra bir çilek dilimleyip bardağın kenarını süsledim. Ortaya şık bir otelde sipariş vereceğiniz türde, cicili bicili bir pipetle tamamlanmış minik bir smoothie kokteyli çıktı.

"Voilà!" deyip içeceği Noah'ya göstermek için hızla arkama döndüm. Dengemi kaybettiğimi ancak ona doğru birkaç adım attıktan sonra anladım. Aşağı bakınca, ayaklarımdan birinin sehpanın ayağına takıldığını ve yerin yüzüme her saniye biraz daha yaklaştığını dehşet içinde fark ettim. Ben yere çarparken, smoothie

Çevrimiçi Kız Turnede

de Noah'ya doğru uçu. Pembe posalı içecek baştan ayağa üstüne boca olurken, yüziünün dehşetten donduğunu gördüm.

“HAYIR! Ah, hayır, Noah. ÇOK ÜZGÜNÜM!” Ayağa fırladım ve ellerimle tişörtündeki rezaleti kazımaya başladım.

Noah'nın yüzü ciddiidi... ta ki bir kahkaha patlatana kadar. “Buraya kadar! Hemen şimdi kucaklanmayı hak ettin!” Kollarını iki yana açtı ve smoothie kaplı göğsünü öne çıkararak bana doğru bir adım attı.

Cıyaklayarak kaçmaya başladım ve kendimizi soyunma odasında bir kovalamaca içinde bulduk. Kanepe ile üst üste istiflenmiş boş gitar kutularının arasına sıkışınca beni yakaladı ve sımsıkı sarıldı. Smoothie kalıntıları aramızda ezilirken yüzümü buruşturdum.

Noah başımın tepesini öptü. “Hey, neyse ki bütün kıyafetlerim siyah tişörtlerden oluşuyor. Gidip şunu değiştirsem iyi olur.”

Tişörtünü çıkarırken bana göz kırptı ve çantasında yeni bir tişört aramaya koyuldu. Dünyanın en salak ve sakar insanı olabildiğime ve Noah'nın beni ne olursa olsun *hâlâ* sevdiğine inanamıyordum.

Noah temiz siyah tişörtüyle smoothie faciası hiç yaşanmamış gibi görünüyordu. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve sahneye çıkmak için dışarı koştu. Birkaç dakika sonra, kalabalıktan sevinç çığlıkları yükseldiğini duydum.

Noah'nın keyfi yerindeydi ve benim için önemli olan tek şey buydu.

★ ★ Yirmi Yedinci Bölüm ★ ★

Üstümü başımı temizledikten sonra, Noah'nın şovunu Kendra ve Selene'yle birlikte sahnenin yanındaki küçük balkondan seyrettim ama Noah'nın işi bittiği zaman soyunma odasında olmaya özen gösterdim. Yemeğe çıkmak için hemen harekete geçebilmeyi umuyordum.

Noah içeri girince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yanakları, harcadığı enerji yüzünden kıpkırmızıydı ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Dean, yanında tanımadığım bir kadın ve bir adamla hemen Noah'nın arkasındaydı. Ne kadın ne de adam konsere uygun giyinmişti. Birbirinin eşi gri pantolon-çeket takımları ve kolalı beyaz gömlekleriyle, sahne arkasından çok, bir toplantı odasına hazırlanmış gibiydiler.

Noah eliyle odayı işaret ederek, "Konserden önce ve sonra burada dinleniyorum," dedikten sonra, ellerini ceplerine soktu. Tuhaf bir şekilde gergin görünüyordu. Ancak normalde konser sonrası etrafa özgüven saçardı, bu yüzden bu insanların kim olduğunu merak ettim.

Adam ahenkli bir sesle, "Ah, harika, gerçekten harika," dedi.

Çevrimiçi Kız Turnede

Kadın burnunu hafifçe buruşturduğunu gizlemeye çalışıyordu. Hali beni güldürdü; ben erkek müzisyenlerin pis kokusuna artık alışmıştım.

Kıkırtım dikkatlerini çekti. Kadın bana bakarak, “Bu da kim?” diye sordu. Oraya ait olmadığımı düşündüğü her halinden belliydi. “Burada olmak için bir yarışma falan mı kazandın, hayatım?”

“Şey, hayır, bu Penny. O benim...”

“Bir arkadaş.” Dean araya girdi ve grubu sırtlarını bana dönük bir halde, çember oluşturacak şekilde bir araya topladı. Noah’nın yüzünü hâlâ görebiliyordum ama bakışlarını özellikle kaçırıyordu.

Midem kasıldı. Neler oluyordu?

“Noah, Alicia ve Patrick bizi bu akşam yemeğe çıkarıp Sony sözleşmesiyle ilgili birkaç konuyu görüşmek istiyordu. Senin için de uygun mu?” Dean’in sesi ipek gibi pürüzsüzdü.

Bir anda her şey anlam kazandı. Bu insanlar plak şirketinin büyükbaşlarıydı.

Noah sonunda suçluluk dolu gözlerle bana baktı; sonra tekrar Dean, Alicia ve Patrick’e döndü.

İmkânsız olduğunu bilmeme rağmen, içimden, *lütfe hayır de, lütfe hayır de*, diye yalvardım.

Noah, “Evet, tabii, uygun!” diye yanıtladı ve hatta gülümsemeyi bile başardı. “Sabırsızlanıyorum. Beni görmek için bir geceliğine buraya kadar gelmeniz gerçekten büyük incelik. Acayip yoğun olduğunuzu biliyorum.”

Tadım kaçtı. Şimdi Noah’ya bakamama sırası bendeydi ve kanepenin minderinin kenarından sarkan bir iplik parçasını çekirtmeye başladım. Neden beni kız arkadaşı olarak tanıştırmamıştı. Hayatım boyunca hiç bu kadar görünmez ve rahatsız hissettiğimi hatırlamıyordum. Hepsini birlikte odadan çıkana ve kapının kapanma tıkırtısını duyana kadar kafamı bile kaldırmadım.

Soyunma odasının sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken olmuştu. Sonra kanepenin çöktüğünü hissettim. Noah'nın onlarla çıkmadığını görünce şaşırdım.

Elimi tuttu. "Üzgünüm, Pen..."

Tamamlamasına izin vermedim. "Sorun yok, cidden. Yapman gerekeni yapıyorsun. Seni görmeye gelmeleri harika." Gülümse-dim ama hissettiğim kadar zorlama görünmediğini umuyordum.

Noah'nın gözleri yüzümde dolaştı. Maskemde bir çatlak arar gibiydi ama hayal kırıklığımı belli etmedim. O odadan çıkana kadar. Sonra gözpınarlarımda yaşların sıcaklığını hissettim. Fotoğraf makinemi ve bilgisayarımı toplayıp otele dönerken gözyaşlarıma bütün gücümle direndim.

★★ *Yirmi Sekizinci Bölüm* ★★

Şu anda sadece bir kişiye ihtiyacım vardı. Otelime döner dönmez Elliot'ı Skype'tan aradım. Çağrımı cevapladığı anda büyük bir rahatlama hissettim.

“Penny, çok şanslısın. Tam kişisel bakım rutinime başlamak üzereydin. İşe bu pençeleri adam etmekle başlayacaktım.” Ekranda ellerini havaya kaldırmış Elliot'ın biraz bulanık bir görüntüsü belirdi.

“Elliot, acil durum!”

“Sonunda şehir turuna çıkabildin mi?”

“Hayır... ama hatırlattığın için sağ ol.” Derin bir iç çektim ve başımı ellerimin arasına aldım.

“Vay canına, Leydi P. Neler oluyor?”

Dudağımı ısırdım. Nereden başlamalıydim? “Henüz Noah'yla baş başa kalamadığınızı biliyorsun. Ya uyuyor, ya sahnede oluyor ya da grupta takılıyor. İşte, sonunda bu akşam yemeğe çıkacaktık ama L.A.'den albüm yapım şirketinden iki kişi geldi ve Noah onlarla birlikte.”

“Şey, bu önemli bir olay...”

“Mesele bu değil. Şirketiyle görüşmesi gerektiğini anlayabiliyim. Ama çok tuhaftı... ben de odada yanlarındaydım ve beni kız arkadaşları olarak tanıştırmadı bile. Sanırım artık sertifikalı GKA'yım.”

Çerimici Kız Turnede

“GKA mı?” dedi Elliot.

“Gizli Kız Arkadaş,” diye açıkladım. “Benden utanır gibiydi.”

Elliot kaşlarını çatı. “Noah’dan beklenecek bir hareket değil. Hiç hoş değil. Ben olsam o yemeğe gider ve mesajı vurgulamak için senin sandalyeni çekerek kibarlık yapardım.”

Her şeye rağmen kıkırdadım. Elliot bunu gerçekten yapardı. Kesinlikle utanmak nedir bilmezdi.

Ama Elliot’la gülmek bile beni hüzünlendirmişti. Tek istediğim, Brighton’da olmak ve normal hayatımızdaki gibi odamda sohbet etmekken ne kadar uzakta olduğunu hatırlatmıştı. Dizlerimi çenemin altına çekip bacaklarımı kollarımla sardım. “Belki yorgundur. Belki de onları hiç beklenmedik bir anda karşısında görünce şaşırmıştır? Demek istediğim, yemek davetlerine hayır diyemezdi ya? Bu duruma çok fazla anlam yüklemeye bir son vermeliyim.”

Elliot’ın derin iç çekişini izledim.

“Çok fazla belki, Penny. Sen yanlış bir şey yapmadın. Seni turneye davet eden oydu, unuttun mu? Sana her şehirde bir Sihirli Gizem Gününüzün olacağını söyledi. Sana ilk turnesi olduğu ve harika bir ekip oldukları için stresli olmayacağını söyledi. Zaten çok prova yaptığı için konserler arasında çalışmasına gerek kalmayacağını söyledi. Yanında olmanı o istedi, sen değil. Hayal kırıklığına uğraman çok normal.”

“Ama basınla bu kadar zaman harcayacağını hesaba katmadı. Ve insanların bir anda çıkıp yemeğe gitmek istemesi onun suçu değil. Bunu yapmak onun için de zor olmalı.” Sonra başımı iki yana salladım. “Burada olmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Ben ikna olmadım, P. Bana sorarsan biraz tuhaf görünüyor. Hiçbir erkeğin seni benim kadar sevmeyeceğini hatırla olur mu?” Bana bir öpücük gönderip güldü.

“Ben de seni seviyorum ama bunun içimi tam olarak rahatlattığını söyleyemem.”

“Peki, kapa çeneni. Git ve oradayken yapmak istediğin şeyleri yap. DIŞARI ÇIK, KADIN. Ve fotoğraf makineni de yanma al.”

Haklıydı. Noah meşguldü ve bu konuda elimden bir şey gelmezdi ama Skype üstünden kendime acımak yerine, dışarıda bir şeyler yapıyor ve bu güzel şehri keşfediyor olmalıydım. “Sihirli Gizem Günü gerçekleşecek,” dedim. “Tek başına geçirmem anlamına gelse de.”

“İşte bu!” dedi Elliot ama nedense pek neşeli görünmüyordu. Alnıma öyle sert bir şaplak indirdim ki ortasında kırmızı bir iz bırakmış olabileceğimi düşünüp endişelendim. *Yine* kendi derdime düşüp Elliot’a nasıl olduğunu sormamıştım.

Kendimi affetirmek için uzun uzun özür dilememin ardından, Elliot gülmeye başladı. “Her şey harika. Her gün Londra’ya taşınmak zorunda olsam da staj *inanılmaz*. Orada yaşamak için can atıyorum. Parlak ışıklar ve büyük şehir insanı olduğum kesin.”

Elliot çok mutlu olduğu için yerinde duramıyordu ama Brighton’dan ayrılması düşüncesi içimi burktu. Her şeyin sonsuza dek aynı kalmasını ne kadar gönülden dilersem dileyeyim, yakında değişeceğinin bir başka hatırlatmasıydı.

“Bu harika, Viki!” Burukluğumu gizlemeyi başardım ve ona gülümseyerek karşılık verdim.

“Ve Alex’le de her şey harika gidiyor. Onunla şu ragbi maçına gittim... ve keyif aldım!”

“Haydi canım! Senin adına çok sevindim. Yakında spor severe bile dönüşürsün sen.”

Elliot yüzünü buruşturdu. “Sanmıyorum. Ama Noah’nın Berlin konserini YouTube’da seyrettik. *Sonbahar Kızı*’nı sana itaf etmesi çok tatlıydı. Keşke ben de erkek arkadaşına herkesin önünde böyle romantik sevgi gösterilerinde bulunabilseydim.”

“Elliot...”

“Biliyorum, biliyorum. Şikâyet etmiyorum! Kendine güvendiği zaman herkese açılın istiyorum. Keşke ona biraz güven verebilseydim. Saçma, biliyorum.” Elliot’a sımsıkı sarılıp Alex konusunda endişelenmemesini, işlerin yoluna gireceğini söylemek istedim. Birbirleri için yaratılmışlardı; bir arada o kadar kusursuzdular ki... “Bundan sonraki durak neresi, sevgili dünya gezgini? Seni yine cehennem otobüsünde uzun saatler beklemiyor ya?”

“Roma! Ve hayır, uçakla gidiyoruz.”

“Çok şanslı bir *signorina*’sın.” Elliot ve ben ekrandan birbirimize bakarken bir süre sessizlik oldu. Gözlüğünün mor çerçevesinin vurguladığı yeşil gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. “Seni özlüyorum,” dedi.

Ben de kendimi tutamadım; benim de gözlerim doldu. “Ben de seni özlüyorum.”

İkimiz de ekrana sımsıkı sarıldık ve sonra üçe kadar sayıp görüşmeyi aynı anda kapadık.

★ Yirmi Dokuzuncu Bölüm ★

Münih'ten Roma'ya akşamüstü uçuşumuz şaşırtıcı derecede hoş geçti. Blake ve diğer çocuklar bayağı arkada oturduğu için Noah ve ben biraz baş başa kalabildik. Her ne kadar kalkış boyunca Noah'nın eline sımsıkı yapışsam da annemin hırkasına sarınıp Noah'ya sokularak kaygımı uzakta tutmayı başardım. Uçuş sırasında müzik endüstrisinden konuştuk ve bütün zamanların en büyük rock grubunun kim olduğunu tartıştık. Benim Journey'i seçmemi Noah'nın gerçekten anladığını sanmıyordum ama elimde değildi; *Don't Stop Believing*'e baylıyordum! Noah Pink Floyd'u seviyordu ve adlarını bile bilmediğimi duyunca çok şaşırdı. iPod'unda *Wish You Were Here*'i çalıp bana kulaklıktan dinletti. Müzik bilgimi geliştirmem gerektiği konusunda onunla hemfikir dim.

Havaalanından çıkarken yüzümde hoş ve ılık bir esinti hissettim. Bir sürü insan bana Roma'nın çok güzel olduğunu söylemişti ve nihayet İtalya topraklarında olduğum için çok heyecanlıyım. Akşam gösteri yoktu ve ertesi günün tamamı bize ait olduğu için Noah'yla şehri keşfe çıkabilecektik. Otelimize giderken heyecandan yerimde duramıyordum. Roma, camları karartılmış bir turne otobüsünden bile görülmeye değerdi.

Çevrimiçi Kız Turnede

Nihayet otele varınca Noah kendini yatağıma bıraktı. “Bugün seninle her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmak bana büyük keyif verdi.”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Yeniden New York’ta, kimsenin Noah ve Penny’yi bilmediği zamanlardaki gibiydik.”

Yan yana yatarken yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü. İçimi düğüm düğüm eden bir öpüşmeydi ve pelte kıvamı aldığım için birilerinin beni yerden kazıması gerekebileceğini düşündüm. Noah süper öpüşüyordu. Kıyaslayacak çok fazla öpüşme deneyimim olmamıştı ama Noah bana daha büyük, çok daha olgun geliyordu ve her şey çok farklıydı. Tuhaf ya da rahatsız edici değil, sadece mükemmeldi.

Noah çok yorgun olduğu için oda servisine sipariş verip gevşemek için bir film açtık. Çok geçmeden, Noah başı kucağımda uyuyakaldı.

Film sona erdiğinde, içimden onu uyandırmamak geçiyordu ama altında kalan kolum karıncalanmaya başlamıştı. Baskıyı azaltmak için kolumu çekince Noah kıpırdandı.

Uyku mahmuru bir sesle, “Ah, saat kaç oldu?” dedi. “Film bitti mi?” Yatakta doğruldu. Yan tarafındaki saçlar kafasına yapışmıştı. Kendimi tutamayıp kıkırdadım.

Bana bir yastık attı ve gerinerek esnedi. “Sabah görüşürüz, Prenses Penny.”

Yataktan fırlayıp kapıya yöneldi. Bütün odalar birbirine benzemeye ve otelde kalmanın o heyecanı kaybolmaya başlamıştı.

“Neden benimle kalmıyorsun? Lütfen, Berlin’deki gibi.” Tatlı tatlı gülümsedim.

“Kuralları biliyorsun, Penny. O bir gecelik bir şeydi. Annen ve baban bundan hiç mutlu olmaz; Dean de beni öldürür. Bizimle gelmenin başlıca şartlarından biri ayrı odalarda kalmamızıdır.”

“Annemle babam çok can sıkıcı ve eski kafalı,” diye homurdandım.

“Küçük kızlarını kolluyorlar, hepsi bu.”

“KÜÇÜK mü? Artık on altı yaşındayım! Onlar olmadan farklı ülkelerde maceraya çıkabiliyorum.”

“Sen her zaman onların küçük kızı olacaksın, Penny. Bunu biliyorsun. Yarın sabah dokuzda aşağıda buluşuruz. Seni seviyorum.” Bir öpücük gönderdi ve kendi odasına gitmek üzere çıktı.

Akşamın kalan kısmında küveti doldurarak ve Instagram’da en sevdiğim fotoğrafçıların fotoğraflarına, Roma etiketlerine ve şehir turu tavsiyelerine bakarak oyalandım. Çevrimiçi Kız adına bir Instagram hesabı açsam mı, diye düşündüm; belki de kelimeler olmadan daha güvenli olabilirdi. Ama sonra uyarı çanları çalmaya başladı.

Hiçbir zaman çevrimiçi olmayacaksın, Penny.

Böylece ışığı söndürdüm ve aklım filtreler, fotoğraflar ve Roma’da beni bekleyen güzelliklerle dolu halde örtünün altına girip çok geçmeden uyuyakaldım.

Ertesi sabah fotoğraf makinemi ve çantamı alıp alt kata resepsiyon alanına indim. Noah yoktu. İçim endişeyle kasıldı ve Berlin’deki senaryoyu tekrar yaşamamak için dua ettim.

“Penny.” Noah benimkinden çok daha az heyecanlı bir ifadeyle yanımda belirdi. Kaşları çatıktı. “Bugün gelemiyorum. Dean bir basın yemeğine katılmamı istiyor ve bundan başka uygun zaman yok.”

Sakin olmaya çalıştım ama öfkemin kabardığını ve yüzümün yanmaya başladığını hissediyordum. Sıkıştığım dişlerimin arasından, “Tamam,” demeyi başardım.

“Üzgünüm. Kızdın mı?” Elimi tutmaya yeltendi ama elimi hızla çektim.

“Hayır, gerçekten, iyiyim ben.” Çantamın sapıyla oynayarak bu sahneden duygularım sıcak bir lav baloncuğu halinde infilak etmeden kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalıştım.

“Ah, tamam o zaman. Sorun olmamasına sevindim,” dedi gülümseyerek.

Ama patlayan bir boru gibi, kendimi daha fazla tutamadım. “HAYIR, NOAH. İYİ FALAN DEĞİLİM. KESİNLİKLE İYİ DEĞİLİM.”

“Ama az önce dedin ki...”

“KIZLAR HER ZAMAN İYİ OLDUKLARINI SÖYLER AMA SENİN İYİ OLMADIĞIMI ANLAYABİLMEN GEREKİR. ERKEK ARKADAŞLAR ÖYLE YAPAR! Ve erkek arkadaşlar başka ne yapar biliyor musun? Kız arkadaşlarını ellerine geçen her fırsatta yüzüstü bırakmazlar!” Sesim tiz bir cıyıklamaya dönmüştü ama artık duramazdım. “Evet, bu senin için büyük ve korkutucu bir olay ama benim için de büyük ve korkutucu. Burada seninle olabilmek için yaz tatilimin büyük bir kısmından vazgeçtim çünkü sen bazı şeyleri yapacak zamanımızın olacağım söyledin, Noah. Bana söz verdin. Ben seni hoş tutmak için kırk takla atıyorum ve bu çok yorucu. Kendimi bir konser salonundan diğerine taşıyan teçhizatın bir parçası gibi hissetmeye başladım.”

Bu noktada Noah’nın ağzı bir karış açılmıştı ve lobideki herkes bize bakıyordu.

Sesimi alçaltmaya çalıştım ama öfkem yatışmak bilmiyordu. “Ben teçhizatın bir parçası *değilim*, Noah. Buradayım ve bunu seninle yaşamak istiyorum; bana yapacağımızı söylediğin *tek bir şeyi* olsun yapabilmek için seninle en azından bir gün geçirmek istiyorum.” Nefesim kesilmiş bir halde durup Noah’dan cevap bekledim ama o döndü ve otelin ön kapısından çıkıp gitti.

Ayaklarım yere çivilenmiş gibiydi. Noah’nın kapının önünde bekleyen bir taksiye atlayıp gittiğini görünce, yanağımdan aşağı

kocaman bir gözyaşı damlası yuvarlandı. Lobinin her köşesindeki meraklı gözleri üstümde hissediyordum ama hiçbirisiyle göz teması kurmadan, başım dimdik asansöre yürüdüm. Kayarak açılan kapıların arasından kendimden emin bir tavırla geçtim, asansörün arka tarafında durup istifimi hiç bozmadan kapıların kapanmasını bekledim... ve sonra kontrol edilemez gözyaşlarına boğuldum. Salya sümük, kıpkırmızı bir surat, patlayacak gibi inip kalkan bir göğüs ve diğerleri.

30 Haziran

Kaçınılmaz Gerçekleşti: İlk Gerçek Kavgamız

Kavgadan nefret ederim.

(Hayır, etmem.)

Evet, gerçekten ama gerçekten ederim!

Yüzleşmeden kaçınmak için kendimi zorlarım. Milkshake skandalı uzun yıllardır kendimi korumak için ilk meydan okuyuşumdu. Ve o anda çok iyi gelmekle birlikte, yüzleşme kavramına ısınmamı sağlamadı.

Öfkelendiğim zaman un ufak olurum. Ağlarım.

Ve Brooklyn Delikanlısı'yla tartışmak mı?

Aklımın ucundan bile geçmezdi!

Bu kadar çok sevdiğim biriyle nasıl kavga edebilirim? Tanıştığımızdan beri mutlu ve tasasız olmayan tek bir anımız bile olmadı.

Sanırım sorunsuzca yol alan yelkenlimizin bir gün kayalıklara bindirmesi kaçınılmazdı.

Ve o gün, bugündü.

Roma'da lüks ve çok gösterişli bir otel lobisi hayal edin: yüksek mermer sütunlar ve güzel fresklerle kaplı, kubbeli bir tavan. O tavanın yaratacağı yankıyı hayal edin. Şimdi bu görüntüye bir metre altmış beş santim boyunda, kızıl kestane rengi saçları olan bir genç kız ve onun her zamanki gibi günlük bir kıyafet içinde göz alıcı görünen rahat tavırlı, rock tanrısı erkek arkadaşını ekleyin.

Şimdi yükselttiğim sesimin resepsiyondaki herkesin duyacağı şekilde duvarlarda yankılandığını hayal edin. Benim hayal etmeme gerek yok... çünkü *hatırlıyorum*. O sırada neden olduğum patırtı umurumda değildi ama az önce, bir noktada otelden çıkabilmek için yine aynı resepsiyondan geçmem gerekeceği kafama dank etti. Yüzümü nasıl buruşturduğumu siz hayal edin.

Annemle babam neredeyse hiç tartışmaz. Zaman zaman ağabeyimin kız akadaşıyla tartışmasına kulak misafiri olurum ama sadece, "Hayır, sana seni futbol maçından SONRA arayacağımı söylemiştim," gibi gerçekten aptalca şeyler için tartışarlardı. Böyle şeyler ufak anlaşmazlıklardır ama Brooklyn Delikanlısı'yla az önce yaşadığımız, bundan büyükçe bir basamak daha yukarıdaymış gibi geliyor.

Aslında aranızdan sadece biri bağıırırsa, tartışma denebilir mi? Sanırım BD'nin katılımı gözlerini bol bol kırıştırmaktan ibaretti. Yoksa saçmalamış mıydım?

Tek bildiğim, tartışmaların bazen bir şeyleri yoluna koymak için yaşanması gerektiği ve ben de olgun ve sorumluluk sahibi bir yetişkin olduğum için, her şeyi yoluna koyacağım. Bana hiç tartışma yaşamamış tek bir çift gösterin. Aslında göstermeyin. (Viki, bu noktada sana bakıyorum.)

Çevrimiçi Kız Turnede

Bu nedenle, gelecekte referans almak için bir tartışmada YAPILMAMASI gerektiğini öğrendiğim şeylerin bir listesini çıkaracağım.

1. Otel resepsiyonunda tartışmayın. Zamanı ve yeri iyi seçin. Delirmenizin nedenlerini herkesin bilmesine gerek yok.
2. Sesinizin muhtemelen sizin duyduğunuzdan biraz daha yüksek çıktığını aklınıza sokun.
3. Sakın bozulmamışsınız gibi yapmayın ve iyi olduğunuzu söylemeyin. Herkes zihin okumak konusunda iyi olmayabilir.
4. Sakin, serinkanlı ve kontrollü olmaya çalışın. *Çalışın* kelimesini vurguluyorum çünkü o noktaya geldiğinizde infilak etmek üzere olabilirsiniz.
5. Erkek arkadaşınız sizin patlamanızdan sonra tek kelime etmeden dönüp giderse olduğunuz yerde uzun süre kök salmayın. Kendinizi aptal gibi hisseder, hatta öyle görünürsünüz.
6. Sonrasında asansörde salya sümük ağlarken, odanızın olduğu kata çıkana kadar birilerinin daha asansöre binebileceğini göz önünde bulundurun. Asansörler bunun içindir.
7. Ateşinizin yükseldiğini söylemeniz sizi aptal gibi gösterebilir. Ağladığınız zaten belli oluyordur, bu yüzden ağladığınızı kabul edip orta yaşlı bir İtalyan erkeğinin uzattığı kâğıt mendili almanız fena olmayabilir.
8. Havalı çıkışınızı yaparken oda anahtarınızın yanınızda olduğundan emin olun. Sonuçta tekrar resepsiyona inip yeni bir anahtar istemek zorunda kalmanız sizi aptal durumuna düşürebilir.
9. Otel odasında tek başınıza otururken olayı kafanızda büyütmeyin.
10. Sıcak ve buharlı banyoda dondurma yemeyin. Özellikle ışık hızıyla eriyeceği için kolay olmayacaktır. Çubuk krakerin harika bir alternatif olacağı inancındayım.

Şimdilik bununla bırakıyorum. Bu konuda daha fazla yazmayı istemek benim için utanç verici oluyor çünkü her şeyi açıkça görmeye başlayınca, fazla halka açık patlamam için özür dilemem gerektiğini anladım.

Çünkü her ilişkide birlikte yüzleşmeniz gereken zorluklar her zaman olabilir. Bütün mesele, bir tartışmanın (mega büyüklükte bile olsa) son anlamına gelmediğini anlayacak kadar güçlü olmak.

Artık hiç çevrimiçi olmayan Çevrimdışı Kız... mucks.

★★ Otuzuncu Bölüm ★★

Blog yazımı paylaştıktan sonra omzumdan büyük bir yük kalkmış gibi hissederek bilgisayarımı kapadım. Yazmayı ve internette bana ait küçük (ve özel) köşeyi hayatla ilgili saptamalar ve tavsiyelerle doldurmayı sevmemin bir nedeni vardı: Terapi etkisi gösteriyordu. Noah'ı ilk gördüğümde, otel lobisindeki davranışım için özür dileyecektim ve onun da beni affedeceğinden emindim. Bunu birlikte atlatacaktık.

Yatağımın yanındaki küçük pencereden dışarı baktım ve göz kamaştıran güneşin altında dolaşan insanları gördüm.

Roma'daydım.

Roma.

Gelmeyi sadece hayal edebildiğim bir şehirdi. Burası Michelangelo ile Raphael'in ve Sophia Loren'in vatanıydı! Burada oturup günün geri kalan kısmını tartışmamızı kafamda canlandırarak geçirebilir ya da tek başına gezmem anlamına da gelse Roma'nın tadını çıkarıp kafamı boşaltabilirdim. Elliot'ın dışarı çıkıp şehri keşfetmemi haykıran sesi kulaklarımda çınlıyordu. Bu kez onu dinleyecektim.

Yatağımdan kalkıp kendimi aynanın önüne sürükledim. Feci görünüyordum. Şiş gözlerimin altını mendille kurularken kendin-

den emin bir Güçlü Okyanus anı yaşadım. Kendi kendime, *büyük bir güneş gözlüğünün saklayamayacağı bir şey değil*, dedim. Saçlarımı dağınık bir topuzla çabucak topladım, bu kez anahtarımı da kontrol ettikten sonra çantamı kaptım ve kendimi aksine ikna etmeden, odadan dışarı fırladım. Çıkarken Larry'yle karşılaştım.

Endişeyle kaşlarını çatarak, "Penny? Nereye böyle?" dedi.

"Dışarı, Larry. Dışarı çıkıyorum. Biraz daha odamda oturup duvarlara bakarsam delireceğim."

"Ben de seninle geleyim. Ya kaybolursan? Haritan var mı?"

Harita mı? Aklıma bile gelmemişti. Güçlü Okyanus'um bir an bocalar gibi oldu ama ona kendini toparlamasını söyledim. Başımı iki yana salladım. "Gerçekten, ben iyiyim. Sanırım kafamı boşaltmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kaybolursam seni ararım ya da bir taksiye atlar ve doğruca otele dönerim. Ben koca bir kızım, Larry." Ona gülümsedim ve koridorda yürümeye başladım.

"En azından şunu al." Larry ceketinin cebinden eski püskü bir Roma rehberi çıkardı. Kaşımı kaldırdığımı görünce, omuz silkti ve sertçe, "Araştırma yapmayı seviyorum," dedi. "İyi eğlen, olur mu? Sana tavsiyem yiyebildiğin kadar pizza ve dondurma yemen. Karbonhidrat ve şekerin çözemeyeceği hiçbir sorun yok."

Pantheon'un heybetli kubbesinin altında dururken, rehber için Larry'ye içimden sessiz bir teşekkür gönderdim. O olmasa, görülmesi gereken yerlerin hiçbirini bulamazdım. Roma insanın nefesini kesecek kadar güzeldi. Her köşede bir sihir saklıydı sanki. Otelden ilk çıktığımda fotoğraf makinem yüzüme neredeyse yapıştı. Parke taşlı sokaklarda doğru yönde ilerlediğimi düşünerek yürümüş ama sonunda üçüncü defa aynı çeşmeye çıkınca gururumu bir yana bırakıp Larry'nin rehberine bakmaya karar vermiştim. Sonunda Pantheon'un yolunu bulmayı başardım. İçerisi turist kaynıyordu

ama sokakların itiş kakışının ardından sakın bir vaha etkisi yaratan devasa yapıya girerken, hepimizin üstüne aynı kutsal hayranlık hissi çökmüştü.

Pantheon'dan çıkınca, kendimi turist seline bırakıp Colosseum'a yürüdüm ve parkta bir banka oturup kocaman bir dilim pizza yedim. Her şey o kadar gerçeküstüydü ki... Kendimi bir tarih kitabının sayfalarına ya da bir televizyon dizisine kapatılmış gibi hissediyordum. Colosseum'a bir izleyici olarak girmenin, gladyatörlerin kararlı adımlarla arenaya yürümesini ya da bir deniz savaşının canlandırmasını izlemenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. Gittiğim konserlerden biraz farklı olurdu ama Noah'nın konserlerindeki hayranların bazıları o kadar kudurmuş oluyordu ki zaman zaman Noah'nın kanına susadıklarım düşünüyordum.

En şık pazar kılıklarına bürünmüş bir grup İtalyan kadın etrafımı sarnca hayalim bir anda dağıldı. Kadınların ellerini kollarını çılginca sallayarak hararetle konuşmalarını dinlerken neye odaklandıklarını keşfetmeye çalıştım. Sonra onu gördüm. Güzel bir gelin, Colosseum'un önünde fotoğraf çektiyordu. İşte epik düğün fotoğrafı diye *buna* denirdi.

Damat da kadraja girdi; sarmaş dolaş bir halde fotoğrafçıya poz verirken çok mutlu görünüyorlardı. Ben de sırf anneme göstermek için bile olsa, yüzsüzlük edip bir kare çektim. Düğünler bana her zaman onu hatırlatıyordu; gelin ve damadı bu ihtişamlı ve etkileyici ortamda görmek hoşuna gidecekti. Hemen sonra çimlerin üstünden hepsi uzun pembe saten elbiseler giymiş bir dizi nedime yaklaştı. İngiltere'de görmeye alışık olduğum geleneksel nedime elbiselerinden çok daha göz alıcıydılar. Annemin buna da bayılacağını biliyordum.

Annemle babamın düğün albümünü hatırlayınca yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Annem düğün organizatörü olmak için oyunculuk kariyerinden yeni vazgeçmişti ve elbette bu yüzden

gelmiş geçmiş en şaşalı düğünü onlar yapmıştı. Tercihlerini Kraliyet Düğünü temasından yana kullanmışlardı ve seksenlerin sonunda bu, Kate Middleton'ın şık ve sade tarzından çok, abartılı Prenses Diana tarzı anlamına geliyordu. Prenses Diana'nın, kız kardeşinin poposunun gölgesinde kalması düşünülemezdi! Ne zaman annemin gelinlik fotoğraflarını görsem, kendimi kıkırdamaktan alamıyordum. Gelinliği minik inci tanecikleri işlenmiş sayısız krem rengi saten katmandan oluşuyordu ve her biri annemin kafasıyla aynı büyüklükteki şişkin kolları bugüne kadar gördüklerimin en kocamanlarıydı. Sanırım annem kilise koridorundan aşağı devasa bir marşmelov kılığında yürümüştü.

Annem her zaman davetlilerin de bir o kadar gösterişli giyindiğini söylerdi. Kadınların hepsi vatkalı tayyörler giymiş, tayyörleriyle uyumlu şapkalar takmıştı ve nedimelerinin onu birden (evet, tam on nedime!) kabarık kollu tuvaletlerini beyaz eldivenlerle tamamlamış ve permalarını tazeletmişti. Aslına bakarsanız, o zaman henüz portakalda vitamin bile olmamama rağmen, düğünlerini kaçırdığıma bayağı bozuluyordum.

Neyse ki yemin tazeleme törenlerinin üçünü de hafızama iyice kaydetmiştim ve otuzuncu evlilik yıldönümleri yaklaşıyordu. Porter ailesinde devasa kutlamalar için hiçbir bahane kaçmazdı.

Romalı düğün grubu uzaklaşırken, bir diğeri yerlerini almakta gecikmedi. Sanki bir yürüyen düğün fotoğrafı bandının karşısındaydım! Çiftlerin Colosseum'un önünde yerlerini almalarını izlerken ister istemez kendi düğün günümün nasıl olacağını merak ettim. Bildiğim bir şey varsa o da annemin hiçbir zahmetten kaçınmayıp elinin değdiği en müthiş düğünü organize edeceğiydi.

Her yerde en sevdiğim çiçekler, orkideler olurdu.

Elliot sağdıçım olurdu.

Annem ve babam, beni damada birlikte teslim ederdi.

Ama mihrapta beni bekleyen Noah mı olacaktı?

Bir hafta önce olsa, evet derdim ama şimdi o kadar emin değildim.

Tartışmamız aklıma gelince içimi bir hüznün dalgası kapladı. Suçluluk ve öfke karışımı bir duyguya kapıldım; ne düşüneceğimi bilmiyordum. Gözlerim yaşarmaya başladı, yanaklarım kızardı. Kafam o kadar karışık ki...

İşte, tam olarak bu halden uzaklaşmak için dışarı çıkmıştım. Kararlı bir tavırla ayağa kalkarak ayaklarımın dibine yerleşmiş bir güvercin sürüsünü korkuttum. Kuşlardan biri gelinlerden birinin korkutucu derecede yakınından uçtu ve bembeyaz elbisesinin üstüne büyük bir dışkı damlası savurdu.

İtalyan gelin tarafından anlaşılabileceğimden emin olamasam da, "Dikkat!" diye bağırdım. Damat anladı ve centilmen bir tavırla kendini güvercin dışkısının önüne attı. Bense olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaştım.

Colosseum'a giriş sırası yapının etrafını dolaşıyordu; bu yüzden gladyatör arenasının yakın plan görüntüsünü almaktan vazgeçtim. Ancak zavallı gladyatörlere sempati duyuyordum. Geçen sene internet ortamındaki herkes kendinde kaderime karar verme hakkını görürken, kendimi Colosseum'un modern versiyonuna atılmış gibi hissetmiştim. Noah için yeterince iyi miydim, değil miydim?

Mevcut durumda, oybirliğiyle ölüme layık görülürdüm. Aslanlara yem olacağıma hiç şüphe yoktu.

Bu düşünce içimi ürpertti. Otele dönmeden önce Roma'nın bir başka önemli ziyaret noktasına uğramaya karar verdim. Trevi Çeşmesi. Pantheon'a dolambaçlı yoldan giderken onu bir şekilde kaçırmıştım. Rehberden yol tarifine baktıktan sonra, Colosseum'un önünde Elliot'a göndermek ve şehri gerçekten gezdiğimi ispatlamak için hızlı bir selfie çektim.

Nihayet çeşmeye varınca, ağzım açık kaldı. Şaşkınlığımın tek nedeni çeşmenin nefes kesici güzelliği değildi (ve güzeldi de), aynı

Çevrimiçi Kız Turnede

zamanda inanılmaz kalabalıktı. Hepsi mükemmel fotoğrafı çekmeye çalışan bir sürü insan, geniş bir yarım daire biçiminde konserve-deki sardalyeler gibi çeşmenin etrafına toplanmıştı. Yapılacak en iyi şeyin biraz geride kalmak olduğuna karar verdim ama diğer yandan bir fotoğraf çekip gitmek istiyordum. Aralardan geçip çeşmenin ön kısmına yaklaşmayı ve fotoğraf çekmek için makinemi çıkarmayı başardım. Ve bir anda güneş gözümü kamaştırdı ve etrafımdaki insanlar fazla gerçek bir hal alınca terlemeye başladım. Bu duygudan silkinip çeşmeden yavaş yavaş uzaklaşmaya çalıştım ama yapamadım. Çeşme duvarının açık renkli taşıyla insanların arasına sıkışmışım ve döndüğüm zaman tek görebildiğim, diğer insanların yüzleriydi.

Kalbim göğsümün içinde öyle hızlı çarpıyordu ki birilerinin çıplak gözle görebileceğini bile düşündüm. Gırtlığım tıkanmaya başladı ve doğru düzgün nefes alamaz oldum. Başımı eğdim; önüme çıkan herkesi makinemle iterek ve o sırada kazayla fotoğraflar çekerek çeşmeden uzağa koşmaya başladım. Mucize eseri yakında kimsenin olmadığı bir bank bulup oturdum ve gökyüzüne baktım. Ortalıkta tek bir bulut bile yoktu ama ben minicik de olsa bir bulut izi görmeye konsantre oldum. Nefes alıp verişime odaklandım, derin bir nefes alıp yavaş yavaş geri bıraktım. Bu aşamada artık kimsenin beni görüp görmediği de umurumda değildi. Sadece sakinleşmem gerekiyordu.

Nefeslerim normale dönünce kalabalığın arasında koşarken çektiğim fotoğraflara baktım ve hafıza kartımı boşaltmak için silmeye başladım. Ama sonra gözüme bir yüz takıldı: Parlak kırmızı renkte bir fular takmış bir kız. Koyu renk saçları çene hizasında küt kesilmişti ama ifadesinde tanıdık gelen bir şey vardı. Fotoğrafı büyüttüm ama makinemin ufacık kamerası yeterince iyi bir görüntü sağlamıyordu.

Zoe Sagg

Kafamı kaldırıp kalabalığın içinde kızı aradım ve onu bir bayrak gibi dalgalanan kırmızı flarıyla, kararlı adımlarla çeşmeden uzaklaşırken gördüm. *Bu mümkün olamazdı... Olabilir miydi yoksa?*

Banktan fırladım ve ona yetişmek için koşmaya başladım. Yeterince yaklaşıncı uzanıp koluna dokundum.

“Leah?” dedim. “Sen misin?”

★★ Otuz Birinci Bölüm ★★

Bana döndüğünde Leah'nın yüzünde anlık bir panik ifadesi vardı ve arkamdan bir adam, "Hey! Olduğun yerde dur!" diye bağırdı.

Ama beni tanıdığı anda Leah'nın paniği kayboldu ve yerini sıcak bir gülümsemeye bıraktı. "Penny! Tanrı'ya şükür sensin." Omzumun üstünden arkamdaki adama baktı. "Sorun yok, Callum, geri çekilebilirsin. Bu, Noah Flynn'in kız arkadaşı Penny Porter."

Beni yakındaki bir banka çekti, oturduk. Koruması biraz ötede dikiliyordu. Leah ona baktı. "Sorun yok, Callum. Gidip bir içecek falan alabilirsin. Penny yanımdayken sorun olmaz."

Callum bir an duraksadı; bir bana, bir Leah'ya, sonra tekrar bana baktı ve başım tamam der gibi salladı.

O uzaklaşınca, "Seni az kalsın tanıyamayacaktım," dedim.

"Şey, kılık değiştirmenin amacı *bu* zaten, şapşal şey. Gerçekten iyi gözlerin var!" Bankta arkasına yaslanınca yüzü güneşin en parlak ışıklarıyla aydınlandı. Kafasındaki peruk, uzun sarı Hollywood saçlarını çene hizasında, kahverengi küt saçlarla değiştirmişti. Dudaklarının biçimini vurgulayan, doğal duruşunu değiştiren parlak pembe bir ruj sürmüştü. Her şeyin bir sterline satıldığı dükkânlarda bulacağınız türde ucuz bir güneş gözlüğüyle,

Çevrimiçi Kız Turnede

tanıdığım pop yıldızı halinden neredeyse tamamen çıkmıştı. Neredeyse ama tamamen değil.

“Roma müthiş, değil mi?” dedi bir çırpıda. “İtalyan dondurması yedin mi? Gerçekten yeryüzündeki başka hiçbir şeye benzemiyor. LA’daki Pinkberry’yle karşılaştırılmaz bile. Sık sık tatlı kaçamağı yapmam ama İtalyan dondurması gerçek anlamda zaafım.”

Başımı hayır der gibi salladım. “Henüz denemedim. Açıkcası nereye gideceğimi bile bilmiyorum. Genelde diğer turistleri takip ediyorum ya da şu eski püskü rehberin haritasına uymaya çalışıyorum ama başaramıyorum.” İkimiz de güldük. Gülüşmemiz tuhaf bir şekilde doğaldı ve bayağı iyi geldi.

“Pekâlâ, beni takip et,” dedi Leah. “Kesinlikle en iyi yeri biliyorum ve o kitaplarda asla bulamazsın.”

Tom’a, Roma’da Leah Brown tarafından kurtarıldığımı ve beni dondurma yemeye götürdüğünü anlattığım zaman ağabeyimin yüzünün alacağı şekli merak ediyordum. Tom dubstep ve elektronik dans müziğine meraklı olabilirdi ama onu birkaç kez Leah Brown’m fotoğraflarına bakıp iç geçirirken yakalamıştım. “Ayrıca, elimizi çabuk tutarsak Callum’u atlatabilirim.” Bana göz kırptı, elimi tutup beni Roma’nın dar sokaklarında yürütmeye başladı.

Leah’yla yürümek çok tuhaftı. Elbette Leah’ya hiç benzemiyordu ama özgüvenli yürüyüşünde ve duruşunda Leah Brown’dan ciddi izler vardı. Bu kolayca üstünden atabileceği bir hava değildi.

Nihayet büyük bir meydana çıktık. Bir sevinç çığlığı attım. Her yerde ressamlar ve şövaleleri vardı; resimlerini satan ve yoldan geçenlerin portrelerini yapan ressamlar. Meydanın her iki yanında çeşmeler ve gökyüzüne kadar uzanan kocaman sütunlar vardı. Klasik Roma’ydı.

“Burası Navona Meydanı,” dedi Leah şaşkın ifadem karşısında kıkırdayarak. “Haydi, dondurmacı hemen şurada.” Beni gördüğüm

diğer dondurmacılara hiç benzemeyen bir dükkâna soktu. Burada kocaman ve şişkin dondurma dağları yerine, dükkânın popülerliğinin işareti olarak neredeyse dibine kadar kazınmış yuvarlak, metal dondurma kovaları vardı.

“Şuradaki uğrunda ölünesi bir lezzet. Fıstıklı,” dedi Leah yuvarlak kovalardan birini işaret ederek. “Kesinlikle favorim.” Kapta bir kepçe sipariş etti. Aksi tavırlı satıcı siparişini uzatınca, Leah plastik kaşığıyla büyük bir parça alıp ağzına attı ve hoşnut bir ses çıkardı. “Nımnımnım. İşin püf noktası, fıstıklı dondurmanın aşırı yeşil olmayanını bulmak. Bu, dondurmanın kimyasallardan değil, taze malzemelerden yapıldığını gösterir. Sen ne yiyeceksin?”

Kötü bir İtalyanca çabasıyla, yarı Leah’ya, yarı tezgâhın arkasındaki adama, “Ah, *gelato alla fragola*,” dedim. Çilekli dondurmamı alınca, tekrar meydana çıktık ve çeşmelerden birinin kenarına tüneyip geçen insanları ve iş başındaki ressamı seyrettik. Leah’yı kimsenin tanımaması inanılmazdı. Ama sonra onda bir farklılık hissettim. Çok rahattı.

Durduk yerde, “Bir fotoğrafını çekebilir miyim?” dedim.

Leah kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak bana baktı.

“Kimseyle paylaşmayacağım,” dedim telaşla. “Sadece, o kadar güzel ve rahat görünüyorsun ki. Güneşin eski binalara vuruşu da cabası. Işık mükemmel.”

Leah gülümseyince rahat bir nefes aldım. “Elbette.”

Dondurmamı bırakıp fotoğraf karesine girmeyeceği kadar uzağa ittim ve Leah’nın fotoğrafını çekebilmek için birkaç adım geri çekildim. Her iki yanında kendi işleriyle meşgul insanlar vardı ama ışık o kadar mükemmeldi ki Leah, sıcacık ve altından bir ışıltıyla sarmalanmış gibi görünüyordu. Gördüğüm, aura’sıydı sanki.

Ağabeyimin ve daha pek çok insanın ona neden bayıldığını anlayabiliyordum. Leah gerçekten çok güzeldi. Arkasında suyun içinden fırlar gibi çeşmenin tam ortasında duran oymalı bir heykel

Çorimiçi Kız Turnede

vardı. İleri seviye fotoğrafçılık ödevimi hatırlayarak, *alternatif bakış açısı diye buna denir*, diye düşündüm. Normalde süslü püslü, etrafındaki her şeyden ayrı, bakılası ve hayranlık duyulması olmakla birlikte gerçek hayatın bir parçası olmayan heykelle çok daha fazla ortak noktası olan Leah, normal bir insan gibi, hayatın ortasında oturuyordu.

Fotoğrafa, yakaladığım etkiden hoşnut kalarak baktım. Birkaç poz daha çektim; Leah'nın doğal ışıltısı ve doğuştan gelen poz verme yeteneği fotoğraflara yansımıştı. Fotoğraf makinemin ekranından birkaç kareyi ona da gösterdim ama tam boy açıldığında çok daha iyi görüneceklerinden şimdiden emindim. Diğer yandan, Leah beğenisini belli eden sesler çıkarıyordu.

“Fotoğraflarını satmayı düşündüğün hiç oldu mu?” Ben makinemi kaldırırken Leah sanat eserleri satılan stantları işaret etti.

“Ah, bilmem. O kadar iyi olduklarından emin değilim.”

“Saçmalama, ciddi anlamda yeteneklisin. Okuldan mezun olunca yapmak istediğin bu mu? Fotoğrafçılık mı?”

Omuz silktim. “Şu anda gerçekten bilmiyorum. GSCE’me ve üniversitede nasıl bir iş çıkaracağıma bağlı. Fotoğrafçılığın kariyer olabileceğinden emin değilim. Oysa şu ana kadar ne yapmak istediğime çoktan karar vermiş olacağımı sanırdım.”

“GSCE de ne?” dedi. “Siz İngilizlerin bitirme sınavı gibi bir şey mi?”

“Evet. Bayağı önemlidir.”

“Pekâlâ, sınav sınavdır ama yeteneğin ebedidir! Elbette fotoğrafçılık bir kariyer olabilir. Mutlaka hayranlık duyduğun fotoğrafcılar vardır. Kulağa çok ucuz geldiğini biliyorum ama kendine inanırsan, her şey mümkün. Bu benim bir şarkı sözüm olabilir ama söylüyorsam bir nedeni var.” Kendine güldü. “Başarabileceğini düşündüğünden daha yukarısını hedeflemelisin.”

Dondurmasına geri döndü ve ben söylediklerini düşünürken bir süre hiç konuşmadık. Haklıydı. En azından denemezsem, hedefime asla ulaşamazdım ki. Ve bir şeyde başarılı olmak istiyorsam, kendimi ona gerçek anlamda vermem gerekecekti.

“Leah? Sana bir soru.” Dondurmamı bitirdim ve peçetemle ellerimi sildim. “İnanılmaz derecede ünlü olmakla nasıl baş ediyorsun?” Bu kadar doğrudan bir soru sormanın gerginliğini gülerek geçiştirmeye çalıştım.

Leah da benimle güldü ama gülüşünün altında daha derin bir duygunun yattığını hissedebiliyordum. “Sanırım biraz alışmayı gerektiren bir durum. Bu yüzden de... Bak, umarım bunu yanlış anlamazsın ama sen ve Noah için endişeleniyorum. Hazır değilsen, müzik endüstrisi seni çiğneyip tükürür. Özellikle saha kenarındaysan.” Bana düşünceli bir ifadeyle baktı. Ardından da bir hüznün hissi geldi. “Sanırım tek başına dışarıda olmanın nedeni bu.”

Başımla onayladım. “Büyük bir kavga ettik ve...”

“Lobide mi? Evet duydum.”

“Duydun mu?” O anda çeşmenin beni yutmasını bütün kalbimle diledim.

“Şey, kavgayı duymadım ama *ondan* bahsedildiğini duydum. Sanırım haber çabuk yayılıyor. Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum, Penny. Bütün samimiyetimle, bu çılgın kasırganın seni yutmamasını istiyorum. Sen çok saf ve kendine has yeteneği olan, gerçekten harika bir kızsın; bütün bunların arasında kaybolup gitmek o kadar kolay ki. Daha ne olduğunu anlamadan bir de bakmışsın, kendi hayalini bir kenara bırakıp bir başkasının hayalinin peşinde koşuyorsun.”

Turnenin o ana kadarki kısmını, her şehirden sonra ilhamımı biraz daha kaybettiğimi ve *kendim* gibi değil, bir eşya gibi hissetmeye başladığımı düşündüm. “Noah’ın kız arkadaşı” olarak

etiketlenmekle yetinir olmuştum. Artık bunun yeteceğinden emin değildim. Ama *gerçekten istediğim* etiket neydi?

Olabildiğince özgüvenli görünmeye çalışarak, “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. “Ama ben Noah’nın farklı olduğunu düşünüyorum. Ya da daha doğrusu farklı olacağını. Şu anda her şey onun için çok yeni ve heyecan verici ve ben onun hâlâ Noel’de tanıştığım çocuk olduğuna gerçekten inanıyorum.”

“Haklısın. Noah harika biri, Penny. Cidden, bunu yüzde yüz inanarak söylüyorum. Ama hiçbir erkek onun için hayatını değiştirmeye değmez. Eski bir erkek arkadaşım bana asla ünlü bir müzisyen olamayacağını söylemişti. Ona inandım. Manhattan’da çok başarılı bir borsacıydı; ben de onunla yaşıyor ve akşamları eve geldiğinde yemeği mutlaka hazır ediyorum. Bir gün, benim değil, onun hayalini yaşadığımı fark ettim. Mutsuzdum. İlişkinin kendisinden değilse de, yürüdüğüm yoldan. LA’ye taşınmaya ve müziğime yoğunlaşmaya karar verdim. Erkek arkadaşım beni terk etti ve ben iki platin albümü olan başarılı bir pop şarkıcısı oldum. Bazen insanın *kendini* kollaması gerekiyor. Yeterince istersen, karşılığını alabilirsin.”

Karşımda oturan kadına hayranlıkla baktım. Leah’nın hayatında herhangi bir zorluk ya da aşması gereken engeller olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Sanırım insan şöhretin sadece parlak yüzünü görüyordu ama herkesin iblisleri vardı.

Leah’nın nasıl ünlü olduğunu konuşarak otele doğru yürürken güneş batmaya yüz tutmuştu.

Callum bir süredir koşuyormuş gibi kıpkırmızı bir suratla bize yetişti. Leah’ya dik dik baktı ama Leah, “Beni her zaman bulabilirsin, tatlım. Dondurmayı takip etmen yeterli,” diye espri yapınca, adamın öfkesi uzun sürmedi.

Zoe Sugg

Otel odama dönünce Noah'yla durumumuz ve Leah'yla sohbetimiz üstüne bir blog yazısı yazmaya karar verdim. Bu, fikir almaya ihtiyaç duyduğum bir konuydu. Zihnimin içinde dört dönen bütün düşünceleri hizaya sokmaya çalışırken parmaklarım klavyenin üstünde, bir süre durdum.

30 Haziran

Hayat... ve Diğer Büyük, Önemli Şeyler

Pekâlâ, çocuklar, bu sabahki paylaşımdan sonra, Roma'da müthiş bir gün geçirdim ama şu anda bahsetmek istediğim o değil.

Şimdi büyük soruyu konuşma zamanı.

Benim yaşımdaki bütün kızların kendine düzenli olarak sorduğunu bildiğim ve kendimi her gün daha fazla sorarken bulduğum soruyu.

Okuldan mezun olurken ne olmak istediğimi *şimdiden* bilmem gerekiyor mu?

Önümüzdeki yıl on yedi yaşına basacağım ve birkaç hafta içinde ileri düzey derslerime başlıyorum... ve kaybolmuş hissediyorum.

Küçükken bir dondurma minibüsü şoförü olmak isterdim çünkü başkalarına ne büyük bir mutluluk taşıdığını bilirdim. Şimdi artık yaşıma büyüdüğüm için, hâlâ o sevinci yaymak istediğimi, bunu sadece dondurma biçiminde yapmak istemediğimi biliyorum. (Kabul edelim ki dondurma insanlara her durumda mutluluk getirir, hele İtalyan dondurmasıysa... ama bu konuya daha sonra döneceğiz.)

Bir keresinde biri bana insanın sevdiği işi yaparsa hayatı boyunca bir gün bile çalışmış sayılmayacağını söylemişti. O işi bulmanız biraz zaman alabilir ama en nihayetinde yaptığınız işi sevmelisiniz.

Sanırım her şeyi bu kadar baş döndürücü bulmam bu yüzden.

Neyi sevdiğimi biliyorum, fotoğraf makinemi seviyorum ve çektiğim fotoğraflar insanlara bol bol mutluluk getiriyormuş gibi hissediyorum. Ama bunu gerçek bir şeye nasıl dönüştürebilirim?

Şu anda bir dip akıntısına kapılmış gibiyim. Bütün arkadaşlarım tutkularını ileriye taşıyacak şeyler yapıyor ve ben olmak istediğim yerde, Brooklyn Delikanlısı'nın yanında olmama rağmen, tutkularımdan ve kimliğimden uzaklara sürüklenir gibi hissediyorum. Bu öğleden sonra, çok etkili biriyle konuştuktan sonra gözlerim hayatta kendi yolumuzu takip etmek konusunda gerçek anlamda ve tamamen açıldı. Evet, o yolda insanlar size katılabilir ama o yolun sizin olduğunuzu ve sizin istediğiniz yönde ilerleyebileceğini unutmamalısınız.

Artık hiç çevrimiçi olmayan Çevrimdışı Kız... mucks.

☆☆ Otuz İkinci Bölüm ☆☆

Yazımı yazdıktan sonra yatağıma uzandım. Tartışmamızdan sonra, Noah'dan hâlâ ses çıkmadığı için özür dileme şansım olmamıştı ve telefonumu biraz daha kontrol edersem parmağımın su toplayacağını hissediyordum. Tam Elliot'm şu anda evde neyle meşgul olduğunu kafamda canlandırırken telefonum yastığımın üstünde titreşti. Yerimden fırladım ve Willy Wonka'nın, Noah'nm beni utanç verici çıkışından ötürü tamamen affetmesini sağlayıp yeniden mide bulandıracak kadar âşık halimize döndürecek Altın Bileti'ymiş gibi telefonumun üstüne atladım.

Fakat arayan Noah değildi. Leah'dan kısa mesaj gelmişti.

Selam, Penny. Bu öğleden sonra için teşekkür etmek istedim. Biraz normal zaman geçirmek çok iyi geldi ve seninle takılmak çok eğlenceliydi. Lütfen şimdilik kılık değiştirme olayından kimseye bahsetme. Çok fazla insanın öğrenmesini istediğim bir şey değil. Hazır hissettiğim zaman ben açıklarım. Tekrar ediyorum, konuştuklarımız yüzünden rahatsız hissetmeni istemem. İki kız kardeşin birbirini kollaması gibi düşün. ÖPTÜM, L.

Telefonuma gülümseyerek baktım. Leah'nın mesajı içimi biraz rahatlatmıştı. Hele bu çılgın kasırgada. Ona güvenebileceğimi bilmek iyi gelmişti.

Çektiğim fotoğrafları bilgisayarıma indirmiştim ve aralarında Leah'nın sihirli bir pozu da vardı. Leah, o kadar kusursuzdu ki Roma heykellerini aratmıyordu. Kılık değiştirmesi miknatis etkisini ve güzelliğini gizleyemiyordu. En sevdiğim fotoğrafı ona şu mesajla gönderdim.

Bugün için teşekkürler. mucks.

Sonra otel odamın kapısı vuruldu. Telefonumu yatağa atıp, "Oda servisine sipariş vermedim! Yanlış oda," diye seslendim.

"Yiyecek bir şey getirmedim, özür dilerim." Çok iyi tanıdığım bir sestti. Bir miktar çekicilik barındıran o boğuk Amerikan aksam sadece bir kişiye ait olabilirdi.

"Noah?" Kapıyı şaşkın bir tavırla açtım ve onu kolunu kapının çerçevesine yaslamış halde buldum. Yüzü tatsız ve üzgündü; onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Ama beni görünce yüzünde minik bir gülümseme belirdi ve gözleri parıldadı. Şortun üstüne el örgüsü, uzun ve bol bir kazak, ayağına da eski Converse'lerini giymişti. Kafasındaki bere saçlarını yüzünden çekmişti ve boynunda neredeyse karnına kadar inen bir kolye vardı. Zorlama olmaktan insanın sinirini bozacak kadar uzak tarzıyla, nefes kesecek kadar muhteşem görünüyordu.

Yüzüne düşen bir saç tutamını beresinin altına iterek, "İçeri gelebilir miyim?" dedi.

Omuz silktim ve kapıyı biraz daha fazla aralayarak, "Evet, tabii ki," dedim.

İçeri girdi ve bağdaş kurarken kirli ayakkabılarını yatak örtüme sürüp sürmediğine aldırmadan kendini yatağa bıraktı. Konuşmaya başladı. "Penny, ben..."

"Noah, lütfen. İzin ver, önce ben bir şey söyleyeyim. Gerçekten üzgünüm. Çok ciddiym. O sözleri söylememeliydim. Çocukluk ettim ve senin küçük kız kardeşinmişim gibi beni eğlendirmekten daha önemli işlerin olduğunu biliyorum. Ben sadece biraz ihmal edildiğimi hissettim ve bunu sana ifade etmenin daha iyi yollarının da olduğunu biliyorum ama bir anda öfkelen dim ve patladım. Ortalık yerde olduğu için çok üzgünüm, öyle garip bir şekilde olduğu için de ve çok üzgünüm ki..."

"Dur." Noah parmağını dudaklarımın üstüne koydu. "Her yeri kelime kusmuğuna boğdun." Gülümsedi. "Penny..." Artık ellerimi tutuyordu. Oturduğu yerden bana baktı. "Seni seviyorum. Seni mutlu olduğun zaman da seviyorum, üstüme smoothie döktüğün zaman da, üzgün olduğun zaman da, milkshake'i höpürdetirken de, bir insanın yiyebileceğini hayal dahi edemeyeceğim kadar çok pizza yediğinde de, saat sekizde uyuyakaldığında da, kaygılandığında da... Seni bir şeylere çocuk gibi heyecanlandığında da öfkelendiğinde de seviyorum."

Sağ göz pınarımda minik bir gözyaşı damlasının oluştuğunu hissettim ve var gücümle tutmaya çabaladım. Gözümün seğirmeye başladığından neredeyse emindim.

"Seninle tartışmak istemiyorum. Aramız iyi olsun istiyorum, anlıyor musun?"

"Ben de öyle. Her şey için özür dilerim. Ben..."

"Özür dilemeyi bırak. Sorun kalmadı," diyerek sözümü kesti. "Şimdi, bütün bunları arkada bırakıp ileriye bakalım. Keşke bu akşam odada kalıp bir film izleyebilseydik ya da birlikte dışarı çıkabilseydik ama Dean'le yine gerçekten büyük bir gazeteyle bir

restoranda yemeğimiz var. Gitmeden önce aramızın iyi olduğundan emin olmak için uğramak istedim.”

Başımı tamam der gibi salladım ve bana sarılmasına izin verdim. Fazla kısa bir kucaklaşma oldu; saniyenin binde biri kısalığında. Daha ben ne olduğunu anlamadan geri çekilmişti bile. “Bir de bunu getirdim.” Tekrar koridora çıktı ve büyük bir hasır sepeti içeri taşıdı. “Burada olmamla aynı şey olmadığını biliyorum ama belki senin için katlanmak birazcık daha kolaylaşır. Bütün bunların kolay olmadığını farkındayım.”

Sepeti ondan alıp yatağın üstüne koydum. Biraz hüzünlü bir gülümsemeyle, “Bunu bir Noah telafi armağanı gibi düşün,” dedi. “Şimdi işe koyulup kendimi akşam yemeği için biraz daha derli toplu bir hale sokmalıyım.” Bana doğru eğildi ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra kapıdan çıktı.

Onu sırtı dönük bir halde giderken görmek, sevdiğim bir görüntü değildi.

Üstü tanıdığım bir şeyle, Noah’nın en sevdiği sweatshirt’üyle örtülü olan hasır sepete döndüm. Sweatshirt’ü derhal tişörtümün üstüne geçirdim ve yakasını kaldırıp tıraş losyonunun kokusunu içime çektim.

Bana fazla uzun gelen kollarını sıvayıp sepetin içine baktım. Sepetin dibinde üstünde BENİ İZLE yazan bir DVD ve içi beyaz kremayla dolu, enfes görünümlü bir dizi çörek duruyordu.

DVD’yi derhal odamdaki televizyonun oynatıcısına takıp yatağıma oturdum.

Ekranı Noah’nın görüntüsü belirdi. Üstünde az önce gördüğüm kıyafetler vardı; görüntüleri bugün çekmiş olmalıydı.

Ekrandaki Noah, “Sevgili Penny,” dedi. “Seni kızdırdığımı biliyorum. Seni üzdüğümü biliyorum. Bunlar benimle asla bağdaştırmanı istemeyeceğim duygular. Sana özür dilemenin bütün

yollarını tüketmek üzereyim ama umarım ne kadar içten olduğumu biliyorsundur.

“Şu anda benim sweatshirt’üme sarınmış bir halde oturduğunu ve kutudaki pastalardan birini yediğini umuyorum. Resepsiyona sordum, anlaşılan adı *maritozzi*’ymiş ve İtalya’daki en romantik pasta çeşidiymiş.

“Şimdi... bu videonun benim yerimi tutamayacağını düşündüğünü biliyorum. Ve haklısın. Tutamaz. Keşke şu anda kameraya konuşmak yerine, Roma sokaklarında romantik bir gezintide yanında olabilseydim. Ama turne hayatı hakkında ne kadar az şey bildiğimi yeni anlıyorum. Kendimi bir şekilde içinde bulduğum bu kariyer hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduğumu. Şu anda kelimenin tam anlamıyla cahil ahmağın tekiyim ve tutamayacağım sözler verip duruyorum.

“Yine de Penny, bildiğim şeyler de var. Müzik yapmayı sevdiğimi biliyorum. Seni sevdiğimi de. Bu iki şey, her şeyi aşmama yetmeli.

“Bu yüzden, ikinci şeyden şüpheye düşmeye başlaman ihtimaline karşı, senin için bu küçük filmi hazırladım. Sen benim hayatımı değiştiren şeysin, Penny. Ama seni hayatımın her sahnesinde başrol oyuncusu olarak görmek istiyorum. Umarım bu DVD sana bunu gösterir.”

Sonrasında gördüklerim gözlerimin hakiki yaşlarla dolmasına neden oldu. Birlikte geçirdiğimiz, en sevdiğim anlarımızın bir film montajıydı: Noah’nın bana New York’ta gösterdiği büyük turuncu ay, Noel sabahı, Sadie Lee’nin oturma odasında Bella’yla hediyeleri açışımız, Paskalya’da Noah’nın ailemle birlikte Cornwall’a geldiği on altıncı yaş günüm, kaydettiği Skype görüşmelerimizden minik alıntıların yanı sıra Noah’yı sahnede ilk kez izleyişim gibi, çekildiğimi bile fark etmediğim görüntüler.

Çevrimici Kız Turnede

Montaj önce *Sonbahar Kızı*yla başladı ama sonra şarkının daha önce hiç duymadığım yeni bir versiyonuna döndü. Sadece Noah'nın ve gitarın sesi; sesini duymayı en çok sevdiğim haliyle. Sözler kalbime, kalbim atmayı sürdürdükçe büyümeye devam edeceğini bildiğim tohumlar ekti.

*Ebedi sevgilim,
Dünyamı değiştirdin.
Hayatımın kadınısın
Bundan artık eminim
Ebediyen benimsin,
Ebedi sevgilim.*

☆☆ Otuz Üçüncü Bölüm ☆☆

Yanıp sönen bir ışık dikkatimi çekti ve başucu komodininde sessizde bekleyen telefonumdan geldiğini fark ettim. Yatak örtüsünün üstünden uzanıp telefonu alırken, aklım hâlâ az önce Noah'yla yaptığımız konuşmadaydı. Telefonu açınca, Elliot'tan on bir mesajın beklediğini gördüm. Yüreğim ağzıma geldi. Elliot hiçbir zaman bu kadar çok mesaj çekmezdi. Ciddi bir sorun olmalıydı. Mesajları olabildiğince çabuk açtım.

PENNY

PENNY, LÜTFEN BENİ ARA

NEREDESİN?

SANA İHTİYACIM VAR

PENNY, LÜTFEN BENİ ARA!

Çevrimiçi Kız Turnede

PENNY BİR VE ACİL ARASI ÖLÇEKTE
100'DEYİZ

SKYPE'TAYIM

BEKLIYORUM

Lütfen, Penny, umarım birazdan
orada olursun...

Hemen cevap yazdım.

BURADAYIM! Çok özür dilerim.

Skype'ta mısın?

Cevap vermesini beklemeden dizüstü bilgisayarımı açtım ve Skype'tan Elliot'ı aradım. Bana bir asır kadar uzun gelen arama sırasında heyecanım tavan yaptı. İçim panikle dolmuştu ama ekranda Elliot'm yüzünü gördüğüm anda rahat bir nefes aldım.

"Penny, NİHAYET!" Kare şeklindeki gözlüğünün yeşil çerçevesinin üstünden bana bakarken, Elliot'm yüz ifadesini pek çözemedim. Onda sık gördüğüm bir ifade değildi.

"Elliot, eğer o dokuz umutsuz mesajı bu turnede etrafı çok az gördüğümü söylemek için attıysan, komik olmadığımı bil. Beni çok endişelendirdin." Elliot'ın yüzünde bir muziplik izi ararken gevşeyip kahkaha atmasını bekledim ama öyle olmadı.

"Penny, seni kaygılandıran şu sapık takipçinin adı neydi?"

Kalbimin durduğunu hissettim.

Doğru olmamasını bütün kalbimle dileyerek, "EsasGerçek'ten mi bahsediyorsun?" diye sordum.

Elliot'ın yüzü asıldı.

Zoe Sugg

“Ne? Neden sordun?”

“Bir hayran olduğunu sanmıyorum,” derken çok üzgün görünüyordu. “Tabii eğer kendini *fazla* adanmış bir hayran değilse.”

En kötüsünden korkarak ellerimi şakaklarıma bastırdım. “Ne oldu?”

Elliot derin bir iç çekti. “Dergi çekiminden dönerken trende bilinmeyen bir adresten tuhaf bir e-posta aldım. Sana ilettim.” Başını ellerinin arasına alıp öne eğdi.

Derhal e-posta hesabım için yeni bir pencere açtım ve Elliot’ın bana EsasGerçek’ten bir e-posta yönlendirdiğini gördüm. Açmak istemiyordum ama Elliot’ı bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu öğrenmeye mecburdum.

Kimden: EsasGerçek

Kime: Elliot Wentworth

Konu: BENİ OKU

Ya Penny Noah’dan ayrılır ya da bu internette viral olur.

Ek: resim1052.jpg

Ekli dosyaya tıklayınca tadım daha da kaçtı. Alex ve Elliot’ın Noah’nın konserinde balkonda öpüşürken çektiğim fotoğraflarıydı. Gerçekten çok tatlı bir fotoğraftı ve şirinlikleri karşısında bir an içimden gülümsemek geldi. Sahne ışığının aydınlığında, Noah’ın hayranlıkla izleyen insanların arasında, birbirlerine âşık oldukları her hallerinden belliydi. Tam o anda, kendi dünyalarında ikisi tamamen baş başa kalmış gibiydiler.

Ancak Alex henüz eşcinsel olduğunu ailesi ve arkadaşlarına açıklamadığı için böyle bir fotoğraf... bütün dünyasını sarsabilirdi.

“Bu fotoğrafı sen çektin, değil mi? Brighton konserinde?” Elliot ellerini kavuşturup dizlerinin üstüne koydu.

“Ben çektim, ama...”

“Ama çalındığı zaman bu fotoğrafın da telefonunda olduğunu bana söylemeyi akıl etmedin ve şimdi biri onu ortaya çıkarmakla tehdit ediyor! Alex bize bu şekilde şantaj yapıldığını öğrenince küplere binecek. Ve ne beni ne de ilişkiyi düşündüğün için, telefonunda sorun oluşturacak bir şey olacağını akıl etmedin.”

Elliot’ı hiç böyle görmemiştim. Aynı anda hem öfkeli, hem üzgün hem de sıkıntılıydı.

Ama ben de öfkeliydim. “Tamam, çok üzgünüm. Bu olay olduğunda aklım tam olarak başımda değildi. Bu işin içine sürüklendiğin için berbat hissediyordum, Elliot. Bu sapığın niyetinin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama sanırım artık gayet açık. Penny, Noah’dan ayrılacak. Biri ne pahasına olursa olsun bizi ayırmak istiyor.”

“Penny, ne yapacağımı bilmiyorum. Alex’e söylemek zorundayım. Bu fotoğraf ortaya çıkarsa...” Elliot derin bir iç çekti. Bütün enerjisi çekilmiş, yenilgiye uğramış gibiydi. “İlişkimiz konusunda nasıl olduğunu biliyorsun, Penny. Arkadaşlarına ve ailesine eşcinsel olduğunu açıklamak konusunda kendine güveni yok. Brighton’dan uzakken ve bizi hiç tanımayan insanların arasındayken bile elimi nadiren tutuyor. O konser bütün ilişkimizin en harika anlarından biriydi. Ve senin evin bizim sığınağımız. Senin yanındayken bile güvende olmadığımızı düşünürse... çok ama çok üzülecek.”

Alex’in bırakın yanlış ellere düşmesini, böyle bir fotoğrafın var olduğunu öğrendiği zaman bile nasıl bir dehşete kapılacağını zihnimde canlandırabiliyordum. Bu tür bir fotoğraf pek çok insan için sorun olmayabilirdi ama Alex için kocaman ve henüz atmaya kesinlikle hazır olmadığı bir adım demekti.

Diğer yandan, Elliot'ın bunu profil fotoğrafı yapmak için içten içe can attığını da biliyordum. Onu hiçbir ilişkisinde bu kadar mutlu görmemiştim. Elliot'ı üzen tek şey duygularını istediği şekilde ifade edememesiydi. El ele tutuşmak ve yazın parkta bir piknik örtüsünün üstünde sarmaş dolaş oturmak isterdi ama Alex henüz o noktada değildi.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Elliot. O fotoğrafı çektiğim ve telefonumdan çaldıkları için çok üzgünüm. Şifremini değiştirmeden önce, çektiğim son fotoğrafları indirecek zamanı bulmuş olmalı. Alex'in bu konuda ketum olduğunu nereden biliyor ki?”

EsasGerçek'in saplantılı bir hayran olmadığını hızla idrak ediyordum. Ama telefonumun beni tanıyan ve bu tür bir planı olan birinin eline düşme ihtimali neydi? Telefonu kaybetmem bir tesadüftü.

Kim olabileceği konusunda herhangi bir kanıta ulaşabilme umuduyla beynimi zorlamaya başladım. Belki de Megan'dı? Beni tam telefonumun kaybolduğu anda kalabalığın arasında bulması biraz büyük bir tesadüf değil miydi? Alex ve Elliot'm fotoğrafını telefonumda görse çok şaşırırdı çünkü birlikte olduklarını kimse bilmiyordu. Yaşadığımız o tatsız yüzleşme nedeniyle bana hâlâ bozuk ya da Noah'yla ilişkimi kskanıyor olabilir miydi? Konserden sonra yaptığımız konuşmayı düşünürsem, cevap elbette hayırdı.

“Anladığını sanmıştım. Böyle bir fotoğraf çekmen, Alex'i zaten rahatsız ederdi.” Elliot tuhaf görünüyordu.

“Biliyorum. Çok üzgünüm. Beni bilirsin, her şeyin fotoğrafını çekerim. Kimsenin göreceğini düşünmedim. Ve size sormadan *asla* herhangi bir yerde paylaşmazdım.” Elliot'm içini rahatlatmaya çalışmaya devam ediyordum ama Elliot üzgün ve mesafeli halini koruyordu. “İstersen eve dönebilirim? Bu işi düzeltmek için?”

“Hayır, hayır, sorun değil, Pen. Ben hallederim. Ve ne yaparsan yap, Noah'yla aranızı açmasına sakın izin verme. Aptal zorbanın

Çevrimiçi Kız Turnede

teki. Alex'i arayıp haber versem iyi olacak." Kameraya üzgün bir tavırla el sallayarak bağlantıyı kesti.

Kararsızlıktan felç olmuş bir halde, birkaç dakika boyunca ekrana boş boş baktım. Ama Elliot haklıydı. Karşımızdaki sadece bir zorbaydı ve bizi ayıramazdı. Ancak bu meseleyle artık tek başıma baş edemeyeceğimi de anlamıştım.

E-posta hesabımı tekrar açtım ve en yakın arkadaşlarımı ve ailemi, zorba ve potansiyel sapık takipçi konusunda uyarıp polise gitmek için kanıtları topladığımı haber verdim. Böylece, eğer sapık Megan ya da beni tanıyan başka biriye ciddi olduğumu anlayacaktı.

Ben Güçlü Okyanus'tum ve hiçbir zorba ne arkadaşlarımı tehdit edebilir ne de hayalimi yaşamama engel olabilirdi.

★★ Otuz Dördüncü Bölüm ★★

Eşyalarımı toplayıp Roma'dan ayrılmaya hazır hale gelince içime hüznün çöktü. Dün biraz keşif gezisi yapma fırsatı bulmama rağmen, bu müthiş şehri üstünkörü görebildiğimi hissediyordum. Pencereden dışarı bakıp bir gün buraya geri dönmeye yemin ettim.

Kapım çılgın gibi vurulunca bir an geç kaldığımı sandım ama hâlâ çok vakit vardı.

“Penny? İçeride misin?”

“Geliyorum!” Noah'ya kapıyı açtım. Omzuna astığı sırt çantasının kenarından üzerine Dean'in bilgilerinin karalandığı küçük bir etiket sarkıyordu. Noah bir yerden bir yere taşınmaya o kadar alışmıştı ki varış noktalarında nerede kalacağını ya da uçak saatlerini bilmiyordu. Bu kayıtları onun için Dean tutuyordu.

“E-postanı bu sabah gördüm. O ucube gerçekten yine saldırıya mı geçti?”

Başımı evet der gibi salladım. “Bu kez Elliot üstünden.”

“İnanamıyorum. Olayların tek tek dökümünü çıkarmak iyi fikir. Hepsini Dean'e teslim ederiz, polisle o halleder.”

Yükü paylaşabileceğim için rahat bir nefes alarak, “Kulağa harika geliyor,” dedim.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Şimdi, *ma chérie*⁶, gitmeye hazır mısınız?”

“Paris’e mi?” Kendime sofistike ve Paris’e yakışır bir hava vermeye çalışarak, “*Mais, oui!*” dedim. “Hiç bu kadar hazır olmamıştım.”

Paris’e indiğimizde o kadar heyecanlıydım ki Disney World’deki bir çocuk gibi sağa sola koşturma isteğiyle doldum. Havaalanından otelimize giderken, önünden geçtiğimiz görülesi yerlere akvaryumdaki balık gibi ağzım açık bakıyordum.

Annem Paris’i oldum olası çok severdi. Özellikle oradayken *Amélie* filminde yaşadığını sandığı için. Paris dünyada olmayı en çok sevdiği yerdı ve henüz on sekiz yaşında, genç ve umut vaat eden bir aktrisen, birkaç ay Latin Mahallesi’nin bohem hayatını yaşamak için evden kaçmıştı. Şimdi babamla birlikte, buraya her fırsatta küçük kaçamaklar yapmaya özen gösteriyorlardı. Sonunda bu şehri neden bu kadar çok sevdiklerini ben de görebiliyordum.

Âşık olduğum adamla birlikte, âşıklar şehrindeydim. Bundan daha mükemmel bir şey olabilir miydi?

Otelin önünde arabadan inerken Noah, “Paris en iyisi olacak, Penny,” dedi. “Bu akşam en etkili müzik gazetecileri konserin eleştirisini yazmak için orada olacak. Hiç olmadığımız kadar iyi olmak ve daha sıkı çalmak zorundayız.” Kaldığımız en görkemli oteldeydik; komiler valizlerimizi geniş merdivenden yukarı taşımaya başlamışlardı bile. Paris otelimiz, olmasını hayal ettiğim gibiydi ve çok romantik olacağını biliyordum. Dönüp Noah’ya baktım. Heyecanı yüzüne yansımıştı. Ona sadece büyükanneniz ve büyükbabanız kardeşlerinizle birlikte poz vermenizi istediğinde gülümsediğiniz gibi, otuz iki dişimi göstererek gülümsedim. Çe-

6 (Fr.) Canım. (ç.n.)

7 (Fr.) Elbette! (ç.n.)

kici bir gülümseme olduğundan emin değildim ama bu noktada umurumda değildi.

Blake ihtişamlı ve huzurlu sahneye tamamen aykırı düşerek arkamızdan, “Ve sonra da AFTER-PARTİİİİ!” diye bağırdı.

Noah dönüp Blake’le bir beşlik çıktı. Bu herkesin heyecanla beklediği geceydi. Turnenin en büyük partisinin verileceği gece... Parti, Paris’in gözde gece kulüplerinden birindeydi ve normalde asla içeri alınmayacak olmama rağmen (yaşımın tutmaması içeri alınmama nedenlerimin en hafifi kalırdı) özel bir parti olduğu için sorun yoktu. On birinci sınıf balosu felaketinden sonra en yakın arkadaşlarla buluşup bir aylık pizzayı mideye indirmek partiden sayılmıyorsa, daha önce hiç bir after-partiye gitmemiştim.

Noah beni otel odamın kapısında bırakıp doğruca konser salonuna koştu. Sahneye çıkmalarına sadece birkaç saat kalmıştı. Derin bir nefes aldım. Otel odası altın rengi yatak başlığı ve koyu kırmızı kadife örtüleri olan geniş yatağıyla göz alıcıydı. Yüksek pencereler, Eyfel Kulesi’nin tepesinin ucunu ancak görebildiğim minik bir balkona açılıyordu. Mükemmeldi.

Konser için yola çıkmadan önce birkaç saatim vardı. Fırsattan istifade valizimi yatağımın üstüne boşalttım. Bu akşam diğer gecelerden farklı olacaktı çünkü pek çok insan beni Noah’nın yanında görecekti.

Sorun şuydu ki bir after-partiye ne giyileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ve bu öyle sıradan bir parti değildi; katılanların hepsi havahı tiplerdi. Skeç’teki çocuklar, kız arkadaşları (gizli ya da açık) ve menajerleri; Leah Brown ve tebaası, Noah ve grubunun diğer üyeleri ve turne ekibinin tamamı. Muhtemelen sokaklarda bekleyen paparazziler ve medya mensupları da olacaktı. Hayranları saymıyordum bile.

Oymah yaldızlı çerçevesi altın yaldızlı yatak başına mükemmel uyan boy aynasında kendime baktım. Ayna tam Marie Antoinet-

te'in kullanacağını hayal ettiğim türdendi ama onun aksine, bu akşamın idamımdan önceki son akşam olmadığını umuyordum. Annemin kocaman hırkası ve taytımla, Paris şıklığına daha uzak olamazdım. Dürüst olmam gerekirse, kıyafetlerimin hiçbirisi uygun gelmiyordu. Çaya gider gibi giyinilecek zaman değildi. Sahip olduğum her şey gözüme fazla genç işi ve fazla sıradan göründü.

Noah'nın beni ne olursa olsun sevdiğini biliyordum ama bu akşam ünlü erkek arkadaşıyla birlikte havalı bir barda muhtemelen bulunmaması gereken on altı yaşındaki bir kız gibi hissetmek istemiyordum. Seksi ve şık hissetmek istiyordum. Belki makyaj her şeyi çözerdi ama makyaj konusunda hiçbir zaman Megan ve bazı arkadaşlarım gibi sihirbaz olamamıştım.

Makyaj çantamı valizimden alıp büyük aynanın önünde bağdaş kurdum. Siyah eyeliner'ımı çıkardım ve gözlerimin etrafını biraz boyadıktan sonra, birkaç takma kirpik eklemeyi denedim. Tam yirmi dakika boyunca iki kirpikle boğuştuktan sonra sonunda pes ettim ve gözlerimi eşitlemek için biraz daha eyeliner sürdüm. İşe yaradığından emin değildim.

Sırada soluk tenime çare bulmak vardı. Umduğumdan biraz daha fazla gotik görünmeye başlamıştım. Kendra gibi bir makyaj sanatçısı ne derdi? Biraz bronzlaştırıcı eklememi mi söylerdi? Yoksa kırmızı bir ruj mu tavsiye ederdi? Ya da bu kadar çok eyeliner'la kırmızı rujdan uzak durmamı mı tembihlerdi? Böyle anlarda Megan'm yanımda olması hiç fena olmazdı ve böyle bir dileğin aklımın ucundan geçebileceğine *asla* ihtimal vermezdim. Sonra aklıma bir başkası geldi.

"Şey, Leah. Benim, Penny... Makyaj yapıyordum ve hangisi daha iyi olur, bilemedim; gri farla turuncumsu kırmızı ruj mu daha iyi gider, yoksa pembemsi kırmızı mı..."

Leah daha fazla devam etmeme izin vermeden beni susturdu.

"O RUJU DERHAL ELİNDEN BIRAK, TATLIM. Hangi odasın? Hemen geliyorum."

★★ Otuz Beşinci Bölüm ★★

Şoförlü bir araçta, yanımda Leah Brown'la Paris sokaklarında oradan oraya koşturmak, benim için turnenin şu ana kadarki en önemli anlarından biriydi. Beceriksiz bir girişimle taktığım yapay kirpiklerimi gözlerimden güçlkle ayırıp kalm siyah eyeliner tabakamı sildikten sonra, Leah geceye hazırlanmama yardım etmek için beni dışarı çıkarmakta ısrar etti. İlk durağımız Leah'nın peş peşe elime tutuşturduğu makyaj malzemelerini sepetime düzgün bir şekilde istiflediğim süper kozmetik mağazası Sephora'ydı.

“Leah, bu şeylerin yarısıyla ne yapıldığını bile bilmiyorum. Demek istediğim, sanırım bir tahminim...” Bakır renkli bir geçici dövme paketini elimde çevirirken aslında hiçbir fikrimin olmadığı kafama dank etti. “Geçici dövmeler ne zaman yeniden moda oldu ve nereye yapılıyorlar?”

Leah paketi elimden kapıp sepetime geri koydu. “Penny, bunu kendin uygulamayacaksın. Makyözlerimi ve saç tasarımcımı yardımına göndereceğim. Ve bu dövmeler bir süredir revaçta, Pen. Sen hiç *Glamour* okumaz mısın?” Mağazanın içinde dolaşırken, herkesin *bizi*, daha doğrusu Leah'yı tanıdığını fark etmemek için çaba harcıyordum. Sanırım vitrinin önünde bir kalabalık toplan-

maya başlamıştı ve satış elemanlarının, insanların içeri girmesini engellemek için girişe doğru hareketlendiğini fark ettim.

“Şey, elbette *Glamour*’a bayılırım. Favorimdir.” Gülümsedim ve titrek sesimden yalan söylediğimi anlamaması için dua ettim.

“Ah, Tanrı’ya şükür, beni az kalsın kandıracaktın.” Güldü ve “bronzlaştırıcı kuru yağ” denen bir şeyi sepete eklerken beni sevecen bir tavırla hafifçe dürttü.

Leah varlığından bile habersiz olduğum güzellik ürünleriyle dolup taşan sepeti kasaya götürdü ve kasanın arkasındaki kız, ürünleri tek tek bipletmeye başladı. Tutar bin avroyu aşınca, ağzım bir karış açıldı.

“Leah, bana yardım ettiğin için teşekkür ederim ama bunlara param yetmez.” Ürünleri alıp raflara geri koymak için uzandım ama Leah kolumu tuttu.

“Siz İngilizler her zaman çok nazıksınız. Çok şirin.” Kasiyer Leah’nın uzattığı siyah kredi kartım POS makinesinden geçirdi.

Leah, “Çok teşekkürler,” diyerek, ağızları siyah beyaz iplerle bağlı iki kocaman karton torbayı dolduran ürünleri aldı.

“*Bonne journée.*⁸ Bu arada müziğinize bayılıyorum,” dedi kız müthiş bir Fransız aksanıyla.

Keşke benim sesim de bu kadar seksi çıkabilseydi. Belki akşamının üstünde çalışıp Noah’ı şaşırtabilirdim. Bir *au revoir*⁹ girişiminde bulundum ama kasiyer bana bir daha asla Fransızca konuşmaya yeltenmememin daha iyi olacağını düşündüren tuhaf bir bakış attı.

Tekrar arabaya atladık ve Leah şoföre bir sonraki varış noktamızı söyledi. Daha önce sadece annemin moda dergilerinde gördüğüm tasarımcıların adlarını taşıyan mağazaların olduğu

8 (Fr.) İyi günler. (ç.n.)

9 (Fr.) Görüşmek üzere. (ç.n.)

geniş bir caddeye saptık. Dükkânların her biri, süslü püslü vitrini, uzuvları farklı açılarda eğilip bükülmüş mankenleri ve her yerden fışkıran rengârenk çiçekleriyle yanındaki dükkânı gölgede bırakmaya çalışır gibiydi. Tamamen pastane ürünlerinden yapılma bir elbise gördüğüme yemin edebilirim. Mağazalara girip çıktığını gördüğüm kadınların formlarına bakılırsa, kapkeklere en çok bu kadar yaklaşıyor olmalıydılar.

Süslü mağazalardan birinin önünde durmak için yavaşlarken, Leah'mın benim için biraz daha para harcamak üzere olduğunu anladım. Çok tuhaf hissetmemek elimde değildi. "Leah, çok naziksin. Keşke sana karşılığını ödememin bir yolu olsaydı."

Elini elimin üstüne koydu. "Penny, lütfen bunu yapmama izin ver. Bunu yapabilmek hoşuma gidiyor. Arkadaşlarımla alışverişe çıkacak çok zamanım olmuyor ve benim de biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Bunu seninle ve senin için yapmaktan daha iyi ne olabilir? İhtiyacım olan her şeye ve daha fazlasına sahibim. Bu yüzden çeneni kapa ve keyfini çıkar." Arabanın kapısını açtı ve beni elimden tutup dışarı çekti.

En yakındaki mağazaya koşarken, sokağın aşağısından bir paparazzi kalabalığının bize doğru geldiğini gördüm. Biz kendimizi içeri atınca, vitrinde fotoğraf makinelerinin flaşları patlamaya başladı.

"Vay canına, Leah. Arada sırada kılık değiştirme ihtiyacı duymana şaşmamalı!" dedim.

Leah, "Bir de bana sor," dedi gözlerini devirerek. Doğruca raflara gitti ve benim için seçtiği kıyafetleri kollarıma yığmaya başladı. Kendimi annemin uymak zorunda kaldığı bazı düğün bütçelerinden daha pahalı elbiseleri denerken buldum. Soyunma kabininden parlak pembe bir kokteyl elbisesi içinde çıkarken, ayağımdaki yılan derisi *stiletto*'ların üstünde güçlükle duruyordum. Sert bir rüzgârda yere devrilecek gibiydim.

"Bundan çok emin değilim. Tuhaf hissediyorum." Kalçalarıma ve fazla ince ayak bileklerime bakıp yüzümü buruşturdum.

"Penny müthiş bir vücudun var," dedi Leah. "Kıvrımlarının hepsi yerli yerinde. ONLARI BENİMSE."

"Beni endişelendiren vücudum değil. Bu topukların üstünde, herkes için tehlike oluşturun."

"*Mademoiselle?* Belki daha *un peu plus elegant*¹⁰ bir şey denemek istersiniz." Mağazanın ufak tefek, Parisli müdürü tepeden tırnağa Kraliçe'yle tanışmaya hazırlanır gibi giyinmişti. "Daha... sofistike bir şey?" Bana belinde kocaman saten bir fiyonk olan, arkası boydan boya dantelle kaplı, kolsuz, siyah saten bir mini elbise uzattı.

Sanki adam elime yeni doğmuş bir bebek tutuşturmuştu. Elbiseyi nasıl tutacağımı, ne hissedeceğimi ya da nasıl görüneceğini bilmiyordum ama alıp soyunma odasına girdim. Yapışkanlı sutyen zamazingosuyla bir süre boğuştuktan sonra, nihayet soyunma odasından çıktım. Önce derin bir sessizlik, ardından bir alkış yağmuruyla karşılandım. Leah'nın koruması Callum bile deli gibi el çırpıyordu.

"Ah, Penny, müthiş güzel görünüyorsun. Siyah mini bir elbise, hataya asla yer bırakmaz."

Ayağıma nispeten daha alçak topuklu (az önceki on beş santimlik yerine, on santimlik) siyah *stiletto*'lar giydim ve aynada kendime, ilk kez dehşete kapılmadan baktım. Hayatım boyunca hiç göz alıcı olmamıştım. Düğünlere ya da sene sonu balolarına giyinip kuşandığım zamanlarda bile tercihim siyah ve tarz olanlar yerine, vintage kıyafetlerden yana kullanırdım. Ama bu mağazada, bu elbise içindeki yansıma bakarken, kendimi ilk kez

10 (Fr.) Biraz daha zarif (ç.n.)

bir yetişkin gibi hissettim. Bu elbisenin içinde, Noah'nın koluna yakışacak biri olmuştum.

Leah beni hiç şaşırtmayan kusursuz bir Fransızcayla, "*Mon Dieu!*" dedi. Dehşet içinde saatine bakıyordu. "Saate bak! Hemen konser salonuna gitmem gerek yoksa menajerim kafamı uçurur. Jacques elbiseyi ütületip bu akşam için otele gönderir misin, lütfen? Penny konseri kaç kez izledin?"

"Ah, sanırım dört kez falan."

"Tamam, bir geceyi kaçırmaya dayanabilirsen kaçır derim. Makyözlerim ve saç ekibim sihirlerini konuştursunlar, sonra da elbiseni giy. Konserden sonra seni almaya gelirim; böylece after-partiye birlikte gidebiliriz. İnsanları altüst edeceksin."

Kendimi tutamadım ve Leah'nın boynuna atılıp ona sımsıkı sarıldım. "Çok ama çok teşekkürler!"

"Şey, tatlım, rica ederim. Şimdi, elbiseye dikkat et. Akşamdan önce, sana ya da elbiseye bir şey olmasını istemiyorum. Ve bu bir rica değil, emirdir!"

☆☆ Otuz Altıncı Bölüm ☆☆

Leah'dan otele döndüğüm zaman yerine getirmek üzere çok sıkı talimatlar aldım: Banyo yapacak, iyice keselenecek, bacaklarımı tıraş edecek ve ihtişam ekibinin gelmesini bekleyecektim. Sahne arkasında bulunmak konusunda endişelenmemin gerekmemesi üstümden büyük bir yük kaldırmıştı ve güzel banyomdaki pençe ayaklı etkileyici küveti kullanma imkânı bulmak gerçek bir zevkti. Altın renkli muslukları çevirince sıcak su akmaya başladı. Sephora yağmasında keşfettiğim bir köpüklü banyo bombasını küvete attım ve gül yağının, suyu pembenin yumuşacık bir tonuna boyamasını izledim.

Banyo sıcak ve buharı tüten suyla dolarken, Noah'ya mesaj çektim.

Hey, endişelenecek bir şey yok ama bu akşam biraz gevşemem gerektiğini hissettim. Bu yüzden seni izlemeye gelmek yerine, partiye kadar otelde kalacağım. Senin için uygun mu? muck

Çevrimiçi Kız Turnede

Neredeyse aynı anda, kaygı dolu bir cevap aldım.

Emin misin? Her şey yolunda mı? Larry'yi gönderip senin için tavuk suyuna çorba falan aldırmamı ister misin? Şu anda senin yanında olmayı tercih edeceğimi biliyorsun!

Biliyorum. Ve iyiyim, gerçekten. Hasta değilim, sadece gevşiyorum. Sonra görüşürüz mucks.

Görüşsek iyi olur. After-partiye sensiz gitmem.

Seni seviyorum mucks.

Ben de seni seviyorum.

Kafamı toplamak için ihtiyaç duyduğum şey, kesinlikle bir banyoydu. Sırtüstü uzandım ve sabunlu parmaklarımın arasından kaydırduğım köpüklerin tenimde patlamasına izin verdim. Ne kadar keyifli olsa da, evi deli gibi özlemiştim. Gülleri koklamak ya da benim örneğimde etrafı görmek ve yemekleri tatmak için bile duramadan oradan oraya sürüklendiğim bu hayata ilelebet dayanamazdım. Tek sözümün yeteceğini, Noah'nın beni sonsuza

dek yanında götüreceğini biliyordum. Yanında olup bu lüks hayatı yaşayabilirdim. Leah'yla yaşadığım o alışveriş çılgınlığı, hayatta bir kez yaşanan bir şey olmaktan çıkıp sıradanlaşabilirdi. Kullandığımız *benim* parlak siyah kredi kartım olabilirdi. Kendra ve Selene'yle takılıp bütün dikkatimi her an muhteşem görünmeye verebilirdim.

Megan benim yerimde olmak için her şeyi yapabilirdi. Tanrım, bu, bütün o elbise ve şapkaları satın alabilmek anlamına gelecekse, Elliot da yapardı. Ama *ben* benim şu andaki yerimde olmak ister miydim?

Parmaklarım kuru eriğe benzeyene kadar suyun içinde oturdum. Nedense Leah'nın bunu onaylayacağını hiç sanmıyordum. Gelmiş geçmiş en yumuşak ve pofuduk bornoza sarındım; saçımı kuruması için bir banyo havlusuna sardım. Oturma salonunun kapısına açınca nefesim kesildi. Masanın üstünde enfes güzellikte bir gül buketi duruyordu. Ben banyodayken otel personelinden biri içeri girmiş olmalıydı.

Buketin yanında duran kartı okudum: HER AN KALBİM-DESİN, BENİM EBEDİ SEVGİLİM. N.

Noah'nın notunu ağzım kulaklarımda okudum. İyi bir çift olduğumuzdan bir an bile şüphe duyabildiğime inanamıyordum. Elbette iyiydik. Gelecekte hangi engeller çıkarsa çıksın, Noah ve ben o engelleri aşabilirdik.

Aşabileceğimizi biliyordum.

Kapı bir kez daha vurulunca, acaba Noah'nın bir sürprizi daha olabilir mi diye düşündüm. Oysa kapıyı açınca, karşımda saçlarını sımsıkı ve birörnek atkuyruklarıyla toplamış, farklı boyutlarda siyah kutular taşıyan ciddi görünümlü beş kadınla burun buruna geldim. Biri kolunun altına bir fön makinesi sıkıştırmıştı. Leah'nın ihtişam ekibi gelmişti.

Çevrimiçi Kız Turnede

Beni oturtular ve Sephora torbalarını boşaltmaya, kutularını yırtarak açtıkları yeni ürünleri yüzüme sürmeye başladılar. Makyaj bazının nemlendiriciden önce gelip gelmediği (gelmiyor, önce nemlendirici), fondöteniden önce kapatıcı sürüp sürmemek gerektiği (ikisini de yapabiliymişsiniz ama makyajımı yapan hanımefendi önce fondöteni tercih etti) konusunda aklımın ucundan bile geçmeyecek bir sürü şey öğrendim. Aynı görüntüyü tek başıma da yaratabilme umudum olsun diye, en azından tek gözümü sürekli açık tutmaya, yaptıklarını zihnime not etmeye çalıştım.

Bir noktada, kızlardan biri sıcak maşayla saçlarımı kıvrırken, bir diğeri gözkapaklarıma mor far sürüyor, bir diğeri bileğime geçici dövme uyguluyordu. Kendimi bir insandan çok, tuval bezi gibi hissediyordum. Sanatçılar iş başındaydı.

İşleri bitince, kızlardan biri teklifsizce bornozumu indirmemi istedi. Bornozuma can simidi gibi tutunmak istiyordum ama elbiseyi havaya kaldırdığı zaman, mağazada denediğimde üstümde ne kadar güzel görüldüğünü hatırlayıp pes ettim. Muhtemelen bu kadınlar benden çok daha fazla kadını iç çamaşırıyla görmüştü.

Görünüşe bakılırsa bu kız aynı zamanda müthiş bir terziydi. Mağazada elbisenin tam üzerime göre olduğunu sanmıştım ama kız elbiseyi üstüme bir eldiven misali oturacak şekilde iğneleyip dikti. *Stiletto*'larımı ayağıma geçirirken, kızın omzuna tutundum. Sonra beni olduğum yerde döndürüp boy aynasına götürdü. Aynadan bana bakan kıza neredeyse dönüp ikinci kez bakma ihtiyacı duyacaktım. Yüzünde boş bir ifade –afallamış demek daha doğrudu– olabiliirdi ama geri kalanı kelimenin tam anlamıyla muhteşemdi.

Arkamdaki stilistler birbirlerini tebrik ederek kucaklıyordu. Arkamı döndüm ve elbisemi giymeme yardım eden kıza sarıldım.

Söyleyecek tek söz bulamıyordum; aklıma gelenler de kafamın içinde arapsaçına dönüşmüştü. Bu elbiseyi mağazada ilk

kez denediğimde yaşadığım duygu, şu andakiyle kıyaslanamazdı. Bacaklarımdaki kuru bronzlaştırıcı yağ, tenimin ışıқта parlamasını sağlıyordu. Saçlarım hacim kazanmış ve güzel bir şekilde dalgalanmıştı; normalde saç köklerinde olan o tiftik misali kabarma yoktu. Göz farım, göz rengimi vurgulayan pastel bir mordu ve yeni ve mükemmel bir şekilde takılmış takma kirpiklerim öyle kıvrık ve hoştu ki gözümü kırpmadan duramıyordum. Dudaklarım çok hoş bir pembeye boyanmıştı ve bileğimde pembe-altın renginde bir kuş tüyü dövmesi vardı.

Stilistlerden biri küçük siyah bir melon şapka çıkarıp yavaşça başımın üstüne yerleştirince kıyafetim bir anda tamamlanmış oldu. Hayatım boyunca hiç bu kadar havalı hissettiğimi sanmıyordum. Tarzımı Elliot belirlediği zamanlarda bile; üstelik o modayı iyi *bilirdi*. Üstüme Chanel parfümden son bir fıs daha sıkılırken, etrafımı saran kadınların hepsi sırtıyordu.

Sonunda konuşabilecek hale geldim. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!” dedim.

Kapı vuruldu ve Leah içeri girdi. Biraz dağılmış görünüyordu ama hâlâ göz alıcıydı. Sanırım ben de sahneden yeni inmiş olsam biraz keyifsiz görünürdüm. Beni görünce, duyulur şekilde iç geçirdi. “Aman. Tanrım. Sana bu kızların sektörün en iyileri olduğunu söylememiş miydim? Penny Porter müthiş görünüyorsun. Noah tanıdığım en şanslı adam. Aklını başından alacaksın.”

“Kendimi acayip iyi hissediyorum. Teşekkürler Leah.” Onu kucaklayıp belki biraz fazla sıktım ama umurumda değildi.

“Rica ederim. Şimdi, hanımlar, beni de onarmanıza ihtiyacım var. Feci durumdayım ve after-partide inanılmaz görünmem gerek.”

O anda yaşadığım duygu karmaşasında kafamı meşgul eden en önemli sorulardan biri, bana bunu her sabah yapacak ekibi nereden bulabileceğimdi. Ama sonra, ömrü sadece bir gece de olsa, bu Penny Porter’ın, hayatının en güzel akşamını yaşamayı kafaya koyduğuna karar verdim.

★★ Otuz Yedinci Bölüm ★★

Leah'nın koluna can havliyle yapışmış bir halde, titrek ve gergin adımlarla partinin yapılacağı gece kulübünün kapısına yürüdüm. Büyük olasılıkla gereğinden fazla minnetar olduğumu düşünüyor ve bu kadar yapışkan olmayı bırakmamı istiyordu ama onu bırakırsam ya da elimi biraz gevşetirsem muhtemelen yere kapaklanırdım. Paris'in parke taşlı sokakları çok güzeldi ama Tanrım, on santimlik *stiletto* larla yürümek bayağı zordu! Geceye yüzüstü kapaklanarak başlamamayı kafaya koymuştum.

Şu anda sofistikeliğin simgesiydim. Sakar Penny otel odasına çekilmişti ve bu geceyi yatağında mışıl mışıl uyuyarak geçirecekti. Onun yerine Paris şıklığına bürünmüş Penny şehre inmişti ve büyük olasılıkla partinin en havalı kızı olmayacaksa da (o unvan hâlâ Leah'ya aitti), oraya aitmiş gibi hissetme şansı büyüktü ve erkek arkadaşı da böyle düşünebilirdi.

Callum'un Leah'yı kurnaz paparazzilerin peş peşe patlayan flaşlarından korumak için havaya kaldırdığı ceketinin arkasında, gece kulübünün kapısındaki fedailerin arasından hızla içeri sokulduk. Fotoğraf makinemi ilk kez odada bırakmıştım. Aslına bakarsanız, elimde minik bir el çantam bile yoktu; odamın anahtarını elbisemin içindeki minik bir cebe tıkmıştım.

Çevrimiçi Kız Turnede

Karartılmış kapıdan kulübün içine girince, bir tür hayal kırıklığı yaşadım. İçerisi o kadar karanlık ve soluktu ki bu kadar çabanın boşuna olabileceğini düşünmeye başladım.

VIP locasındaki Noah'ı önce Leah gördü. Neyse ki orada ışıktandırma bir parça daha iyiydi. Kulüpte takılan ünlü isimleri herkese sergilemek için olmalıydı. Leah beni Noah'ya doğru itekledi. "Haydi, bu senin büyük anın. Benim gidip menajerimi bulmam gerek."

Elini son bir kez sıktım. "Bugün yaptığın her şey için teşekkürler."

"Cidden, lafı bile olmaz. Şimdi git ve ona neyden mahrum kaldığını göster." Leah bana göz kırptı. Derin bir nefes aldım.

Noah grup üyeleri ve arkadaşlarının oluşturduğu yarım dairenin tam ortasında oturuyordu. Kendimi yumruklarımı açmaya zorladım ve gergin bir tavırla ona doğru yürüdüm. Ağzına kadar parlak ve köpüklü şampanya dolu kadehleriyle yüklü tepsisiyle bir garson aniden önüme çıkınca sert bir fren yapmak zorunda kaldım. Nefesimi tuttuğum bir andı ama neyse ki hiçbir şey dökülmedi.

Ancak sanırım iç çekişim dikkatleri üstüme çekecek kadar gürültü çıkarmıştı. Ve işte sabırsızlıkla beklediğim an gelmişti. Kesinlikle her şeyin ağır çekimde yaşandığı bir film sahnesi yaşıyorduk. Noah kafasını içkisinden kaldırdı ve gözleri benimkilere kilitlendi. Ağzının şaşkınlıkla açılmasını izledim. Peşi sıra diğer grup arkadaşlarının da ağızları açıldı. Bana tek kelime etmeden, gözlerine inanamayarak bakarken heyecanlı yüzleriyle, yan yana oturan bir balık sürüsüne benziyorlardı.

"Penny. AMAN TANRIM. Ben... sen... böyle..." Noah beni karşılamak için yerinden kalktı. Dirseklerini tutup beni baştan ayağa süzdü. Sonunda cümlesini tamamlamayı başararak, "Kesinlikle nefes kesici görünüyorsun," dedi.

Beni aylardır görüşmemişiz gibi, tutkuyla öptü. Kesinlikle sarsıcı bir öpücüktü; bütün tüylerim diken diken olmuş, hava bir anda birkaç derece soğumuş gibi tenim ürpermişti.

“Seni özledim,” dedi. “Konsere gelmeyeceğini söyleyince endişelendim.”

“Gerçeği biraz... çarpıtmış olabilirim. İyiydim; belki Leah’nın ihtişam ekibinden biraz ürkmüş olabilirim ama.”

“Bütün bunları Leah mı yaptı? Ona teşekkür ettiğini söylersin.” Kolunu belime sardı ve birlikte locaya girdik. Yanına oturdum ve beni herkese, “Kız arkadaşım, Penny,” diye tanıttı. Hatta geçen sefer karşılaştığım Sony yetkililerine bile kız arkadaşı olduğumu söyledi.

Elimden gelenin en iyisini yaparak, kibarca ellerini sıkıp selamlaştım ama yüzümdeki kocaman sırtışı silmeyi bir türlü başaramıyordum. İçimden bir ses bunun çok güzel bir akşam olacağını söylüyordu.

Sony yöneticilerinden biri, “Şey, Penny, sana şu kadarını söyleyeyim, erkek arkadaşından çok etkilendik,” dedi. *Erkek arkadaş* derken, sesi bir çocukla konuşur gibi biraz tuhaf çıkmıştı. Dişlerimi sıktım ve gülümsemeyle karşılık verdim. Noah’nın gitmemden korkar gibi, belime sımsıkı sarılışı kesinlikle çocuksu *değildi*.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, “Bence de gayet iyi,” dedim.

Yönetici dikkatle Noah’ya bakarak, “Penny’ye iyi haberi vermelisin,” diye devam etti.

Noah koltuğunda kıpırdandı, sonra boştaki elinin parmaklarını benimkilere kenetledi. “Ah, evet, tabii.” Gözlerimin içine bakarak, “Skeç ve diğer herkes turnenin gidişatından çok memnun... bu dinamizmden falan, anlarsın ya. Hepimiz için her şey yolunda gidiyor. Bu yüzden onlarla birlikte turneye devam etmemi istiyorlar. Avrupa’dan sonra da; yani dünya turnesinde. Dubai, Japonya, Avustralya... Önümüzdeki üç ay boyunca.”

Çevrimici Kız Turnede

Gözlerindeki ışıltıdan heyecanı okunuyordu. Boynuna atıldım. “Noah, bu harika!” Onun adına gerçekten heyecanlanmışım. Bir rüya daha gerçek oluyordu.

Umutlu bir ifadeyle, “Hepsi bu kadar değil,” dedi. “Senin de benimle gelmeni istiyorum.”

★ ★ Otuz Sekizinci Bölüm ★ ★

Onunla gitmemi mi istiyordu? Bir anda rıhtımdaki oyun salonunda yer alan köstebek haklama oyunundaki köstebekler misali, kafama bir sürü soru üşüştü. İleri düzey derslerim ne olacaktı? Annem ve babam? Hayatım? Fırladıkları anda kafalarına vurup soruları tek tek hakladım. Bu Noah'nın anıydı.

Neyse ki tempolu bir şarkının çalmaya başlaması ve herkesin Noah ve beni de yanlarında sürükleyerek dans etmek için ayağa fırlaması üzerine, cevap vermekten kurtuldum. Noah'nın müzik eşliğinde zıplamasına bakılırsa benden hemen cevap almak gibi bir endişesi yoktu; bu yüzden ben de büründüğüm kılığın hakkını verip partinin tadını çıkarmaya karar verdim.

Gecenin sonu gelirken ayaklarımm fil ayağı gibi şiştiği duygusuna kapıldım. Stiletto'lar gecenin en önemli stil zorluğu olmuştu. Neyse ki çok geçmeden hep birlikte otelin yolunu tuttuk. Noah taksi ile otel lobisi arasındaki kısa yürüyüş mesafesinde beni sırtına aldı.

Noah'nın sırtındayken başımı kaldırdım ve Eyfel Kulesi'nin sivri tepesini gördüm. Dans eden, kıpır kıpır ışıklarla kaplıydı ve bana Noah'nın New York'ta Sadie Lee'nin bodrum katına benim için kurduğu minik ışıkları hatırlatmıştı.

Çevrimiçi Kız Turnede

Kulağına, “Şuna bak,” diye fısıldadım.

Noah başını kaldırdı ve ışıkları gördüğü anda beni derhal yere indirdi.

“Ayağım! Acıyan ayağım!” diye itiraz ettim.

“Biliyorum ama,” dedi elimi tutarak. “Bir fikrim var. Henüz Sihirli Gizem Günümüzü gerçekleştiremedik. Neden Sihirli Gizem Gecesi yapmıyoruz? Haydi, hemen şimdi Eyfel Kulesi’ni görmeye gidelim. Sonra Larry’nin bahsettiği, şu yirmi dört saat açık olan restorana gidip güneşin Louvre’un üstünden doğmasını izleriz.”

Daha birkaç dakika önce binlerce gece uyuyabilecek kadar yorgun hissederken, bir anda cin gibi olmuştum. Heyecan başımın tepesinden parmak uçlarıma kadar yayıldı. “Kulağa mükemmel geliyor,” dedim.

“Haydi, kimse fark etmeden gidelim,” dedi.

“Şey...” Ayaklarıma baktım. “Bu ayakkabılarla hiçbir yere gidebileceğimi sanmıyorum.”

Noah güldü. “Tamam, bir dakika. Bana odanın anahtarını ver ve burada bekle.”

“Çantamı da alır mısın? Fotoğraf makinem içinde.”

“Ne istersen.”

Diğerleri otelin barına ve asansörlere dağılmaya başlamıştı. Noah beni lobideki koltuklardan birine yönlendirdi. Ona odanın anahtarını ve stiletto’larımı verdim. Koşarak uzaklaşırken, “Hemen dönerim!” dedi.

Elinde sevgili Converse’lerimle dönmesi sadece birkaç dakika sürdü. Converse’leri büyük bir rahatlama ve keyif karışımıyla ayağıma geçirdim.

Noah yeni tarzımı hayranlıkla süzüp beni koltuktan kaldırırken, “Penny Porter, böyle daha bile şirin oldun,” dedi. Bana uzattığı çantamı omzuma asıp oda anahtarını tekrar elbisemin cebine soktum.

Eyfel Kulesi'nin bizi bir mıknatıs gibi kendine çektiği sokakta el ele yürürken ayaklarımın acısı geçiverdi.

"Noah? Hey, Noah, bekleyin!" Dean'ın otelin girişinden seslenişi, anın büyüsunü paramparça etti.

Durmamızı istemiyordum. Sokak boyunca koşmak istiyor, Noah'nın tereddüdünü elinden hissedebiliyordum. Ama durup arkaya baktı.

Belirgin bir isteksizlikle, "Evet?" dedi.

Dean telaşlı adımlarla yanımıza geldi. "Sana bazı fotoğraflar ve dünya turnesinin tasarım malzemeleri için onayım almam gerektiğini söylemişim. Bu gece yapılması gerek, yoksa basına yetişmez."

"Cidden mi? Sabaha kadar bekleyemez mi?"

Dean dik dik bakınca, Noah başını önüne eğdi.

Elini çektim. "Bir dakika, sen onaylasan olmaz mı Dean? Herhalde Noah'nın her şeye bakması gerekmiyordur."

"Dean haklı," dedi Noah moralsizce. "Dönüp fotoğraflara baksam iyi olacak. Bu fotoğraflar her yere dağılacak; bütün tasarımın ve görünümün doğru olması gerek. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Neredeyse bir kahkaha atacaktım.

"Demek istediğim... Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, Penny. Ama..."

"Anlıyorum," diyerek onu durdurdum. Aynı anda içimden, *anlamak için gerçekten çok çaba harcıyorum, Noah. Gerçekten çok*, diye geçirdim. Sonra gecenin bir yarısı bile baş başa kalmak için zaman bulamadığımızı düşünüp yine gülme isteğiyle doldum. Turneye gelmeyi gerçekten bunun için mi kabul etmişim? Bu kez çok daha yavaşça otele doğru yürüdük. O büyük adrenalin hücumundan sonra, yorgunluğun bedenime bir yük treni gibi çarptığını hissediyordum.

Çevrimiçi Kız Turnede

Dean lobiden otel barına yürüyerek, “Şu tarafta konuşalım,” dedi.

“Sanırım ben odama çıkacağım,” dedim.

Noah yumuşak bir sesle, “Yarın bir kez daha deneyelim mi?” diye sordum.

Başımı tamam der gibi sallamakla yetindim.

Sonra eli elimden kaydı ve asansörün önünde tek başıma durup Noah’nın uzaklaşmasını seyrettim.

★★ Otuz Dokuzuncu Bölüm ★★

İki asansör arasındaki duvara yaslandım ve bütün gece olanları düşünüp tavana bakmak istemediğim için hayal kırıklığımdan silkinmeye çalıştım. Elliot'a bununla ilgili bir e-posta bile yazmayacak; gece, otele ilk geldiğimiz zaman son bulmuş gibi davranacaktım. O ana kadar her şey mükemmeldi.

“Suratın neden asık?”

Blake’in sesi beni yerimden sıçrattı. Sarhoştı ve bana odaklanmaya çalışırken biraz sallanıyordu.

“Ah, bilirsin işte... Asansör bir türlü gelemedi.” Arkaya doğru bir adım attım. Biraz çekinerek, “Partide eğlendin mi?” diye sordum.

“Parti müthişti!” Havada asılı duran bir bateryi çalar gibi kollarını sallayıp hayali bir zile hızla vururken, “Dım, dım, tıs!” diye bağırdı.

Asansör kapıları açılınca, Blake duvardan doğrulup koluma girdi. “Haydi, tatlı Penny, gidelim.”

Bu kadar dostça davranmasına inanamayarak onunla birlikte yürüdüm. Asansör çok havalı ve modern bir tarzda, gece göğü temasıyla tasarlanmıştı. Duvarlarda ışık saçan gezegenler, tavanda yıldızlar vardı ve sakinleştirici bir müzik çalıyordu.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Bu arada, bu gece çok müthiş görünüyorsun.” Elimi tutmaya çalışınca, beni çok hoş bir senaryonun beklediğini anlamam uzun sürmedi. Elimi çekmeye çalıştım ama Blake tekrar uzandı.

“Blake, çok sarhoşsun. Seni odana götürelim, olur mu?” Panikten başım dönüyordu ve şu anda onun kafasının nerede olduğundan emin değildim. “Kaçınıcı kattasın?”

“Sekiz,” dedi dili dolanarak. Noah, Blake’in elimi tutmaya çalıştığını bilse sinirden köpürürdü. Blake en eski dostuydu; onunla anlaşıyor olabilirdim ama Noah için kardeş gibi olmasına saygı duyuyordum ve bunun Noah’ya bahsedeceğim bir mesele olmadığını hemen anlamıştım. Blake sarhoş ve aptaldı; bunun için bir arkadaşlığı mahvetmeye değmezdi.

Asansör eziyet derecesinde yavaş hareket ediyordu ama sonunda sekizinci kata ulaştık. Blake koridorun sonundaki odasını işaret etti ve ben de odasına gerçekten ulaştığından emin olmak için güvenli bir mesafeden onu takip ettim. Kapıya iyice yaklaşınca bana döndü ve tatlı tatlı gülümsedi. “Teşekkürler, Penny. Bazen ahmak gibi davrandığım için çok üzgünüm. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Harikasin.” Gözlerini dikip bana bakarken, sessizlik tuhaf bir şekilde uzun geldi.

“Teşekkürler, Blake, bunun anlamı çok...”

Cümlemi tamamlayamadan beni kendine çekti ve daha ne olduğunu anlamadan, yüzünün benimkine doğru eğildiğini fark ettim. Tam dudaklarını benimkilere bastırırken başımı hızla iki yana salladım. Öpüşü dudaklarımı ıskaladı ama yanağıma denk geldi. Kollarımla onu sertçe iterken çantam omzumdan kaydı. “BLAKE! Benden uzak dur! Ne yapıyorsun?”

Tekrar denedi. Beni bir kez daha öpmek için öne eğilirken ben yere çömelince, Blake kafasını kapıya çarptı. Bu şaşkınlık anından istifade edip geri çekildim. Gecemin tepetaklak olması sadece bir saniye sürmüştü. Elimi tutmaya çalışması başka bir şeydi; onu

görmezden gelmeye hazırlıklıydım. Ama bu affedilemezdi. Bunu bana hangi cüretle yapabilmişti? Ya da Noah'ya?

Alnını sıvazladı. "Haydi ama, senin de beni beğendiğini biliyorum." Beni tekrar kapıya yaklaştırmak ister gibi elini uzattı.

Kıpırdamak istemiyordum ama tek çıkış yolumda, asansörle aramda duruyordu.

"Hayır. Hayır. Seni *kesinlikle* beğenmiyorum. Böyle bir şey yok."

"Pekâlâ, Noah sana zaman ayıramadığına göre, sen de ayrabilen biriyle birlikte olabilirsin."

Nasılsa onu itip koridorda asansöre doğru koşmak için gereken gücü topladım. Blake'in arkamdan bağırdığını duydum: "Penny, bekle! Çok üzgünüm." Ama onu dinlemek için bir saniye bile durmadım. Hatta asansörle uğraşmak yerine kendimi merdivene attım. Makinem artık bende değildi; çantam koridorda yerdeydi ama umurumda değildi.

Odama ulaşana kadar koştum ve oda anahtarımı çantam yerine elbisemin cebine koyduğuma şükrederek içeri girdim. Kapıyı çarparak kapadım ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarak zinciri taktım. Sırtımı duvara yasladığımda, gözyaşlarım yanaklarımdan yağmur gibi iniyordu.

Kusursuz gecem resmen mahvolmuştu.

☆☆ Kerkence Bölüm ☆☆

Bunu Blake'in yanına bırakmayacaktım. Ayağa kalktım, gözaltılarına akan makyajı sildim ve en kararlı Güçlü Okyanus ifademi takınmaya çalıştım. Noah'yı bulmak ve olanları olduğu gibi anlatmak için barın yolunu tuttum ama barmen onun Dean'le birlikte yukarı çıktığını söyledi.

Kapalı ve dar alanlardan mümkün olduğunca uzak durmak için merdiveni tercih ettim. Noah'nın odasına yaklaşıncı, kapısının aralık olduğunu gördüm. Noah'nın kafasının arkasını görebiliyordum ve koyu renk dağınık saçlarının görüntüsü bile kendimi daha iyi hissetmeme yetmişti. İçeri dalmaya hazırlanırken Dean'in sesini duydum ve olduğum yerde durdum.

"Görüyorsun ya, Noah. Önce bana danışman gerekirdi. Senin için çizmek istediğimiz portre bu değil. Ve şimdi de bu... O kadar genç ki."

Benden bahsediyordu. Bunu biliyordum. Noah'nın beni savunmaya geçmesini bekledim ama öyle olmadı. Kulakları sağır edecek bir sessizlik oldu. Soğuyan kanım, parmaklarımı buza döndürdü. En beter korkularım gerçeğe dönüşür gibiydi.

Noah Flynn bensiz çok daha iyi olabilir.

Çevrimiçi Kız Turnede

Bu düşünce aklımdan defalarca kez geçmişti ama bu fikrin yüksek sesle söylendiğini duymak gerçekten korkunçtu. Gözlerimden yine yaşlar yuvarlanıyordu ama sonra odadan, buz kesmiş kanımı alevlendiren başka bir ses duydum. Blake'in sesiydi.

“Üzgünüm, adamım. Ne yapacağımı bilemedim. Bir anda kapımda bitti.”

Ben sesli olarak iç geçirince, Noah hızla başını çevirdi. Ama şu anda bunu yapamazdım. Güçlü Okyanus cesaretim buhar olup uçmuştu.

Döndüm ve koridor boyunca yürümeye başladım.

“PENNY! Ne zamandır oradasın?” Noah peşimden koştu.

“Neden bahsettiğinizi duyacak kadar uzun süredir!” Noah görmeden gözyaşlarımı silmeye çalıştım ama çok geçti. Yüzüm alev almıştı ve göz pınarlarım yangını söndürmek için ellerinden geleni yapıyordu.

“Penny, lütfen. Konuşabilir miyiz? Sadece bir dakika dur.”

Noah kolumu tutmaya çalıştı ama ben hışımınla koridordan merdivene yürümeyi sürdürdüm. Başkalarının duyacağı bir yüzleşme daha yaşamaya hiç niyetim yoktu. Merdivenleri koşarak çıktım. Noah da arkamdaydı. Nihayet odama girince, düzgün konuşma ve düşünme becerimi bulutlandıran öfkemi dağıtmaya çalıştım.

Noah karşımda duruyordu.

“Penny, Dean sadece menajerlik yapıyor. Müzik sektöründe bu işler nasıldır bilirsin. Hepsi, en iyinin ne olduğunu kendisinin bildiğini sanan kaçıklar...” Ellerini saçlarının arasından kaydırıp odanın içinde dolaşmaya başladı. Sinirliydi ama bu kez ben onu yatıştıracak değildim çünkü şu anda teselliye ihtiyacı olan biri varsa o da *bendim*.

“Beni delirtenin Dean olduğunu mu sanıyorsun?” dedim. Aynada öfkeli yüzümü gördüm ve bir anda muhteşem gördüm gözüme öylesine yapay geldi ki. Çok ağladığım için takma

kirpiklerim gevşemişti; hemen çıkarıp çöp kutusuna attım. Tabii ki ıskaladım. Ezilmiş örümcekler gibi halıya yapıştılar. Rolling Stones sweatshirt'ümü üstüme geçirdim, saçlarımı Elliot'la "anas" adını verdiğimiz modelle tepede kocaman bir topuz yaptım.

"Bana inan, niyeti kötü değildi." Noah bana yalvaran gözlerle bakıyordu. Çok uzun zamandır ona ilk kez üstüne atılıp onu nefesim kesilene kadar öpme isteği duymadan bakıyordum.

"Noah, anlıyorum. Bu sektörde bir kız arkadaşının olması hoş bir şey değil. Hele daha yolun başındaysan ve bir sürü kızın dizüstü bilgisayarının ekran koruyucusu, telefonunun duvar kâğıdıysan. Ama benim için de ne kadar zor olduğunu anlıyor musun? Sony yetkililerinin bana nasıl buz gibi davrandığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ve Dean'e beni savunmadın bile. Senin için utanç kaynağıyım." Bu noktada titremeye başladığımı hissettim. Ellerim titriyordu. Sanırım bu, Noah'yla yaptığımız en gerçek konuşmaydı. Bana tıpkı Roma'da otel lobisinde ona bağırdığım zamanki gibi boş gözlerle bakıyordu ama bu kez bağırıyordum.

Noah'nın beni öfkemin asıl kaynağından, Blake'ten uzaklaştırmasına izin verdiğim için içim hiddetle doldu. Daha fazla titremeye başladım. Blake, Noah ve Dean'e nasıl bir masal anlatmıştı acaba?

"Penny, titriyorsun! Panik atak mı geçiriyorsun?"

Noah'nın sözleri yaşadığım şeyin adını koymuştu. *Gerçekten* panik atak geçiriyordum.

Nefesim, ciğerlerime yeterince hava dolduramıyormuşum gibi hızlanıyordu. Kalbim dışarıdan görülebilecek kadar hızlı çarpıyordu. Boğulacak kadar sıcaklamıştım. Avuçlarım terden yapış yapış olmuştu ve ayaklarıma iğneler batıyordu.

Noah benimle konuşmaya çalışıyordu; ağzının kıpırdadığını görüyordum ama bir türlü odaklanamıyordum. Tek düşünebildiğim soğuk ve temiz havayı içime çekebilmektir. Yataktan fırlayıp

pencereye koştum. Çerçevesi eskiydi ve var gücümle itiyormuşum gibi hissetmememe rağmen, kolu dönmeye direniyordu.

Omzumla son bir girişimde daha bulunurken, bir anda kusmak üzere olduğumu fark ettim. Banyoya koşmak için döndüm ama oraya kadar dayanamayacağım çok açıktı. Dolabın yanındaki çöp kutusu ikinci en iyi seçenektir.

Noah kolunu omuzlarıma sarıp beni yatağa geri götürene kadar ne bir şey hissettim ne de algıladım. Odanın içine serin bir esinti dolmuş gibiydi; gevşemeye başladığımı hissediyordum. Ben çöp kutusunun üstüne eğilmişken Noah pencereyi açmış olmalıydı. Normal şartlarda dehşete kapılırdım ama şu anda umurumda değildi.

Noah nemli bir bez getirip alınımı ve ensemini sildi. Hâlâ titriyordum, kusmaktan içim hâlâ allak bullaktı ama nabzım da nefesimle birlikte nihayet yavaşlamıştı. Noah yanıma oturdu ve takatimi toplayana kadar bana sadece sarılmakla yetindi.

Yumuşak bir sesle, “Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Belki biraz su.”

Noah tamam der gibi başını salladı ve banyo musluğundan bir bardak su doldurdu. Birkaç yudum alıp kendimi toplamaya çalıştım ama hissettiğim panik duygusunun Noah’ya her şeyi anlatana kadar geçmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Noah sırtımı sıvazlayarak yanımda otururken, suyumdan bir yudum daha alıp, “Noah, mesele Dean değildi,” dedim. Derin bir nefes aldım. “Blake beni öpmeye çalıştı. Gerçekten çok sarhoştu ve odasına gittiğinden emin olmaya çalışıyordum ama sonra o beni öpmek için üstüme eğildi. Kaçmayı başardım ama korkunçtu, Noah.” Yüzünde şok ya da öfke belirtisi arayarak ona baktım ama hiçbir şey yoktu.

Aksine benden biraz uzaklaştı, sırtımdan çektiği ellerini kucığına koydu.

“Blake bunu söyleyebileceğini söylemişti.”

Az kalsın kendi nefesimle tıkanacaktım. “Ne?” demeyi güçlükle başardım.

“Bana olanları anlattı. Kapısına gidip seni artık istemediğimi söylediğini ve onu öpmeye yeltendiğini söyledi. Seni kıbarca geri çevirmeye çalıştığını ama senin kaçtığını.”

“Hayır... ne? Bu tamamen yanlış!”

“Tanrı aşkına, Penny, zor şeyler yaşadığını biliyorum ama Blake benim dostum. Hemen bana geleceğini d ş nemedin mi? Bu bir tür yardım yakarışı falan mı? Dean böyle bir şeyin olabileceğini söylemişti ama ben seni hep savundum. Senin asla böyle bir şey yapmayacağını söyledim. Sanıyorum yanlışım.”

şaşkına dönmüştüm. Ne diyeceğimi bilemeyecek kadar afallamıştım. Blake’in yalanının gözüpekliği bana bir hız treni gibi çarpmıştı ve Noah’yı yanıldığına nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. “Noah, sen ciddi misin? Ben asla böyle bir şey yapmam. Bana asılan Blake’ti.”

İşte o zaman Noah daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve bana bağırdı: “Penny, yeter artık. Blake bana olanları anlattı ve o ne olursa olsun arkamı kollar. Neden dürüst olup dikkatimi çekmek için yaptığını kabul etmiyorsun? Yanında olamadığımı biliyorum ama en azından birbirimize karşı dürüst olmamızı bekliyorum. Bunun bir hata olduğunu söyleseydin seni affederdim ama yalanlar uydurmaya devam edersen seni asla affedemem. Hele o yalanlar en yakın arkadaşımla ilgiliyse. Kaç yaşındasın sen?”

Ona tiksinti ve acıyla baktım. şu anda kendimi dünyanın en muhteşem gülümsemesine, en romantik jestlerine ve en güzel aklına sahip o müthiş yetenekli müzisyene, Noah’ya bakar gibi hissetmiyordum. On sekiz yaşında, sıradan, küstah bir delikanlıydı karşımdaki.

Nutkum tutulmuştu. Neden boşa nefes harcıyordum ki? Ne olduğunu ben biliyordum ama erkek arkadaşım, beni kollaması ve bana güvenmesi gereken tek insan, bana inanmayı reddediyordu.

“Çık dışarı, Noah. Bu kadar alçalabileceğimi düşünüyorsan, gerçekten bununla canımı sıkamam. Vakit kaybı olur. Sana olanları anlattım. Bana inanmıyorsan... ne yapabilirim bilmiyorum.”

Noah ani bir hareketle ayağa kalktı. “Dean beni turnede olmanın insanları değiştirdiği konusunda uyardı. Seni kastettiğini anlamamışım.” Bana dik dik bakarken, ağzı sinirden seğiriyordu.

Bu sözlerin onun ağzından çıkınca kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim ve içimden kahkaha atmak geldi.

“Hayır, Noah, söylediklerinin doğrularla alakası yok. Hatta çok ama çok yanlış.” Derin bir nefes aldım. “Bunu daha fazla yapamayacağım. Hakkımda böyle şeyler düşünebilen, beni hayatında oynatıp duran ve bu kadar ciddi bir konuda bana güvenmeyen bir insanla olamam. Seni tanıdığımı sanıyordum ama görünüşe bakılırsa, öyle değilmiş. Bu iş nasıl yürüyebilir, onu da bilmiyorum.”

Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyordum. Noah’nın da inanabildiğini sanmıyordum. Döndü ve kapıyı arkasından çarparak odamdan çıktı.

★ *Kork Birinci Bölüm* ★★

Noah çıktıktan hemen sonra, telefonumu alıp Elliot'ı aradım. Avrupa'dan ne kadar yazacağı umurumda değildi. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı.

"Alo?" Daha o anda bir sorun olduğunu anladım. Elliot'ın sesi çok alçak ve uzak geliyordu ama sonra saatin sabahın ikisi olduğunu ve onu muhtemelen uyandırdığımı fark ettim.

"Bu kadar geç aradığım için üzgünüm," dedim. Son bir saattir tek yaptığım ağlamak ve kavga etmekmiş gibi hissetmeme rağmen, sesimin olabildiğince normal çıkması için çaba harcadım.

"Sorun değil," dedi. "Uyanıktım zaten." Sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Uyanık mıydın?"

"Ne oldu?"

"Kedi oğlan doğurdu." Beceriksiz bir espri girişiminde bulundum. Normal şartlarda Elliot'ın en azından kıkırdayacağı bir şeydi ama ses çıkarmadı. Sanırım ikimiz de şakalaşacak havada değildik.

"Elliot Noah'yla az önce ayrılmış olabiliriz." Sözlerim ürkütücü bir sessizlikle karşılaşınca, saçımla oynayarak bekledim. Hattın kesilmediğini anlamamı sağlayan tek şey, Elliot'ın fonda çalan dokunaklı aşk şarkısını duyabiliyor olmamdı. Bon Jovi'nin *Always*'i

Çevrimiçi Kız Turnede

çalıyordu ve kendimi berbat hissetmeme neden oldu. Gözyaşlarımı daha fazla durduramadım ve telefonda hıçkırmaya başladım.

Elliot hattın diğer ucunda derin bir iç çekti. “İmkânsız.”

Doğrulamak için minik bir ses çıkardım. Elliot’ın jetonu sonunda düşmüştü. “Ama... ama neden? Ne oldu ki? Bu kez ne yaptı?” Elliot derhal savunmacı en yakın arkadaş moduna geçmişti. İşte, ihtiyaç duyduğum *bu* Elliot’tı.

“İşe yaramaz rezilin teki olan en yakın arkadaşı beni öpmeye çalıştı. Noah’ya anlatmaya gittiğimde, Dean’in Noah’nın bir kız arkadaşı olmaması gerektiği konusunda söylediklerine kulak mısafiri oldum. Blake *benim* ona asıldığını söyledi. Ama bil bakalım Noah kime inandı? Bunu dikkat çekmek için uydurduğumu ve Blake’in asla böyle bir şey yapmayacağını söyledi. Şoktayım. O kadar yalnız hissediyorum ki.”

Karşımdaki aynadaki görüntüm gözüme takıldı. O akşamın erken saatlerinde o aynada kendime bakıp *vay canına, Penny, fıstık gibi oldun*, diye düşünmüştüm. Şimdi ise aklımda, *vay canına, Penny, fıstık gibi bir harabesin*, vardı. Siyah rimel yanaklarımdan yol yol akmıştı, eski sweatshirt’ümün altından siyah saten ve dantel karışımı elbisemin eteği sarkıyordu ve ananasım artık hiç taze görünmüyordu.

“Noah’nın sana inanmadığına inanamıyorum... İyi misin? Blake denen herifi dövmesi için birini göndermemi ister misin?”

Kıkırtım burnumu çekme sesime karıştı. “Belki Alex ve sen birlikte haklayabilirsiniz.”

“Şey, zamanlama çok tuhaf,” dedi Elliot. Uzun bir sessizlik oldu. “Sana söylemek için eve dönmeni bekleyecektim ama... Alex ve ben de ayrıldık.”

Neden o şarkıyı dinlediğini şimdi anlamıştım. “Ah, hayır, Elliot... Ne oldu? Çok üzüldüm.” Hakikaten şoke olmuştum. Elliot’ın ağzından bu sözleri duymayı hiç beklemiyordum. O anda

aramızdaki mesafe o kadar büyük geldi ki... Telefonda uzanıp ona sonsuza dek sürecektir bir kucaklamayla sarılmak istedim. Sonra bir anda dank etti. "Aman Tanrım, fotoğraf yüzünden mi?"

"Tetikleyen o oldu ama dahası da var. Sana yüz yüze anlatmalıyım. Telefonda anlatamayacağım kadar ağır. Keşke şu anda birlikte olsaydık." Elliot iç geçirirken, fonda bilgisayarından Whitney Houston'ın sesi geliyordu.

"Keşke. Duvarın diğer tarafında olmanı hiç bu kadar istediğimi sanmıyorum. Bir kez tıklatmam bize gelmene yeterdi."

Birbirimize birbirimizi ne çok özlediğimizi söylemeye ve birlikte olsak yapabileceğimiz şeyleri sıralamaya devam ettik. Elliot bana işi McDonald's'tan yirmili McNuggets getirmeye kadar götüreceğini söyleyince, işin ciddiyetini kavradığımı anladım. Çok acil durumlar dışında McDonald's'tan nefret ederdi.

Pencereden dışarı bakıp iç geçirdim. Birkaç saat öncesine kadar çok romantik ve güzel görünen Eyfel Kulesi şimdi sadece eve ne kadar uzak olduğumun acı bir hatırlatmasıydı. Şu anda evde olmak, yerde Tom'un dubstep müziğinin vuruşlarını hissetmek, annemin radyodaki pop şarkısını tamamen yanlış sözlerle söylemesini ve babamın her şey hakkında çok kötü espriler yapmasını dinlemek isterdim.

Kendimi tamamen kaybolmuş hissederek, "Ah, Elliot, ben ne yapacağım?" dedim.

Ama Elliot heyecanla nefesini tutarak beni şaşırttı. Üstelik ellerini çırpıldığını duyduğumdan da neredeyse emindim. Klavyede telaşla bir şeyler yazdığını duydum. "Penny, bir fikrim var. Biraz çılgınca ama bana güvenebilirsiniz. Yarın saat dokuz otuzda bütün eşyalarınızı Gare du Nord'da¹² ol. Seni eve getireceğim."

12 (Fr.)Kuzey Garı, Paris'teki tren garlarından biri. (ç.n.)

Boğazım düğümlendi. “Viki, son zamanlarda çok hayal kırıklığına uğradım. Ciddi değilsen, lütfen beni kandırma.”

“Leydi Penelope, ben seni *ne zaman* hayal kırıklığına uğrattım? Bana güvenebilirsin.”

Elbette Elliot haklıydı; beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Eve gitme fikri içimi öylesine rahatlatmıştı ki tek başıma trene binmem anlamına gelmesinin bile üstünde durmadım. Yarın kendi yatağında uyuyabilecektim.

“Seni seviyorum, Elliot.”

“Ben de seni seviyorum, Penny. Unutma, yarın sabah saat dokuz otuzda Gare du Nord’da. Not al. Paris’te sekiz büyük tren istasyonu var ve yanlış istasyona gitmeni istemem.”

“Not edildi, Viki,” dedim hissettiğimden daha özgüvenli görünmeye çalışarak. Ama Elliot kimsenin başaramayacağını sandığım bir şeyi başarmıştı; moralim az da olsa yerine gelmişti. En azından artık bir planım vardı: Eve gidiyordum.

★ ★ Kırk İkinci Bölüm ★ ★

Yatağıma kıvrılmayı başardığımda saat sabahın dördüydü. Dört saatlik huzursuz uyku küçük birer balon büyüklüğündeki gözaftı torbalarımı indirmeye yetmemiştı.

Eve dönmek konusunda çok heyecanlı olmama rağmen, Noah'dan yalan söylediğimi varsaymakla hata ettiğini ve ayrılmanızı istemediğini söyleyen bir mesaj gelmesi umuduyla telefonumu kontrol etmekten kendimi alamıyordum. Ama hiçbir şey gelmedi.

Odamın içinde oradan oraya koşturup eşyalarımı çantama doldurdum. Fotoğraf makinemin içinde olduğı çantayı Blake'in odasının önünde bir yerde bıraktığımı hatırlayınca midem düğüm-lendi ama şu anda bunun için endişelenecek durumda değildim. Aşağı inince resepsiyona sorabilirdim. Telefonuma göre taksiyle Gare du Nord'a gitmek sadece on dakika sürecekti; bu yüzden biraz zamanım vardı.

Yatağımın üstüne oturup not defterinden bir yaprak kopardım. Daha önce hiç veda mektubu yazmamıştım ve Noah'ya yazmak zorunda kalmayı hiç beklemiyordum. Nereden ve nasıl başlayacağımı hiç bilmiyordum. Düşüncelerimi birkaç kez karaladım ama yazdığım her şey yanlış geliyordu. Beğenmediğim mektupları

Çevrimiçi Kez Turnede

buruşturup odanın bütün gece kötü kokmasına engel olmak için temizlediğim çöp kutusuna doğru atıyordum.

Sonunda yazdığım şeyden hoşnut kaldım.

Noah,

Gerçekten nereden başlayacağımı bilmiyorum. Söylemek istediğim çok şey var ama söylemem gereken tek şey, eve döndüğüm.

Bütün yaşananlar için üzgünüm ama burada yoluna engel oluyormuşum gibi hissediyorum. Bundan sonra şöhretin sana sunabileceği her şeyi yaşayabileceğini ve beni de yanında sürüklemek zorunda kalmayacağını umuyorum. Kırgın ve üzgün olduğumu saklayamam. Bu ilişkiye her şeyimi verdim ve sen hepsini suratıma çarptın. Günün birinde sana hiç yalan söylemediğimi ve tek isteğimin seni mutlu etmek olduğunu anlayacağını umuyorum. Sen her zaman hayatımı değiştiren insan olarak kalacaksın ama belki de hayat değiştiren olayların hep bir sonu vardır, kim bilir?

Sevgiler, Penny

Not: Lütfen benimle iletişim kurma. Aklımı toparlamak için zamana ihtiyacım var.

Mektubu, bir kez daha kontrol ettiğim telefonumun yanına koydum. Noah'dan hâlâ ses yoktu. Muhtemelen ona bir daha benimle iletişim kurmamasını söylememe gerek yoktu; galiba zaten buna niyeti yoktu.

Otel odasını son bir kez daha kontrol ettikten sonra valizimi çekerek koridora çıktım. Biraz mücadele vermem gerekti çünkü ilk

kez kimsenin yardımı olmadan, kendim taşımam gerekiyordu ve valizde eve götürmek için aralarında bütün otellerden topladığım en az yirmi adet minyatür şampuan ve vücut losyonu şişesinin de olduğu bir sürü hediyelik eşya vardı.

Lobiye inince adımla duydum. "Penny?"

Saniyenin onda biri kadar kısacık bir an, sesin sahibinin Noah olabileceğini düşünüp heyecanlandım. Belki de özür dileyecekti. Dönüp bakınca, parlak, kel bir kafa ve neşeli bir gülümsemeyle karşılaştım.

"Larry!" Güneş gözlüklerimin şiş gözlerimi saklamak konusunda başarılı olduğunu umarak gülümsedim.

"Her yerde seni arıyordum. Bunu isteyeceğini düşündüm." Fotoğraf makinemin hâlâ içinde olduğu çantamı uzattı. Kendimi tutamayıp beline sarıldım. Larry bu turnede beni her an kollayan tek insan olmuştu. Başım çenesine ancak yetiyordu. Kıkırdadı.

Burnumu çekerek, "Teşekkürler, Larry," dedim ve bir süre sonra kollarımı çözdüm.

"Seni yakaladığıma sevindim. Ama nereye böyle, küçük hanım? Yardım etmemi ister misin?" Valizimi elimden alıp otelin önüne taşıdı.

"Aslında... eve dönüyorum." Beni istasyona götürmesi için durdurabileceğim taksi benzeri bir şey arayarak yola baktım.

Larry'nin kaşları çatıldı. "Ama..."

"Lütfen sorma, Larry." Alt dudağımın titremeye başladığım hissettim ama ağlamayı reddettim. Yeterince ağlamıştım zaten. Bir taksinin gelmesi için dua ediyordum. Boş görünen bir tanesi beni pas geçti ve kucağında bir kaniş taşıyan, kendiliğinden muhteşem görünümlü bir kadının önünde durdu. Gömleğime ve siyah dar pantolonuma bakarken içim sıkıntıyla doldu. Paris'te taksilerin durması için bile şık olmak gerektiğini bilmiyordum.

Larry nazik bir sesle, "Noah biliyor mu?" diye sordu.

Çevrimiçi Kez Turnede

“Tabii ki biliyor,” dedim. Tam anlamıyla yalan sayılmazdı; mektubu gördüğü anda öğrenecekti.

“Pekâlâ, o zaman istasyona tek başına gitmeni istemez. En azından, izin ver, seni ben götürüyüm.”

İçimden, *Noah bana ne olduğuna aldırıyor olabilir*, diye geçirdim ama huysuzluk ettiğimi biliyordum. Hem birinin beni bırakmasından zarar gelmezdi. Larry biraz ileride duran, camları film kaplı Mercedes’i işaret etti. Bir kez daha dönüp yoldaki trafiğe baktım.

“Tamam. Sağ ol, Larry.” Erkek arkadaşından ayrılmış olmam tek başına yetiyordu. Bir de peşimde sürükleyecek ağır bir valizle Paris’te kaybolmaya hiç ihtiyacım yoktu.

Larry arabada sadece havadan sudan sohbet etme nezaketini gösterdi ve bana dün yaptığı Notre Dame ziyaretini en ince ayrıntısına kadar anlattı. İstasyona varınca valizimde yardım etti ve bana bol şans diledi. Ben de ona benim için yaptıkları için teşekkür ettim.

“Rica ederim, Penny.” Dostça bir göz kırpmayla ekledi: “Endişelenme, Noah’nın aklı başına gelecektir.”

Ona cılız bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sonra arkama döndüm ve istasyonun heybetli kapısını karşımda buldum. Derin bir nefes alıp olabildiğince özgüvenli bir tavırla içeri girdim.

İçeri girdiğim anda, numara yapmayı bıraktım. Ne yapmam gerektiğinden pek de emin olmadığımı o an fark ettim. Geriye dönüp bakınca Elliot’a daha fazla detay sormam gerektiğini anladım ama hayatımın en kötü gecelerinden birinin sabahında saat dörtte, tam olarak doğru soruları soracak halde değidim. Elliot’ın tek söylediği 9.30’da orada olmam gerektiği idi. Gidiş tabelasına baktım ve saat 11.30’a kadar bir Londra treninin olmadığını gördüm. Belki de Elliot bana zaman vermek istemişti. Üstünde adımın olduğu bir döviz olabilir mi diye etrafıma bakındım ama hiç şansım yoktu.

Nefes al, Penny, dedim kendi kendime. Viki olsa ne yapardı? Beynimin en sağduyulu ve mantıklı kısmını devreye sokmaya çalıştım ki zordu çünkü beynimin o parçası bir duygusal sis bulutunun arkasında pusuya yatmış gibiydi.

“*Excusez-moi?*”¹³ Bilet gişesinin cam panelinin arkasından bana kibarca gülümseyen ufak tefek kadına baktım. Minyon bir yüzü ve yuvarlak gözlüğü vardı. Kırmızı rujunu taşırmıştı. “*Parlez-vous anglais?*”¹⁴ Fransızcanın kafasını gözünü dağıtmadığını umuyordum. Evet der gibi başını sallayınca, rahatlayarak gülümsedim. “İngiltere’ye gitmem gerek. Adım Penny Porter. Herhalde sizde adıma bir bilet yoktur, değil mi?”

Kadın bana yüzünde biraz şaşkın bir ifadeyle baktı. “*Pardon?* İngilizcem çok iyi değil. Rezervasyonunuz var mı?”

“Evet! Belki?” Pasaportumu uzattım. Gülümseyerek bilgisayarına döndü ve bir şeyler yazmaya başladı.

Kaşları çatıldı. “Adınıza bir şey göremiyorum.”

“Hayır, özür dilerim. Arkadaşımın benim adıma bilet ayırttığını sanıyorum. Elliot Wentworth?” Kendimi ifade etmek için ellerimle ne kadar abartılı hareketler yaptığımı fark edince domates gibi kıpkırmızı oldum. Herhalde bu kadın Elliot’m kim olduğunu el hareketlerimden anlamayacaktı.

“*Mademoiselle?*”¹⁵ Yeni bir bilete ihtiyacınız mı var?” Kadın önce bilgisayarını sonra treni işaret ederken, piyango vurmuş gibi gülümsüyordu.

Ben de ona aynı tatlılıkla gülümsedim ve başımı hayır der gibi salladım. “Boş verin. Sorun yok. Teşekkürler. *Merci.*”

13 (Fr.) Affedersiniz. (ç.n.)

14 (Fr.) İngilizce biliyor musunuz? (ç.n.)

15 (Fr.) Matmazel (ç.n.)

Parlak pembe valizimi gidiş tabelalarının önüne zar zor sürükledim. Eve kendi başıma dönmeye çalışırken aklımdan ne geçiyordu acaba? Elliot'ın benim için plan yapmış olmasının bir önemi yoktu. Ben kelimenin tam anlamıyla bir bela, gerçekleşmeyi bekleyen bir kazaydım. Valizimin üstüne oturdum ve tam olarak ne yapmam gerektiğini sormak için Elliot'ı aradım ama telefonu hemen telesekretere bağlandı. Ekranı bakarak, "Tam zamanı, Elliot, sen kelimenin tam anlamıyla..."

"Pen-pen! İşte buradasın!"

Hızla dönünce, kareli pantolonu ve kırmızı makosenleriyle karşında Elliot'ı gördüm. Kahverengi saçları kusursuzca şekillendirilmişti; bembeyaz gömleği ve siyah papyonu, kahverengi kemik gözlük çerçevesiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Ona koştum, zıpladım ve filmlere yakışacak bir kucaklamayla bacaklarımı beline sardım.

"Pekâlâ, sakın ol! *İlk Aşk İlk Dans*'ta değiliz! Bu tür sevgi gösterilerini kaldırarak cüssem yok," dedi Elliot.

Beni yere bıraktı ve neredeyse ayaklarımın üstüne indim.

"Özür dilerim, ama seni görünce çok heyecanlandım. Gerçekten burada mısın? En başından beri planın bu muydu?"

"Evet, saniyenin binde biri kadar bir süre aklımdan seni eve döndürmek geçti ama sonra, *kalbi kırık, hüznü ezikler olacağız. Brighton'daki yatak odamda mı ezik olmak isterim, yoksa Paris'te mi*, diye düşündüm. New York seni bir çöküntüden kurtardı; belki Paris de bende aynı etkiyi yaratır diye düşündüm. Kaderin bir cilvesi gibiydi; *CHIC*'ten birkaç gün iznim vardı, babamın acil durumlar için verdiği kredi kartıyla bilet alabilirdim, üstelik bu sabah Eurostar'a binmek için Londra'ya yetişecek zamanım vardı. Hiç uyumadım. Bir duşa ihtiyacım var çünkü kendimi çok iğrenç hissediyorum ama işte buradayım."

"Elliot, sen bir tanesin! Planımız ne?"

“On beşinci *arrondissement*’ta bir otelde oda ayırttım.”

Elliot’ı çok ama çok seviyordum. “O da ne?” diye sordum.

“Paris’in bir bölgesi. Paris’te toplam yirmi *arrondissement* olduğunu biliyor muydun?” Elliot koluma girdi ve taksi bulmak için dışarı çıktık.

Hüzün bir yağmur bulutu gibi başımın üstünden gitmese de, gri bulutlar hafifçe aralanmış ve büyük, güzel bir gökkuşağı, hüznü kısmen gidermek için yüzünü göstermiş gibiydi. Artık Elliot yanımda olduğu için çok farklı hissediyordum.

“Bunu bilmiyordum! Elliot hiç uyumamış birine göre çok iyi görünüyorsun. Şu gözlüğün arkasındaki gözlerimi görmem lazım.”

Elliot gözlüğümü çıkardı ve bana endişeli bir ifadeyle baktı. “Hangi tasarımcının?” diye sordu.

“Gözlük mi? Ah, tasarımcı gözlüğü değil. İki sene önce Top-shop’tan aldım.”

Elliot gözlüğümü geri takarken kahkaha attı. “Hayır, torbalar, hayatınım!” Bir yandan kıkırdayarak beni taksiye sürükledi. Arabada yanına yerleşirken ben de azıcık kıkırdamayı başardım.

Tam taksi istasyonun önünden ayrılırken, gözüme dağınık kahverengi saçlar ve tanıdık bir silüet takıldı. Bütün vücuduma yayılan zonklamanın şok mu yoksa inkâr edilemez bir sevinç mi olduğunu ayırt edemedim. Noah beni aramaya gelmişti.

“Taksiyi durdurun!” diye haykırdım.

★★ *Kork Üçüncü Bölüm* ★★

Ama gördüğüm Noah değildi. Gördüğüm delikanlının Noah'yla uzaktan yakından benzerliği yoktu. Umutsuz hayal gücüm benimle oyun oynuyordu, hepsi o kadar.

Ben koltuğuma yığılırken, taksi şoförü kendi kendine homurdandı ve Elliot nazik bir tavırla elimi okşadı.

Neyse ki yolculuk fazla uzun sürmedi ama Elliot'm oda ayırttığı otelin önünde durunca şüpheye düşmekten kendimi alamadım. Turne sırasında kaldığım otellerle arasında dağlar kadar fark vardı. Dış cephesi haraptı ve duvar yazılarıyla kaplıydı.

Elliot omuz silkti. "Son dakika olunca ancak bunu bulabildim. Ama TripAdvisor'da puanlaması gayet iyi!"

Elliot'm elini sıktım ve birlikte içeri girdik. Burada olması bile paha biçilemeyecek bir şeydi ve birlikte olduğumuz sürece, kartondan bir kutuda kalsak bile mutlu olurum.

Saat erken olmasına rağmen resepsiyon görevlisi oda anahtarımızı verdi ve valizimi merdivenden üç kat yukarıdaki odamıza taşıdık. Ağır valizi basamaklardan yukarı sürüklemeye çabalarken gülme krizine girdik. Nefes alamıyordum. Formsuz olmam (beden eğitimi derslerini kesinlikle asmamalıydım) kıkırtılarımızla birleşince işimiz iyice zorlaştı.

Çevrimiçi Kız Turnede

Bu otelin tek farkı dış görüntüsü değildi. Aynı zamanda çok daha küçüktü. Odamızdaki iki tekli yatak birbirine yapıştırılmıştı ve karyolaların ayakuçları neredeyse duvara değiyordu. Minicik bir pencere vardı ve Eyfel Kulesi görme umudu sıfırdı; perdeyi aralayınca tuğla bir duvar ve bir yangın merdiveni manzarasıyla karşılandım. Dışarıdaki duvarda *L'AMOUR EST MORT* diye bir duvar yazısı vardı. Elliot yazıyı tercüme etti: "Aşk öldü." Yazan insanın ne hissettiğini biliyordum. Banyodaki duş başlığı klozetin üstüne bakıyordu ve altına sığmak için kambur durmam gerekecekti.

Elliot kafasını banyo kapısından içeri uzatıp gülerek, "Bir taşla iki kuş vurmak diye buna denir," dedi.

İkimiz de bitkin halde yataklarımıza serildik. Noah'yla ayrılığımız konusunda kendi sefaletime gömülmüş olduğum için Elliot'ın şu anda ne hissettiğine gerçek anlamda kafa yormamıştım. Artık Alexiot yoktu ve yattığım yerde bunu düşünürken ona içim acıdı.

Uzanıp elini tuttum. "Viki? Alex'le bunun olacağını hissetmiş miydin? Yani ikiniz çok kavga ediyor muydunuz?" Yüzüstü dönüp ellerimi başımın altına yerleştirdim.

Elliot abartılı bir iç çekiş eşliğinde parmaklarını karnının üstünde kavuşturdu.

"Alex'in eşcinsel olduğunu henüz açıklamadığını biliyorsun. Ve elbette ilk başlarda buna çok aldırmadım; açıklaması için ona asla baskı yapamazdım. Bunu kendini hazır hissettiği zaman yapmalıydı. Ama kulağa ne kadar aptalca gelse de o engeli aşabileceğimizi sanıyordum. Onu değiştirecek ve gerekli özgüveni kazandıracak kişinin ben olabileceğimi... Kötü bir film gibi konuşuyorum. Hiç kimseyi değiştiremeyeceğimi biliyorum ama Penny ikinci planda kalmaktan yoruldum. Öpüştüğümüz fotoğraf her şeyi büyüttü. Alex kafayı yedi ve böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verebildiğimi öğrenmek istedi. Dedi ki..." Elliot'ın sesi o kadar cılız çıkıyordu ki

kalbimin sıkıştığım hissettim. “Beni hiç öpmemiş olmayı dilediğini söyledi. O kadar utandım ki.”

Elliot’a baktım, gözlerini sımsıkı kapamıştı. Sonra geri açtı, kırıştırdı ve ilk kez sesi daha sert çıktı. Konuşması babasını hatırlatıyordu ve bu çok tuhaftı çünkü Elliot hiçbir zaman babası gibi konuşmazdı. “Birine bu kadar yatırım yapmak ve o yatırımın iyi bir geri dönüşü olmadığını hissetmek çok üzücü. Bu yüzden bitmesi gerekiyordu.”

Elliot yan döndü. Ağzından çıkan sözlere rağmen onu herhangi bir konuda bu kadar üzgün gördüğümü hatırlamıyordum. Hüzünlü bir şeyle uğraştığı zaman, ne kadar acı çektiğini dünyaya göstermektense duygu musluğunu sımsıkı kapamayı tercih ettiğini iyi biliyordum.

“Ah, Viki, bu korkunç bir şey. Ama bunun seninle bir ilgisi olmadığını bilmelisin. Bu, Alex’in kendi içinde çözmesi gereken bir şey ve senin için berbat olduğunu biliyorum çünkü elinden kenarda oturup beklemekten başka bir şey gelmez. Ama sen ilişkinize ve duygularına saygı gösterilmesini isteyerek yanlış bir şey yapmadın. Alex sonsuza dek saklanamaz.” Ona bir gıdım da olsa olumlu bir enerji vermeyi başarabildim mi diye Elliot’a bakıp hafifçe gülümsedim.

Neyse ki o da bana gülümsedi. “Biliyorum, Penny. Ben sadece... Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Yani gerçekten.” Bana kaşlarını kaldırarak baktı.

“Yani gerçekten *hoşlanmak* gibi mi?” Ben de karşılık olarak kaşlarımı oynatınca biraz kıkırdadık. Sonra Elliot yatağından fırladı.

“Gerçekten hoşlanmak gibi *hoşlanmak* işte. Şu halimize bak, Penny. Dünya durmuş gibi davranıyoruz. Kendi hüznümüzde boğuluyoruz ve bu hiç çekici değil. Paris’teyiz, Tanrı aşkına. Erkekleri unutup dışarı çıkmalı ve eğlenmeliyiz. Noah’yla Sihirli Gizem Günü yaşamamış olabilirsin ama benimle bal gibi yaşayacaksın.”

Çevrimiçi Kız Turnede

Leah'yla birlikte geçirdiğimiz günü hatırlayarak, "Ah, *bayılacacağından* emin olduğum müthiş bir moda caddesi biliyorum," dedim. O gün daha dün müydü, sahi? Milyonlarca yıl geride kalmış gibiydi. "Bir sürü süslü püslü butik var ve..."

Elliot kaşlarını çattı. "Bir dakika, sen müthiş bir moda caddesini nereden biliyorsun ki?"

Kızardım. "Leah götürdü. Beni dün geceki after-parti için giydirip süsledi." Noah'yla birlikte çektiğimiz mutlu fotoğraflara bakmak acı verse de telefonumu çıkardım. Otelden çıktıktan hemen sonra, henüz saçım, makyajım ve kıyafetim mükemmelken Leah'yla çektiğimiz bir fotoğrafı buldum. Elliot'a gösterince, ağzı bir karış açıldı.

"Ah, Penny yani bana Noah'nın *bundan* sonra senden vazgeçebildiğini mi söylüyorsun? Tatlım, o çocuk aptalın teki."

Telefonumu geri alıp cebime sokarken gözlerim yeniden yaşarma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Sanırım, her zaman böyle görünmeyi becerebilseydim, belki de ona yetebilirdim."

"Ah, hayır," dedi Elliot. "Tanıdığım Penny bu *değil*. Seni bu halinle sevmeyecekse," sakıl dar pantolonumu, gömleğimi ve berbat haldeki saçlarımı işaret etti, "o zaman seni hak etmiyordur. Penny, sen bir prenses değil bir kraliçesin. Ve kraliçeler kahvaltıda sıcak çikolata ve kruvasanı hak eder. Bu yüzden, gidiyoruz."

★ ★ Kerk Dördüncü Bölüm ★ ★

Kadife pürüzsüzlüğünde sıcak çikolataya batırılmış çıtır çıtır, şişkin ve ağızda eriyen kruvasanlar herkes için ayrılık ertesi sabahlarının zorunlu uygulaması olmalıydı. Son kalan altı adet *pain au chocolate*'yı¹⁶ sipariş edince garsonun bize hoşnutsuz bir bakış attığından emindim ama umurumuzda olmadı.

Elliot Fransızca sohbetiyle garsonun kalbini kazanmakta gecikmedi ve kısa süre sonra Paris'te en iyi makaronların nerede bulunacağı konusunda fikir alışverişinde bulunmaya başladılar. Elliot acayip havalı konuşuyordu; ağzını her açışında içim eriyordu ve bir süre sonra Elliot benim halimi süper rahatsız edici bulmaya başladı.

Kahvaltıdan sonra, Leah'nın beni götürdüğü aşırı pahalı mağazaların olduğu caddeye yürüdük ve sonu bu kadar berbat bitecek bir gece için ne çok çaba harcadığımı hatırlayınca içime hüznün çöktü. Ne zaman hüznülense, Elliot çantasından *pain au chocolat*'lardan arta kalanları çıkarıp bana bir lokma veriyor, bir lokma da kendine alıyordu.

16 (Fr.) Çikolatalı kruvasan (ç.n.)

İşe yarıyordu da. Ta ki *pain au chocolat* stokumuz tükenene kadar. İşte o zaman öğle yemeğine oturduk ve dünyanın en peynirli *croque-monsieur*'sünü¹⁷ ve elbette devasa bir elmalı turta dilimini mideye indirdik. Kim demiş yemek bütün dertlere deva olamaz diye? Yemek ve en yakın arkadaş, resmen ideal sorun çözme ikilisini oluşturuyordu.

Öğle yemeğinden sonra Seine nehri üzerindeki Pont des Arts'a¹⁸ namı diğer aşk kilidi köprüsüne gittik. Elliot dostluğumuzun anısına bir asma kilit alıp ikimizin adını yazmayı kafaya koymuştu ama oraya gidince, bütün asma kilitlerin çıkarıldığını gördük. Kilitlerin yerinde, ağırlıkları köprüye zarar verdiği için kilit asılmamasını rica eden bir tabela vardı.

Elliot'm aksine ben hayal kırıklığına uğramadım. Sevgimi bir kilit olarak düşünmek istediğimi sanmıyordum. Aksine, sevgimi üstünde durduğumuz köprü gibi, asla bir araya gelmeyecek iki yakayı bir araya getiren bir şey olarak düşünmeyi tercih ederdim. Asma kilitler biraz Noah ve benim yaşadığımız problemlere benziyordu; hepsi tek başına küçücüktü ama bir araya geldikleri zaman bel vermemize ve eninde sonunda yıkılmamıza yetmişlerdi.

Aşk kilitleri yasaklanmış olmasına rağmen etrafımız uzun süredir sonsuz aşkın simgesi olan bu köprünün üstünde fotoğraf çeken mutlu çiftlerle çevriliydi. Keşke Elliot beni buraya getirmeseydi. Şu anda görmek istediğim son şey, telefon ekranlarına öpücük gönderen çiftlerdi.

"Tamam, madem kilit yok o zaman Seine boyunca romantik bir yürüyüşe ne dersin?" Elliot beni kolumdan çekip köprü boyunca ilerleterek ana geri döndürdü.

17 (Fr.) Fransız mutfağına ait jambon ve peynirle yapılan, fırınlanmış bir sıcak sandviç türü. (ç.n.)

18 (Fr.) Sanat Köprüsü (ç.n.)

“Paris’te Seine üstünde otuzdan fazla köprü olduğunu biliyor muydun?” dedi koluma girerken.

“İnanırım,” dedim. Kısa yürüyüşümüz sırasında yarım düzinesinin önünden geçmiş gibiydik. Başımı Elliot’ın omzuna yasladım ve turist dolu teknelerin dingin bir şekilde geçip gitmesini izleyerek nehir kıyısı boyunca yürüdük.

“Bak! Bak!” Elliot eliyle karşımızda yükselen Eyfel Kulesi’nin tepesini işaret etti.

Aklıma Noah’yı ve Gizemli Sihir Gecesi’ne ne kadar yaklaştığımızı getirse de, berrak mavi gökyüzüne yükselen demir cüssesine yakından bakınca ihtişamına hayran kalmamak elimde değildi. Öylesine etkileyiciydi ki başımı arkaya yatırıp ona bakarken mutluluktan başım döndü. Elliot elimi sıkıca tuttu ve kuleye bir an önce yaklaşma telaşıyla neredeyse koşar adım yürümeye başladık.

Etrafımız yüzlerce turist tarafından sarılınca hız keserek durma noktasına geldik. Elliot ne kadar etkilendiğini alçak perdeden ışıqla gösterdi. Bu kez kalbim bambaşka bir nedenden durma noktasındaydı; tam o anda harekete geçip uzaklaşan bir bir Japon turist grubu portatif bir duvarın üstüne yapıştırılmış posterleri ve Noah’nın posterdeki yüzünü ortaya çıkarmıştı. Turnenin posterlerini ilk kez görüyordum. Noah elinde gitarıyla kameraya gülümsüyordu ve fotoğrafı Skeç’in büyük fotoğrafının altına yerleştirilmişti. Posterin büyük kısmı konser turnesinin asıl grubuna ayrılmış olsa da dikkatimi çeken Noah’nın yüzü olmuştu.

Kelimenin tam anlamıyla muhteşem bir rock tanrısı gibi görünüyordu ama gelin görün ki artık benim rock tanrım değildi. Tam bir çöküş yaşayacağımı hissettiğim anda yakındaki bir hoparlörden yükselen *I Will Survive*’ı duydum. Dönüp bakınca sokakta taşınabilir bir ses sisteminin yanında şarkı söyleyip dans eden orta yaşlı adamı gördüm. İçimden kaçmak geldi. Demek istediğim, tanıdığımız kaç kişi Paris’in göbeğinde yetmişlerden

kalma bir disko şarkısı eşliğinde kendinden geçerek dans ederdi ki? Durumun saçmalığı, bir yandan ağlarken, bir yandan gülme isteğiyle dolmama neden oldu.

Bedenimden çeşit çeşit duygu akıyor ve ben hangisini ifade etmem gerektiğini bile bilemiyordum. Bu yüzden bana yol göstermesi için Elliot'a baktım. Suratı işimi kolaylaştırdı; otuz iki dişini, hatta dolgularını açığa çıkaracak şekilde sırtıyordu. Elini uzatıp beni dansa davet etti. Ona ayak uydurdum ve ne olduğunu anlamadan, kendimizi su katılmamış iki aptal gibi Eyfel Kulesi'nin altında, o Fransızla birlikte dans ederken ve *I Will Survive*'ın sözlerini avaz avaz haykırırken bulduk. Kısa süre sonra, etrafımızdaki başka insanlar da bize katılmaya başladı. Bir anda devasa bir Parisli ayrılık grubu oluvermiştik.

Kendimi kaçığın, delinin teki gibi ama özgür hissettim. Ve uzun zamandır ilk kez yine kendim gibiydim.

3 Temmuz

Kalbinize Şifa Olan Şarkılar

Hiç gelmeyeceğini sandığım o gün vardı ya?

Bir milyon yıl geçse, gözümde asla canlandıramayacağım o gün?

O gün geldi.

Brooklyn Delikanlısı ve ben artık birlikte değiliz.

Şu anda daha fazlasını yazamam. Ancak şu kadarını söyleyeyim: Kalp kırıklığı asla kolay değildir ama müziğin ruhu iyileştirdiği söylenir. Viki'yle birlikte, ayrılık denen duygusal hız trenini atlatmaya birebir şarkıların listesini derledik.

1. *Someone Like You* – Adele
2. *Irreplaceable* – Beyoncé
3. *We Are Never Ever Getting Back Together* – Taylor Swift
4. *End of the Road* – Boyz II Men

Çevrimiçi Kız Turnede

5. *I Will Survive* – Gloria Gaynor (Dün Eyfel Kulesi'nin altında birlikte dans ettiğimiz bir Fransız sokak sanatçısının katkısıyla)
6. *Since U Been Gone* – Kelly Clarkson
7. *Forget You* – CeeLo Green
8. *Without You* – Harry Nilsson
9. *I Will Always Love You* – Whitney Houston
10. *You Could be Happy* – Snow Patrol
11. *The Scientist* – Coldplay
12. *With or Without You* – U2
13. *Survivor* – Destiny's Child
14. *Single Ladies* – Beyoncé
15. *Losing Grip* – Avril Lavigne

Yukarıdaki şarkı listesini dinlemek size iyi gelebilir ya da sizi ağlatabilir ya da her ikisini de hissettirebilir; bu durumda seansı en yakın arkadaşınızla birlikte Beyoncé'nin *Single Ladies* şarkısını dinleyip Paris'in en küçük otel odasında iki tekli yatağın üstünde zıplayarak bitirebilirsiniz.

Artık hiç çevrimiçi olmayan Çevrimdışı Kız... mucks.

★★ Kork Beşinci Bölüm ★★

Eurostar treni İngiltere'ye dönüş yolu için Gare du Nord'dan ağır ağır çıkarken başımı Elliot'm omzuna yasladım ve pencereden Paris'in geride kalmasını seyrettim. Noah'yı burada, birlikte başladığımız ve parçalanmamızla son bulan bir yolculukta bırakmak tuhaf geliyordu. Sanırım EsasGerçek amacına ulaşmıştı: Artık Noah ve Penny diye bir şey yoktu.

Çok fazla vaat ve beklentinin oluşturduğu sarmal bu sonuca neden olmuş, ilişkimiz kontrolünü kaybettiğim, raydan çıkmış bir trene dönüşmüştü.

Artık gerçekten eve dönüş yolunda olduğumu bildiğim için, son bir kez kucaklaşmamış, konuşmamış ya da son bir kez öpüşmemiş olmamızın sızısını hissediyordum. Sanki Noah bir sabah kim olduğumu ve hatta varlığımı unutarak uyanmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Elliot. Benden cevap gelmeyince tahminde bulundu ve elbette, cevabın tam üstüne bastı. "Hey, bu kadar endişelenme. Noah'dan seninle iletişim kurmamasını sen istedin. En azından buna saygı gösteriyor."

Kaçamak bir homurtu çıkardım ve annemin hırkasına iyice sarındım. Bu hırkayı annemin gerçek kollarıyla değiş tokuş etmek için can atıyordum. Şu anda annemin bana sarılmasına çok ilti-

yacım vardı ve bu trenin kocaman bir sualtı tünelinden geçeceği gerçeğini düşünmesem çok iyi olacaktı.

Mesele Noah'dan benimle iletişim kurmamasını rica etmem değildi. Ancak ben şu anda her yerde ve herkesle olabilirdim ve görünüşe bakılırsa Noah'nın umurunda değildi. Paris'te yol kenarında bir hendekte yatıyor da olabilirdim. Larry'nin Noah'ya beni istasyona bıraktığını söylediğinden emindim ama Noah en azından gitmeme ya da ilişkimizin son bulmasına karşı çıkabilirdi. Bu koca hiç dışında her şey kabulümdü.

Noel'de New York'taki Waldorf Astoria'mın tepesinde paylaştığımız o an aklımdan çıkmıyordu. Noah beni ilk kez orada öpmüştü ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin daha mükemmel olamayacağını düşündüğümü hatırlıyordum. Sonra aklıma bir başka anı geldi: Birlikte geçirdiğimiz ve onun Sihirli Gizem Günü'nün ruhunu benimsediği o ilk gün, beni şapırdatarak spagetti yediğimiz ve aynı şeylere güldüğümüz gizli bir İtalyan lokantasına götürmüştü. İki insanın bu kadar çabuk âşık olmasının imkânsız olduğu söylenir ama bizim aramızdaki kimyayı yok saymak imkânsızdı. Biz... birbirimizi tamamlıyorduk.

Bu hiçbir zaman öylesine bir şey olmadı. Elbette ben rahat görünmek için elimden geleni yaptım ama o odadan içeri girdiği anda kalbim saatte bir milyon hızla çarpmaya başlıyordu. Ben onun hayatını değiştiren olaydım; bu bizim filmimizdi ve hayatlarımız sonsuza dek değişmişti.

Daha da geri sardım ve onu sahnede spot ışığının altında, düğün şarkıcısı numarası yaparken gördüğüm ilk ana gittim. O kadar savunmasız ve gizemli görünüyordu ki... O zaman böyle inanılmaz, şapşal, romantik ve mükemmel bir erkek olabileceğini fark etmemiştim. *Hayır*, dedim içimden. *Mükemmel değil. Hem de hiç değil.* Sorun nerede başlamıştı? Bu noktaya gelmesine nasıl göz yummuştuk? Tanıdığım Noah nereye gitmişti? Sanki bu tur-

nenin her bacağı, Noah'dan sevdiğim başka bir parçayı koparmış ve sonunda geriye tanımadığım biri kalmıştı.

Tren sarsılarak ilerlerken Elliot uykuya daldı ve ben bütün bunların benim hatam olduğunu düşünmeye başladım. Böyle olacağını bilmem gerekirdi. Olaya, her şeyin filmlerdeki gibi olacağını sanarak balıklama atlamıştım. Rock yıldızı meşhur olur, bir kıza âşık olur ve sonsuza dek mutlu yaşarlar. Ama bu bir Hollywood senaryosu değildi. Gerçek hayattı ve bir *son dakika haberi*: Bazen gerçek hayat berbat olabiliyordu.

Telefonumun titreşmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Annemden mesaj gelmişti.

Penny hayatım, babanla sizi St Pancras
istasyonunda bekleyeceğiz. Seni
göreceğimiz için çok heyecanlıyız. Akşam
yemeğinde babanın çoban turtası var;
en sevdiğin. Ayrıca temmuzda olmamıza
bakmadan hep birlikte Elf'i seyredeceğiz.
İstersen işi Noel kazaklarımızı giymeye
kadar götürebiliriz. ☺ mucks

Mesaj beni gülümsetti. Annemle babam henüz bütün detayları bilmiyordu ama beni, tahmin edecek kadar iyi tanıyorlardı. Başta turnenin tam olarak hayal ettiğim gibi gitmediğini söyleyerek geçiştirmeye çalıştım ama Skype üstünden beni bir şüpheli gibi sorguya çektiler.

Onlara Noah'yla işlerin çok yolunda olmadığını söylerken alt dudağım titremeye başladı. Henüz derinlemesine bir soru-cevap

Çevrimiçi Kız Turnede

seansına hazır olmadığımı anladılar; bunun için, tek parça halinde eve dönmemi beklemeleri gerekecekti.

Annemle babamı çok seviyordum. İnsanın üstüne titriyorlardı; hatta zaman zaman aşırıya kaçtıkları bile oluyordu. Nasıl olacağını tahmin edebiliyordum; her sabah, öğlen ve akşam bana kurabiyeler pişirecek, beni en sevdiğim mağazalara götürecek ve mutlu etmek için aşırı çaba harcayacaklardı. Elliot'ın Paris'e beni ziyarete gelerek ilk gecenin acısını biraz olsun hafifletmesine minnettardım. Samrım hemen eve dönseydim, annemle babamın ilgisinin ağırlığı altında ezilebilirdim. Sevmekte bir kötülük yoktu; annemle babam sadece mutlu olmamı istiyordu ama bazen bunaltıcı gelebiliyordu.

Bu noktada istediğim tek bunaltıcılık yorganımdan gelecek olandı. Yorganıma iyice sarınmak (yaz sıcaklığında çatı katındaki odam saunadan farksız olsa da) ve kendimi dünyadan çok uzağa gömmek istiyordum. Kendime acımanın derin havuzuna yuvarlanmak. Ağırlığımca dondurma yemek (elbette bunaltıcı yatak odama karşı taarruz olarak) ve gerçek hayattan silinmek.

İç geçirdim ve tünele girmeden (tüneli düşünMEmek için çaba harcıyordum) ve bir süre sinyal kesintisi yaşamadan önce aceleyle bir karşılık yazdım.

Teşekkürler, anne. Ben de sizi göreceğim için heyecanlıyım. Noel ıvır zıvırları olmasın lütfen ama çoban turtası kulağa hoş geliyor mucks.

Yılın en sevdiğim zamanını hüznle lekelemek istemezdim. Annemle babam Noel'i çok sevdiğimi bilirdi ama şu anda tek düşünebildiğim, Noah'nın evinde geçirdiğim Noel ve Bella'yla birlikte

ağaç süslemesine yardım edişimizdi. Mesajlarımı tek tek geçerken parmağım Noah'yla yazışmalarımızın üstünde asılı kaldı. Bir yanım hepsini tek tek okuyup o anları yeniden canlandırmak istiyordu. O *seni seviyorum*'ları, *sonsuzda dek*'leri ve *hayatı bir anda değiştiren olay*'ları ama yapmadım. Bu trenden inmek, bir şeyin sonu gibi değil, başka bir şeyin başlangıcı gibi gelmeliydi.

Noah şu anda Norveç'e gitmek üzere eşyalarını topluyor olmalıydı. Sonrasında dünya turnesi için yola çıkacaklardı. Daha şimdiden hayatlarımız birbirinden çok farklı geliyordu. Noah'nın her şeyi yerli yerindeydi ama benim kafamı hâlâ aynı soru kurcalıyordu:

Şimdi ne yapacaktım?

★ *Kırk Altıncı Bölüm* ★

Noah Flynn söz konusu olduğunda haber çabuk yayılıyordu. İstasyona girdiğimiz ve telefonum *nihayet* yeniden çekmeye başladığı anda bir mesaj ve bildirim bombardımanına tutuldum.

“Vay canına, Penny, şunu gördün mü?” Elliot popüler bir magazin sayfasındaki manşetin NOAH FLYNN ARTIK YALNIZ. SIRAYA GİRİN, HANIMLAR, EN SEVDİĞİNİZ BROOKLYN DELİKANLISI NİHAYET KAPILMAYA HAZIR diye haykırdığı telefonunu bana doğru uzattı.

Sanırım Halkla İlişkiler makinesi hiç zaman kaybetmemişti. Ama *kapılmaya hazır* da neyin nesiydi? Cidden? Noah yerel bir şenlikteki bir ödölmüş gibi. Medya olayını kapmaya başladığını; tamamen çarpık, abartılmış ve bazen yalan yanlış manşetlerle dikkat çekmeye çalıştıklarını zor yoldan öğrendiğimi sanıyordum. Ancak bu kez, turnayı gözünden vurmuşlardı. Sanırım Noah Flynn gerçekten yalnızdı. Ama bunu bu kadar hızla böyle netleştirmek isteyeceği aklıma gelmemişti.

İletişim listemdeki herkes mesajla geçmiş olsun dileği iletmek için sıraya girmişti sanki. Geçen sefer çamurda sürüklendiğim zamankinden çok daha fazlaydı. Sanırım terk edilmekle empati kurmak daha kolaydı. Mesajları hızla gözden geçirdim; çoğu gü-

Çevrimiçi Kız Turnede

lümsemek ve yüzümü buruşturmak arasında gidip gelmeme neden olacak cinstendi.

Kira:

Aman Tanrım! Penny, haberi az önce aldım. Bu BERBAT bir şey. Birilerini görmeye hazır olduğunda haber ver, sana tatlılar ve en sevdiğim korku filmlerini getireyim. Hiçbir şey kalp kırıklığını gidermede Ruhlar Bölgesi + Paranormal Aktivite'nin yerini tutamaz... mucks

Amara:

AMANIN! İkiniz sonsuza dek birlikte olursunuz sanıyordum. Kira korku filmleri getireceğini söyledi... Patlamış mısır benden! muck

Megan:

BANA DOĞRU OLMADIĞINI SÖYLE!! muck

Pegasus Kızı'ndan bile mesaj vardı.

Kime: Çevrimiçi Kız

Kimden: Pegasus Kızı

Konu: Noah Olayı

Selam, Penny,

Sana bu e-postayı aklımın sende olduğunu söylemek için gönderiyorum. Noah'yla ayrılmanıza üzüldüm. Sohbeta ihtiyaç duyarsan, her zaman yanında olacağımı bilmeni istiyorum. Zaman zaman bütün dünya sana karşıymış gibi geldiğini biliyorum ama sana yaptığın şeyi kesinlikle çok sevdiğimi, seni çok yetenekli ve müthiş cesur bulduğumu söylemek istedim. Ben turneden asla bir anda ayrılmayı başaramazdım ve bahse girerim, sen de bunu yapabileceğini hiç düşünmemişsindir. Her neyse, Noah'nın aklının başına geleceğinden ve senin ayaklarını yerden keseceğinden eminim. Erkeklerin çoğu sonunda böyle yapmaz mı?

PK muck

Pegasus Kızı'nın mesajı beni gülümsetti ama sadece hafifçe. Noah'nın yakın zamanda gelip ayağımı yerden keseceğini hiç sanmıyordum. Daha önemlisi, bunu yapmasını istediğimi de sanmıyordum.

Elliot telefonu elimden koparıncasına aldığı anda, gözlerim hâlâ ekrandaydı. "Pennykuş, telefonuna bakarken ifaden o kadar çok değişti ki bu mesajları okumak sana ASLA iyi geliyor olamaz."

Ailemle karşılaştığımda iyi görünmek için kendimi toparlamaya çalışarak, "Haklısın," dedim. "Bunun beni çökertmesine izin vermeyeceğim."

St Pancras istasyonunda Eurostar kapılarından geçer geçmez annemin kollarına atıldım ve bütün olumlu düşüncelerim bir anda dağıldı. Elimde değildi; yaşlar yanaklarımdan sicim gibi iniyordu. Resmen İngiliz topraklarına döndüğüm için, artık bittiğini kabullemek zorundaydım.

Gerçekten ve tamamen bittiğini.

★★ Kork Yedinci Bölüm ★★

Sonraki hafta her şey daha da kötüleşti. Vaktimin çoğunu, pencere kenarındaki oturma yerimde, yorganıma sarılı ve başım cama yaslı bir halde geçiriyordum. Bu hafta boyunca birileri bir fotoğrafımı çekseydi, adını *İnanılmaz Derecede Üzgün Bir Kızın Portresi* koymak zorunda kaldırdı.

İkizler, söz verdikleri gibi, bir korku filmi maratonu yapmak için geldiler ama ben dünyadan o kadar kopuktum ki *Paranormal Aktivite* sırasında bile yerimden sıçramadım. Bu benim için hiç normal bir durum değildi; normalde kanepenin kolunu parmak boğumlarım bembeyaz kesilene kadar sıkar ve ekranda beliren her hortlakta evin içinde çığlıklar atarak koştururdum. Rüzgârın pencereyi tıngırdatması bile bana kafayı yedirirdi.

Noah'dan da haber yoktu. Kendime bunu yapmak istemediğimi söylememe rağmen, sürekli Skype'a girip girmediğine bakıyordum. Saplantılı hayranları gibi, tweet'lerini, Instagram'ım ve diğer sosyal medya paylaşımlarını takip ediyordum. Elliot her gün *CHIC*'teki işini bitirince bize geliyordu. İnternetteki sapık takipçiliğim o kadar beter bir hal almıştı ki Elliot bana her gün kaç saatimi Noah'ı takiple geçirdiğimin hesabını tutturuyordu.

On saat boyunca internette kaldığım günler kötü sayılıyordu.

Çevrimiçi Kız Turnede

Kendimi Noah'yı çöküş modunda görmeyi, Twitter'a efkârlı bir şeyler yazmasını, bensizlikle baş etmek için çabaladığımı görmeyi isterken buluyordum. Ancak gerçekte bu tür konularda müthiş ketum olduğumu biliyordum, bu yüzden hiçbir yerde kişisel bir güncellemesi yoktu. Onun yerine turne tarihleri ve dünya turnesi sırasında ona destek vermeye devam eden hayranlarına teşekkürlerini içeren sonsuz sayıda paylaşımı vardı.

Bazen biraz daha Elliot gibi olabilmeyi diliyordum. Alex'le ayrılığından sonra kendini iyi hissetme yöntemi onu hayatından tamamen çıkarmaktı: telefon numarasını rehberden silmek, sosyal medyada bloklamak, ikinci el eşya dükkânından uzak durmak ve normal hayatına devam etmek. Ama benim için bunu yapmak neredeyse imkânsızdı. Ne zaman odamdan çıksam, arabadaki radyoda ya da süpermarkette *Sonbahar Kızı*'nı duyuyormuşum gibi geliyordu. Artık Noah'yla birlikte olmadığım için sanki etrafım hiç olmadığı kadar onunla çevriliydi.

Bu yüzden, Paris'ten döneli bir haftadan fazla olmasına rağmen, pencere önündeki küçük oturma yerime çekilmiştim. Yaz tatili özgürlüğünün son birkaç haftasını ayaklı zombi gibi davranarak ziyan ettiğimi biliyordum. Noah'yı unutmaya çalışırken gezegendeki bütün radyoları kapatmamın mümkün olmadığını da. Twitter akışını her otuz saniyede bir yenilememem gerektiğini de. Ama gün içinde kafamı oyalayacak bir Elliot olmadığı için martıların cıgıllıkları ya da babamın futbol bağırışları dışında beni bu beyin uyuşukluğundan çıkaracak hiçbir şey yoktu.

Kimin hatası, Penny? Kendi tutkularının peşine düşmek yerine erkek arkadaşının arkasında dolaşmayı seçen sendin.

Bazen iç sesimden nefret ediyordum.

12 Temmuz

Biriyle İlgili Saplantınıza

Nasıl Son Verirsiniz?

Bir ayrılığın iniş çıkışlarını yaşarken, modern zaman Sherlock Holmes'ü olmak çok kolay. Instagram, Twitter, Snapchat; insanların neler yaptığını öğrenmek için birkaç tıklama yetiyor ve bu konuda ne hissettiğimden çok emin değilim. Eski sevgilinizin sizi geride bırakıp hayatına devam ettiğine ve artık umurunda olmadığınıza dair suçu sabitleyici bir delil bulana kadar her şeyi okuma isteğiyle dolduğunuz anlar oluyor. Ama aslında bu tür şeylere gerçekten 140 karakterlik bir cümleyle karar verebilir miyiz?

İtiraf etmeliyim ki çok zor. Bir yandan bilmek istiyorsunuz, ama diğer yandan istemiyorsunuz da. Bildikleriniz sizi un ufak edebilir. Birini saplantıya dönüştürmenin sağlıksız olduğunu hepimiz biliyoruz. Geleceğin umut vadeden uluslararası rock tanrısına kafayı takmak sürekli duygusal bir iniş çıkış demek çünkü Brooklyn Delikanlısı'nın tek sapık takipçisi ben değilim. Bunu benim yerime yapan yüzlerce Tumblr ve hayran sayfası var. İstersem her hamlesinden haberdar olabilirim...

Çevrimiçi Keş Turnede

Kendimi tavşan deliğinde kaybettiğim karanlık günler oldu. Hatta Brooklyn Delikanlısı'nın *arkadaşlarının* eşek şakası videolarıyla ve yer yer hemen hepsi gözünüze girecek kadar büyük harflerle yazılmış *HIZLI YAŞA, GENÇ ÖL* gibi gaza getirme tweet'leriyle dolu Twitter hesaplarını bile takip etmeye başladım. Dibe vurma olayında kendimi aştım.

Saplantı yapmaya son vermenin en iyi yolunun, görünürdeki bütün radyoları kapamak, sürücü neşeli bir CD koymuyorsa arabalara binmeyi reddetmek ve internetten olabildiğince uzak durmak olduğunu keşfettim.

Aslında, size birini saplantı yapmaya nasıl son verebileceğinizi söyleyemem çünkü bu sadece sizin ve sadece zamanı geldiğinde başarabileceğiniz bir şey. Tek söyleyebileceğim, güçlü olun ve her şeyi her gün ve gün boyu tazeleme dürtünüze karşı koymaya çalışın.

Artık hiç çevrimiçi olmayan Çevrimdışı kız... Mucks.

★★ Kırk Sekizinci Bölüm ★★

Kendimi bakmaktan alıkoymak için dizüstü bilgisayarımı kirli sepetimin dibine koydum ve kafamı, valizimi nihayet boşaltarak dağıtmaya karar verdim. Valizim kapalı bir halde odamın bir ucunda duruyordu. Çoraplarım ve iç çamaşırlarımla birlikte valize tıkmış olabileceğim anılardan çok korkuyordum. Derin bir nefes alarak fermuarı çekip kapağı açtım ve Noah'nın nerede olsa tanıyacağım tıraş losyonunun kokusuyla çarpıldım. Valizi alev almış gibi kendimden uzağa ittim. Bana onu hatırlatmayan tek bir şey yoktu. Belki bu noktada bir beyin nakli işe yarayabilirdi.

İç geçirerek pencereden dışarı baktım. En azından pastel renklerde tараçalı evlerin ağırlıkta olduğu harika bir manzaram vardı ve uzaktan dalgaların beyaz tepelerini görebiliyordum. Normalde bir fotoğraf çekmek için fotoğraf makineme koşardım ama bugün öyle olmadı.

“İyi misin, Pen?” Tom yatak odamın kapısında belirince yerimden sıçradım. Kendimi şahsi acıma partime öylesine kaptırmıştım ki normalde beni birinin odama çıktığı konusunda uyararı üstten üçüncü basamağın gıcirtısını bile duymamıştım.

Tom içeri girip yere saçılı kirli çamaşırların arasından yolunu bularak karyolamın ayakucuna ilişti.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Selam. N’aber?” Pencere kenarındaki yerimden kalkıp yama oturdum.

“Yer dolabın biraz düzensiz görünüyor...” Tom buruşturulup atılmış bir kot pantolonu ayağıyla itti.

“Evet, biliyorum, biraz fazla dağınık. Ben sadece... öff. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Bugün bir haftadır ilk kez saçımı taradım. En son ne zaman yıkandığımı bile hatırlamıyorum.”

Parmaklarımı kördüğüm olmuş saçlarımın arasından kaydırmaya çalışırken, Tom hafifçe yüzünü buruşturdu.

“Penny, bunu duymak istemeyebilirsin ama duymalısın: İçine düştüğün bu depresyondan çıkmalısın. Kimse buna değmez ve seni böyle görmekten nefret ediyorum.”

Tom’a gülmesini, şaka yaptığını söylemesini ya da çok ciddi olmayan bir şey yapmasını bekleyerek baktım ama hiçbirini yapmadı. “Turneden bambaşka bir insan olarak döndün. *Kendini* bulmak zorundasın. Mesela fotoğraf makinenin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Elbette biliyorum!” diye itiraz ettim. “Makinem...” Ama sonra etrafıma bakıp makineyi göremedim.

“Elbette bilmiyorsun çünkü fark edip etmeyeceğini görmek için ben çaldım. Fark etmedin.” Arkasından çıkarıp aramızdaki boşluğa koyduğu makine bana alay eder gibi bakıyordu.

Beni kullanmayı sevdiğin zamanları hatırlıyor musun, diyordu. Benimle Noah’nın kaç fotoğrafını çektiğini hatırlıyor musun? İçimden kusmak geldi. Kameranın objektifini kendimden uzağa ittim.

“Sende kalsın. İstemiyorum.”

“Ne? Neden? Noah yüzünden mi?”

Gözlerimi devirdim. “Akıl okumakta ustasın.”

Makineyi alıp kucağıma yerleştirdi ve parmaklarımı üstüne kapadı. “Sen bir Porter’sın ve Porter’lar tutkularından kolay kolay

vazgeçmez. Başarana kadar peşinde koşarlar. Babamın dalmayı öğrendiği zaman dışında; o pek iyi gitmemiştii...” Minik bir kahkaha attı. “Yazın geri kalanını ziyan edeceksen, en azından sevdiğin bir şeyi yaparak ziyan et.”

Bütün vücudumun kasıldığını hissettim. Tom’un sözleri kafamın içinde Noah’yı unutmama yardım etmek için mutlulukla yükselttiğim ve turnede bir şeylerin yolunda gitmemeye başladığı ilk günden itibaren inşa etmeye başladığımı şimdi fark ettiğim duvarı yavaş yavaş parçalıyordu.

Tom’un önünde ağlamayı sevmiyordum. O güçlü ve sevgi doluydu ama aynı zamanda çok gerçekçiydi ve için için onun gibi olabilmeyi istiyordum. Dünyayı benden çok farklı görüyordu ve bunları ondan duymak canlandırıcı bir etki yaratmıştı.

“Eee? Ne düşünüyorsun?”

Makinemi yatağın üstüne bırakarak Tom’un iç geçirmesine neden oldum. Sonra etrafıma baktım ve duvarımdaki, beni Noah Flynn’in kız arkadaşı olarak etiketleyen dergi kupürünü gördüm. Bir zamanlar, o dergi kupürü beni gururlandırırđı. Şimdi ise biraz öfkeliendiriyordu.

Tom haklıydı. Kendimi kaybetmeye başlamıştım. Kendimi küçük görür olmuştum ama aslında benim de iyi olduğum şeyler vardı. Dergi kupürünü duvardan söktüm, birkaç saniye baktım, sonra buruşturup çöp sepetime fırlattım. Sessizlik içinde yatağıma geri oturdum.

Tom uzanıp beni koluyla sardı ve omzumu sıktı. “Geri dönme ne çok sevindim, Penny. Dünya seni bekliyor.”

“Teşekkürler, Tom. Sen bir tanesin.”

Tom odamdan çıkarken, başucu komodiniindeki telefonumun öttüğünü duydum. Elliot’ın Londra’dan dönüş treninden, gününün mizahi bir özetini yazdığını umdum.

Çevrimiçi Kez Turnede

Penny, olanları duydum. ÇOK
üzgünüm. Gerçekten iyi olduğunu
umarım. Dinle, belki bu seni
neşelendirir. Kabul etmek
isteyebileceğin bir teklifim var.
E-postana bir bak. Leah, muck.

Telefonu bıraktığım gibi kirli sepetinin dibinde yatan bilgisayara
koştum. E-postamı açtım ve evet, Leah'dan bir mesaj vardı.

Okurken, ağzım her saniye biraz daha açıldı.

Kimden: Leah Brown
Kime: Penny Porter
Konu: BÜYÜK HABER

Sevgili Penny,

Bunu sana yüz yüze sorabilmeyi umuyordum ama bu artık
mümkün olmadığı için e-postayla idare etmem gerekecek. Bu
tahmin edeceğin gibi TAMAMEN gizli; bu yüzden lütfen yakın
ailen dışında kimseye bir şey söyleme.

Sana yeni albümümden bahsetme fırsatım olmadı ama adını
Tebdili Kıyafet Hayat koymaya karar verdim. Bir süredir şöhretle
baş etmek için aşk hayatım, dostlarım ve bazen kimliğim de
dahil ne çok şeyde kılık değiştirmek zorunda kaldığımı konu
alan şarkılar yazıyorum.

Albüm kapağının çekimlerini François-Pierre Nouveau'yla yaptık
ama çektiği hiçbir fotoğraftan hoşnut kalmadım. Hepsini fazla
ısmarlama görünüyor. Bense doğal olsun istiyorum. Basit.
Gerçek.

Zoe Sugg

Bu yüzden tasarım ekibimden senin çektiğin fotoğrafı kullanarak bir demo yapmalarını istedim. Hani şu Roma'da kılık değiştirdiğimde çektiğin fotoğraf. Hatırladın mı? O fotoğrafa bayılıyorum; o kadar mükemmel ki.

Ve albüm kapağımda çok daha mükemmel oldu.

Neden sen de bir göz atmıyorsun?

Sence o fotoğrafı kullanabilir miyim? Ekte bir de sözleşme gönderiyorum. Ücret, telif hakları ve diğer şeyleri içeriyor. Birinin gözden geçirmesini istersen bir avukatla irtibat kurmanı sağlayabilirim. Her şeyden hoşnut kalırsan, bana yüksek çözünürlüklü görüntüleri gönderirsin ve işe koyuluruz!

Mükemmel görüldüğü konusunda senin de hemfikir olmanı bütün kalbimle diliyorum. Sen inanılmaz bir fotoğrafçısın, Penny! Turnede yüzünü görmeyi daha şimdiden özledim. İngiltere'ye döndüğüm anda Brighton'a seni ziyarete geleceğimden hiç şüphelen olmasın ve hayır cevabını asla kabul etmeyeceğim.

Arkadaşın,

Leah... muck

Eki elim titreyerek açtım.

İşte karşımdaydı. Leah'nın benim çektiğim fotoğrafı, albüm kapağını süslüyordu. ALBÜM KAPAĞINI. Üst köşesini kırptıkları için Roma'da olduğu anlaşılmıyordu; küt kesimli peruğu ve parlak rujuyla çok farklı görünse de, havası Leah olduğunu adeta haykırıyordu. Kapağın alt kısmına zarif bir puntıyla yazılmış **TEBDİLİ KIYAFET HAYAT** kelimelerinin yanında Leah'nın "a"nın üstünde bir kalp olan her zamanki imzası vardı.

Bu gerçektir.

Tom'un sözleri beynimde yankılandı. *Sevdiğin şeyi yap*. Fotoğrafçılık benim tutkumdu. Bu rüyanın peşinden gidebilirdim.

Çevrimiçi Kız Turnede

Telefonumu aldım ve Leah'ya hissettiğim heyecan, gurur ve hayreti ifade etmeye yetmeyecek bir dizi ikonla cevap verdim.

Gönder'e bastım ve aynı anda telefonum titreşti.

Ama mesaj ne Leah ne de Elliot'tandı.

Alex'tendi.

Penny, buluşabilir miyiz?

★★ Kırk Dokuzuncu Bölüm ★★

Alex'le ertesi sabah Brighton Lanes'teki Flour Pot Bakery'de buluşmak için sözleştik. Neden burayı seçtiğini anlıyordum; sakın ve özel bir konuşma için biçilmiş kaftandı. Heyecandan parmaklarım karıncalanıyordu. Alex'in benimle neden konuşmak istediğinden emin değildim. Diğer duygularımı güçlkle bastırıyordum. Elliot'ın haberi olmadan Alex'le buluştuğum için avaz avaz *İHANET EDİYORSUN* diye haykıran duygularımı. Ama Alex'in benden bir ricası *daha* vardı; o da söyleyeceklerini duyana kadar buluşmamızı bir sır olarak saklamamdı.

Elliot'ı ne kadar incittiğini görmüş biri olarak, güçlü bir yanım Alex'ten buluşma isteğini bir yerine monte etmesini söylememi istiyordu ama bir yandan da meraklanmıştım. Alex son bir yıl içinde benim de arkadaşım olmuştu (hem de iyi arkadaşım) ve en azından dinlenmeyi hak ediyordu. Söyleyeceklerini beğenmek zorunda değildim ama ona en azından dinlemeyi borçluydum.

Pastaneden içeri girdiğim anda Alex'le göz göze geldim. Önünde bir cappuccinoyla arka tarafa bakan bir masada oturuyordu.

Yüzüme yansıması an meselesi olan şaşkınlığımı bastırmak için kendimi fazlasıyla zorlamam gerekti. Alex genelde dış görüntüsüne fazla titizlenen erkeklerdendi. Her ne kadar ikinci el

Çevrimiçi Kez Turnede

dükkânındaki işine pek uygun düşmese de Elliot onun tarzına kolej-şıklığı derdi. Ancak bugün bir yabancıyla buluşur gibiydim. Alex darmaduman görünüyordu; bakışları boş ve hüzünlüydü. Üstünde bir sweatshirt vardı ve dahası, kol ağızlarında delikler olduğuna yemin edebilirdim. Saçlarının günlerdir, bırakın kozmetik ürünlerini, duş bile görmediği besbelliydi ve avurtları çökmüştü. Onu gördüğüm anda içim sızladı. Son bir haftadır ben de daha iyi görünmüyordum ve Elliot'ı canım kadar sevsem ve o benim bir numaram olsa da, Alex'in de zorlandığını görebiliyordum.

Bana yer açmak için sırt çantasını çekerken, "Benimle buluştuğun için teşekkürler, Penny," dedi.

"Elbette," dedim. Bir sandalyeye oturdum ve tuhaf bir sessizlik oldu. "Nasılsın? Her şey biraz... zor değil mi?"

"Zor demek hafif kalır." Sıkıntıyla iç geçirdikten sonra içeceğinden bir yudum aldı.

Doğrudan konuya girmeye karar verdim. Alex'in bir şey konuşmak istediğini biliyor ve lafı dolandırmak istemiyordum. "Benimle konuşmak istediğin neydi?" Ona benimle açıkça konuşabileceğini hissettirmesini umarak, bir şekilde gülümsemeyi başardım.

"Her şeyi mahvettim, Penny. Bunu ikimiz de biliyoruz. Elliot benim her şeyim; duygularımla baş etmeye korktuğum ve başkalarının ne düşüneceğini çok fazla önemsedğim için her şeyi bir kenara attım. Bu ilişki benim için hiç kolay olmadı. Elliot birlikte olduğum tek erkek." Kaşığını kahvesinin içinde döndürmesini seyrettim. "İlişkimiz son bulduktan sonra, nihayet, yakın arkadaşlarıma ve aileme eşcinsel olduğumu açıkladım."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi? Bunun senin için çok büyük bir adım olduğunu biliyorum. Nasıl gitti?"

Dudakları minik bir gülümsemeye bükülürken omuz silkti. "Açıkcası neden bu kadar korktuğumu bile bilmiyorum. Hepsi son

derece destekleyici davrandı ve benim adıma sevindiler. Görünüşe bakılırsa, sadece kendimden saklanıyormuşum.”

“Vay canına, Alex. Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Bu müthiş bir şey.” Her kelimemde samimiydim. Bu kadar çok yol kat ettiğine inanamıyordum.

“Evet, ama şimdi bunu söylemek istediğim tek insan beni dinlemiyor. Elliot’la temas kurmaya çalışıyorum ama ne telefonlarıma, ne mesajlarıma ne de e-postalarıma cevap veriyor...” Çenesini avcuna dayayıp bana bakarken yüzü hem umut hem çaresizlik doluydu.

İçim Alex’e karşı sempatiyle doldu. Elliot ya hep ya hiç tarzı bir adamdı. Aşkta her şeyi göze alabilirdi ama insanlara kendini kapatmak konusunda acımasız olabiliyordu. Duygularının etrafına Çin Seddi’nden daha aşılmaz kaleler inşa edebiliyordu.

“Elliot’m buzlarının çözülmesi biraz zaman alır... *Karlar Ülkesi*’ndeki Elsa gibidir.” Gülümsedim ama Alex’ten karşılık alamadım. Görünüşe bakılırsa, *Karlar Ülkesi* benzetmeleri için doğru zaman değildi. “Sadece ikna olmasının biraz zaman aldığını söylemeye çalışıyorum. Elliot gerçekten çok inatçıdır.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Senden gerçekten hoşlandığını biliyorum, Alex. Onu hiç senin yanındaki kadar mutlu görmemiştim. Bu sözümde çok ciddiyim.”

Alex arkasına yaslandı. “Beni dinlemesi için ne yapmam gerek? Mesajlarıma ya da aramalarıma dönmezse başka ne yapabilirim ki? Evine gitmek istemiyorum çünkü kapıyı suratıma çarpacaktır.” Alex abartılı bir iç çekti. Neredeyse Elliot’ın iç çekişlerini aratmayacak kadar abartılı. “Dikkatini çekecek bir şey yapmalıyım.”

“Büyük bir şey. Büyük bir jest.”

“*Efsanevi* bir şey.” Alex öne eğilip elimi tuttu. “Bugün seni buraya bunun için çağırdım, Penny. Bana yardım eder misin?”

Çevrimiçi Kız Turnede

Bu işi başarma umudumun olması için senin desteğine ihtiyacım var. Sen onun en yakın arkadaşısın; onu herkesten iyi tanırırsın.”

Alex’in davranışlarından pişmanlık duyduğu belliydi; üstelik Elliot’ın da kafasında ilişkiyi bitirmediğini biliyordum. Başımı tamam der gibi salladım; bunu yapacaktım. “Belki onu numaradan dışarı çıkarırım; benimle bir şey yapacağını zanneder ama aslında sen onun için büyük bir sürpriz planlamış olursun, ne dersin?”

Alex bir anda doğruldu. Gözleri bir pug’inkiler gibi, yuvalarından fırlamıştı. İyimserliğinin tırmanışa geçtiğini görebiliyordum ama kendimi kaptırmadan önce söylemem gereken bir şey daha vardı. “Ne yaparsan yap ama açıkta, gerçek bir ilişki yaşamak konusunda ciddi olduğunu bilmeli.”

“Elbette. Onunla olmak istiyorum. Elliot Wentworth’a âşık olduğumu bütün dünyaya göstermek istiyorum!” Bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki pastanedeki diğer müşteriler dönüp bize baktı.

Güldüm. “Heyecanının bir kısmını sürprize sakla! Ay, çok romantik. Bence ciddi ciddi düşünmeye başlasan iyi olur.”

“Şey, zaten birkaç fikrim var.”

Alex ve ben yarım saat daha oturup Elliot’ın sürprizini her açıdan düşündük. Alex’i Elliot’ı geri kazanmak konusunda bu kadar kararlı ve tutkulu görmek beni çok sevindirdi. Sonunda, elimizde Elliot’m tartışmasız en sevdiği şeyler içeren (ama bununla sınırlı kalmayan) bir liste vardı:

- Günbatımları
- Kumsal
- Moda
- Genel kültür
- Işıltılı şeyler

Alex, “Hepsini bir araya getirmenin bir yolu olmalı,” dedi. “Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi; daha fazla bekleyebileceğimi

sanmıyorum.” Elini benimkinin üstüne koydu. “Beni... beni geri kabul etmese bile... ki bunu hak ettim, biliyorum... benim için ne kadar büyük bir şey yaptığını bilmesini istiyorum. Kendime karşı dürüst olmayı istememi sağladığını.”

Gerçek aşk buydu: bir hata yaptığınızı kabul etmek ve düzeltmek için çaba harcamak. Elliot onu geri istemese bile, Alex en azından elinden geleni yapıyordu. Planladıklarımızın yarısı bile gerçekleşirse, ortaya film gibi bir şey çıkacaktı.

Elimde olmadan Noah’ı düşündüm.

O neden bir şeyleri düzeltmek istemiyordu?

★★ Ellinci Bölüm ★★

Pastaneden çıkınca, doğruca annemin Lanes'teki düğün butiği Sevgi ve Bağlılık'a gittim. Elliot'ın sürprizi için ona akıl danışmam gerekiyordu.

Annem böyle zamanlarda başvurulacak en doğru insandı. Büyük kutlamalar ve planlar söz konusu olduğunda gerçek bir uzmandı (düğün organizasyonlarındaki başarısını buna borçluydu) ama küçük şeylerde de harikaydı.

Annem ve babam, birbirilerine karşı iflah olmaz romantiklerdi. Babam eve sık sık bir buket çiçekle veya anneme duyduğu aşkı ve hayranlığı ifade eden rastgele bir kartla ya da kimi zaman ne Tom'un ne de benim anladığımız ikisine özel bir espriyle gelirdi. Annem tatlı olarak pastaneden babamın en sevdiği şeyleri almaya özen gösterir ve babamın gizliden gizliye bayıldığı mis kokulu köpüklerle küveti doldururdu.

Aşırıya kaçan sevgi gösterileri eskiden beni ürpertirken şimdi içimi eritiyordu. Sonunda her kiminle birlikte olacaksam, annemle babamın yaptığı gibi, romantizm için birbirimize zaman ayıracağımızı umuyordum. Annem ve babam benim için ilişkide gelinebilecek son noktaydı.

Derin bir nefes aldım. Mağazaya en son Berlin için yola çıkmadan önce gelmiştim ve çok gergindim. Yatışmak için bir an durduktan sonra dükkâna yöneldim.

Annem bir gelinle görüşmesini tamamlamak üzereydi. Her yerde tül kırpıkları ve inci dizileri vardı; gelinin ağzı kulaklarındaydı. “Bu fikirlerin hepsine bayıldım, Dahlia. Sadece birkaç hafta kaldığına inanamıyorum.”

“Zaman su gibi...” Annem beni kapı eşiğinde gördü ve kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Ah, Penny! Hoş geldin! Bayan Young’la tanışmış mıydın?”

Elimi uzattım. “Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

“Her an bu kadar çok aşk ve mutluluk imgesiyle çevrili olmak çok hoş olmalı!” Bayan Young elimi görmezden gelerek beni yanaklarımdan öptü. Gelinlerin bu tavrına alışıkтым; genelde dokunarak konuşmaya yatkın olurlardı. Ben vedalaşacak zamanı bulamadan o kapıdan çıkmıştı bile.

“Penny, seni burada görmek çok hoş!” dedi annem bana sımsıkı sarılarak.

İtiraf etmeliyim ki dükkândan uzak duruyordum. Bir düğün sığınağı, sevgilisinden yeni ayrılmış bir insanın gitmek isteyeceği son yerdi. Bütün o aşk ve mutluluk simgeleri... Evet, tam olarak ihtiyacım olan bu değildi.

Ama şaşırmıştım. Buradaydım ve içimden kusmak gelmiyordu. Belki de şu anda görev başında olduğum içindi. Görev: Alexiot’ı Yeniden Birleştirmek.

“Tatlım, Alex’le buluşmanız keyifli geçti mi? İyiymiş? Çok iyi olabileceğini sanmıyorum. Bu hafta başında dükkânın önünden geçti ve korkunç hüznü görünüyordu.” Annem tülleri kucaklamaya başladı. “Duygusal anlamda demek istedim. Kıyafet olarak değil.” Bana göz kırptı. “Kapıdaki tabelayı çevirir misin, tatlım? Bir gelin daha gelirse, öğle yemeğine vaktimiz kalmayacak. Şimdi,

buralarda bir yerde olmalı, biliyorum..." Annem dolaplardan birini açıp içini karıştırmaya başladı.

Kapıdaki tabelanın YEMEKTEYİM yazan yüzünü çevirip koltuklardan birine oturdum. "Alex iyi. Şey... aslında iyi değil. Ayrılık onu dağıtmış. Ama onunla gurur duyuyorum. Bana durumunu ailesine açıkladığını anlattı."

"Ah, gerçekten mi, tatlım? Bu harika bir haber."

"Kesinlikle, harika. Ve bu anı Elliot'la da paylaşmak istiyor ama Elliot telefonlarına çıkmıyormuş. Bu nedenle, Elliot'ı geri kazanma şansı olması için büyük, *gösterişli* bir jest yapması gerektiğini biliyor. Ben de senden yardım istemeye geldim. Ne de olsa *gösterişli* bir sürü fikir üreten bir kadınsın. Anne, sen ne yapıyorsun?" Annemin bir sepet dolusu ayakkabı ve çantanın içine kafa üstü dalmasını izledim.

"Bu sabah evde altın rengi el çantamı bulamadım. Belki biri buraya getirmiştir diye düşündüm. Hatırlıyor musun? Hani ağabeyinin kırk beşinci yaş günüm için aldığı çanta? Son kullandığımda içinde on sterlin bırakmış olabilirim." Çantaları ve ayakkabıları sepetten dışarı fırlatarak çılgın arayışını sürdürürken ayakları neredeyse havadaydı.

Onu vitrinin önündeki koltuğumdan seyrederken kaşlarımı kaldırıp, "Elbette..." dedim.

"Pekâlâ, ben *gösterişli* jestlerin kraliçesiyim, Penny. Bu yüzden doğru adrestesin. Alex tam olarak ne düşünüyor? AH! İŞTE BURADA!" Annem doğrulduğunda kestane rengi kıvrıcık saçları kafasının bir tarafına toplanmış, yüzü pancar gibi kıpkırmızı olmuştu. Altın rengi küçük el çantasını tezgâhın üstüne koyduktan sonra yanıma oturdu.

"Çok emin değilim. Romantik olsun istiyor. Onu rıhtıma falan götürmeyi düşünüyor ama Elliot çok rıhtım meraklısı değildir. Orada çok fazla kötü moda ürünü var. Büyük anlarının fon müziğinin

bozuk parayla çalışan oyun makinelerinin sesi olmasını isteyeceğini sanmam. Aklıma günbatımında müthiş bir deniz manzarası olan başka bir yer gelmiyor. Alex'in çok büyük bir bütçesi yok ve..."

Annem ellerini çırpı ve gösterişli bir şekilde iç çekti. "Ben *mükemmel* yeri biliyorum! Deniz kenarındaki muhteşem taraçaya ne dersin? Orada bir sürü düğün töreni ve fotoğraf çekimi yaptım; bu yüzden yetkilileriyle aram iyidir. Sizin için ayarlayabilirim. Hem deniz manzarası var, hem gözlerden uzak. Alex istediği fon müziğini çalabilir. Elliot bayılacak!"

İşte bu yüzden annem başvurulacak *mükemmel* adrestir. Parti planlama konusunda tanımadığı kimse yoktu.

"Kulağa harika geliyor! Orayı süsleyebilir ve Pinterest *mükemmel*liğinde görünmesini sağlayabiliriz. Harika olur, teşekkürler, anne." Kollarımı boynuna dolayıp yanağını öptüm. "Sence önümüzdeki perşembeye kadar her şeyi halledebilir miyiz?"

"Perşembe çok erken... Neler yapabileceğime bir bakayım. Ama bu büyük bir iyilik. Belki karşılığında ben de bir şey isteyebilirim, ne dersin?"

"Elbette! Ne olursa!"

"Yarın bana burada yardım eder misin? Jenny hâlâ kendini iyi hissetmiyor ve cumartesiler en yoğun günüm."

Duraksadım ama sadece bir saniye sürdü. Burada, dükkânda gerçekten iyiydim. "Elbette, anne. Sorun olmaz."

Bana gülümsedi. "Seni böyle görmek çok güzel, Penny. Normal haline dönmüş gibisin. Baban ve ben... Paris'ten döndüğünden beri çok endişeliyiz. İkimiz de Noah'ı seviyorduk, biliyorsun ama bizimle istediğin zaman konuşabileceğini de biliyorsun, değil mi?" Yüzümü ellerinin arasına alıp burnumu öptü.

"Evet, biliyorum. Artık iyiyim. Daha önce kötüydüm ama kaderde yoksa, zorlayamam. Çok zordu ve eğer o kadar zorsa..."

"Doğru değildir."

“Doğru değildir. Sanırım gerçekten ne istediğimi çözmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, anlarsın ya.” Başımı annemin omzuna yasladım, o da beni kucakladı.

“Sen çok güçlü bir genç kadınsın, P. Bu yönün bana çekmiş olmalı.”

İkimiz de güldük. Her olayda yanımda duran böyle müthiş ve destekleyici ebeveynlerim olduğu için minnettardım.

Alex’e mesaj çektim.

Taraçaya ne dersin?

Bayıldım!

Harika! O zaman önümüzdeki perşembe?

Sen bir tanesin, P! Alex muck

Yapbozda geriye sadece Elliot’m doğru zamanda doğru yerde olmasını sağlamak için bir dikkat dağıtma planı yapmak kalıyordu.

Alex çok cesur davranmıştı.

Şimdi sıra bendeydi.

“Anne, ben bir e-posta yazarken sen de öğle yemeği için bir şeyler alır mısın? E-posta biraz önemli de...”

“Elbette! Şarküteriye gidip ikimize birer sandviç alayım. Her zamanki gibi çırpılmış yumurtalı sosisli bagete ne dersin?”

Başımla onay verip telefonumda yeni bir e-posta ekranı açtım.

Kimden: Penny Porter

Kime: Bayan Mills

Konu: Fotoğrafçılık Sergisi

Sevgili Bayan Mills,

Noah'yla ilgili notunuz için teşekkürler. Daha erken cevap yazmadığım için özür dilerim; yakın zamana kadar bir kayanın altında yaşıyordum. Ama şimdi daha iyi hissediyorum. Okuldaki sergide işler nasıl gidiyor? Aslında, katılmam için çok geç mi diye soracaktım. Cesaret yolunda adımlar atmaya çalışıyorum ve sanırım bu iyi bir ilk adım olabilir.

Sevgiler,

Penny

E-postayı gönderdikten sonra dalgınlıkla Twitter hesabımı açtım. Gözüme takip ettiğim birinin retweet'lediği bir başlık takıldı. Noah'yla ilgiliydi ama kalbimin dünkü kadar bile sızlamadığını fark etmek beni sevindirdi.

YOKSA NOAH FLYNN YAZ KIZINI MI BULDU?

Kalbim sızlamayabilirdi ama parmaklarımı hâlâ kontrol edemiyordum. Linke tıklayınca *Yıldızlı Gözler* adında beş para etmez bir dedikodu sitesindeki bir makale açıldı. Sayfada Noah ve Blake'in Avrupa'da bir yerde bir gece kulübünden çıkarken çekilmiş karanlık ve puslu bir fotoğrafı vardı. Blake her zamanki havayı yumruklama pozunun tam ortasında yakalanmıştı ve Noah hemen arkasındaydı. Yüzü kısmen gölgedeydi ama ağzının kenarları aşağı bakıyordu ve kaşları çatık gibiydi. Yanlarında ikisi de açık

sarı saçlı iki kız vardı. Biri Noah'nın elini tutar gibi görünüyordu ama fotoğrafın açısından öyle görünüyor da olabilirdi.

Noah'yı sandığım kadar dinç ve mutlu görmemek tuhaf gelmişti. Kızları görmek ise beni ne öfkelenlendirmiş ne de inanılmaz derecede üzmişti. Sadece boş hissediyordum.

Haber şöyle devam ediyordu:

Noah Flynn İngiliz topraklarına döndüğünde kendine yeni bir İngiliz gülü mü bulacak? Yakın zamanda bu hafta sonu Londra'daki PARK PARTİ festivalinde sahne alacağı doğrulanan Noah Flynn, İngiltere'nin başkentini sarsacağa benziyor. Ancak Stockholm'de onunla ve grup üyeleriyle görülen bu şanslı hanımlar da onunla gelecek mi? Yıldızlı Gözler bütün dedikoduları sizinle paylaşacak...

Kendimi bu ısdıraptan kurtarmaya karar verdim ve tarayıcı penceresini derhal kapadım. Onun yerine Pinterest'i açıp taraçayı süslemek için fikir aramaya başladım. Bir sürü güzel düğün ve nişan fotoğrafını tek tek taramaya başladım ama heyecan uyandıran bir şey göremedim. Her şey çok güzel ama bir o kadar basmakalıp görünüyordu. Elliot'ta işe yaraması için kişisel bir şey olmalıydı.

Telefonumun e-posta uyarısı öttü. Bayan Mills'tendi.

Kimden: Bayan Mills

Kime: Penny Porter

Konu: YNT: Fotoğrafçılık sergisi

Hiç sormayacaksın sanıyordum!

Elbette fotoğraflarını sergide hâlâ sergileyebilirsin. Büyük bir onur olur. İstedğin zaman okula bırak.

Çevrimiçi Kız Turnede

Ve söylediklerimde ciddiymdim, Penny: Seninle gurur duyuyorum.

Bayan Mills

Bunu gerçekten yapacağıma inanamıyordum. Sonunda fotoğraflarımı insanlara sergileyecektim.

☆☆ Elli Birinci Bölüm ☆☆

Dizlerime kadar leopar desenli duvar kâğıdına gömülmüştüm.

Anneme verdiğim söz doğrultusunda, Sevgi ve Bağlılık'ta ilk günümdü ve en sevdiğim işle uğraşıyordum: vitrin düzenlemesi. Kapının iki tarafında dışarı doğru çıkıntılı iki büyük vitrin vardı ve annem müşteri çekmek için sürekli tema değiştirirdi.

Geçen haftanın teması, mavi bir denizkızı tuvaleti, tavandan sarkan bir dolu deniz kabuğu, zeminde kumlar ve en göz alıcı mavi ve yeşil taşlarla kaplı bir taçla sualtı temasıydı.

Ancak bu hafta safari temasına geçiyorduk. Annem için tamamen yeni bir konseptti! Kendisi orijinallikte smır tanımazdı. Temayı üstüne kurduğumuz tuvalet, ilk bakışta göze çarpmayan zebra desenli bir tarlatanı olan, dantelli bir tuvaletti. Hoştu ama tarzım olduğunu söyleyemezdim.

Alex içeri girdiğinde, devasa bir deniz kabuğunu abartılı boyutlarda pelüş bir leoparla değiştirmekle meşguldüm. (Annem leoparı ikinci el eşya satışından almış ve nihayet kullanacak bir yer bulmuştu.)

"Penny? O da ne öyle?" Alex'i selamlamak için kolumun altında dev bir leoparla hızla dönerek, az kalsın korkudan yerinden sıçırıyordu.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Sorma. Bu haftanın safari teması için... ve elbette annemin mükemmel duracak birebir boyutlarda bir pelüş leoparı var.”

Alex güldü ve elimi tutup vitrinden çıkmama yardım etti. “Elliot’ın sürprizinin planlarının üstünden geçmek için uğradım. Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda! Annem bu sabah taraçanın perşembe akşamı boş olacağını onayladı. Yani her şey hazır.”

“Elliot bir şeyden şüphelenmiyor ya? Sen de o akşam onu oyalamak konusunda tamamsın, değil mi? Güneş çok geç batıyor, o yüzden eve erken dönmemesini sağlaman gerek...”

“Endişelenmeyi bırak! Elliot hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Bana göz kulak olmak için fotoğraf sergisine gideceğini sanıyor; bu yüzden beni bırakmaz. Aklıma gelebilecek en müthiş sürpriz olacak. Onu saat dokuzda taraçaya getirebilirim. Çok heyecanlıyım. Bu olay Alexiot’u tekrar bir araya getirecek ve dünya normale dönecek!”

“Gerçekten öyle olmasını umuyorum. Ama her şeyden nefret edip benimle bir daha hiç konuşmak istemeyebilir de.”

Uzanıp Alex’in elini tuttum. “Bunun olmaması için mümkün olan her şeyi yapmaya çalışacağız.”

“Penny, ben sadece... Bir şey eksikmiş gibi geliyor. Ama bunun için senden çok büyük bir iyilik istemem gerek ve zaten çok şey istemişim gibi hissediyorum.”

“Hayır, lütfen söyle. Şu anda hayatındaki en önemli olay bu ve yapabileceğim bir şeyse, sana mümkün olan her şekilde yardım etmek isterim. Tabii eğer banka soymamı ya da devasa bir pırlantanın parasını çıkaracak başka bir şey yapmamı istemiyorsan.”

“Hayır, öyle bir şey değil!” Alex tuhaf bir ifadeyle yüzünü buruşturdu ve bana otuz iki dişini göstererek sırttı.

İşte şimdi gerilmeye başlamıştım. Alex benden bu kadar acayipleşmesini gerektirecek ne isteyebilirdi? Bütün kalbimle, iki-

sinin tuhaf bir çıplak fotoğrafını falan çekmemi istemeyeceğini umuyordum.

“*Elementler*’in Elliot’la ikimizin şarkısı olduğunu biliyorsun. Taraçada hoparlörden çalmamın sakıncası olur mu diye soracaktım? Noah konusunda ne hissettiğini biliyorum ve bir sürü bastırılmış duyguyu uyandırabileceğini de biliyorum. Bu yüzden ben sadece sana...”

Alex’i çınlı çıplak görmek zorunda kalmayacağım için büyük bir rahatlama hissettim. “Elbette, sorun değil.” Özellikle kendi rahatlama Alex’in yüzüne de yansıdığını gördüğüm için gülümsedim. Elliot için çok anlamlı olacağını biliyordum; fotoğraflarını çektiğimde bu şarkı çalıyordu.

Elementler pek çok insan için çok büyük anlam taşıyordu. Noah’yı sahnede o şarkıyı söylerken defalarca izlemiş ve izleyiciler üstünde bıraktığı etkiyi görmüştüm. Tüm âşıklar için mükemmel şarkıydı.

Derin bir iç çektim. Şimdi beni teselli etme sırası Alex’teydi. “Ya siz, Penny? Sen ve Noah için hiç şans yok mu?”

Omuz silktilim. “Bilmem. Gerçekten şüpheliyim. Ayrıldığımızdan beri hiç konuşmadık.”

“Onunla konuşmayı *denemezsen* asla bilemezsin. İşler yoluna girmese bile son noktayı koymak gerek.”

Elbette haklıydı. Bir noktada Noah’yla konuşmalıydım. Gerçeği çok uzun süredir görmezden gelmeye çalışıyordum ama Alex’in Elliot için yaptıklarını görmek duygularımı harekete geçirmişti. Birlikte olamayabiliriz ama belki arkadaş olabiliriz.

Ama acaba benimle konuşmak isteyecek miydi? İletişim kurmaması yönündeki son dileğime saygı göstermek konusunda iyi iş çıkarmıştı. Fazla iyi. Belki de gittiğim için bana gerçekten çok kızgındı. Acaba hâlâ Blake olayını benim uydurduğumu mu düşünüyordu? Cevapsız çok soru vardı ve cevapları öğrenmek

istediğimden emin değildim. Ama eğer cesur davranacak ve dışımı sıkıp Noah'yla konuşacaksam, bundan daha uygun bir zaman olmayacaktı. Yoksa o dünya turnesine çıkacak ve ben şansımı belki de sonsuza dek kaybedecektim.

"Biliyorum. Yakın zamanda Londra'da olacağımı öğrendim. Onunla iletişime geçebilirim, belki bir araya gelir en azından eteğimizdeki taşları dökeriz. Herhalde aşktan illa *nefrete* geçeceğiz diye bir şey yoktur, değil mi?"

Alex eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bunu yapabilirsin, Penny. Ben sana inanıyorum."

Yatak odamdaydım ve elim boş bir mesaj ekranının açık olduğu telefonumun tuşları üstünde havada duruyordu. Neden doğru sözcükleri bulamıyordum. *Ah, hey, Noah, beni hatırladın mı? Turne sırasında seni Paris'te terk eden kız? Hani şu şey şarkısını yazdığın...*

Kafamı yastığıma gömüp ağlamaklı bir ses çıkardım. *NEDEN BU KADAR ZOR?* Paris'ten ayrıldığımdan beri ilk kez iyileşmeye yüz tutan yaralarımın bu mesajı çektiğim anda geri açılmasından deli gibi korkuyordum. *Ya Noah da Elliot gibi tepki verip cevap yazmazsa?* Ama bu olayı sonsuza dek yok sayamazdım ki. Denemezsem hiçbir zaman bilemezdim. Noah benim için çok özeldi; hâlâ öyleydi ve bir noktada konuşmak zorundaydık. Bunu sonsuza dek erteleyemezdim.

Noah birkaç hafta olduğunu biliyorum ve seninle iletişime geçmek benim için çok zor oldu. Londra'ya geleceğini duydum ve belki konuşabiliriz diye düşündüm. Çok şey istiyor olabilirim ama şansımı denemek zorundayım. Arkadaş olabilir miyiz? Penny muck.

Zoe Sugg

Cevap almayacağımdan neredeyse emin bir halde telefonumu komodinime bırakmamla ekranın aydınlanması bir oldu. Mesaj Noah'dandı.

Ben de seninle konuşmak istiyorum.
Gelebilirsen yarın festivale gel. Sana ve
yalnız gelmek zorunda kalma diye bir
arkadaşıma bilet ayarlarım. Seni özledim.
N.

Mesajın sonunda kalbim yerinden oynadı. *Beni özlemişti*. Gerçekten benim onunla iletişime geçmemi mi bekliyordu? Noah'ya olan duygu selim yeniden çağlamaya başladı ve daha o anda yüzümün kızardığını hissettim.

Skeç sahnedekeyken kalabalığın arasında su katılmamış iki aptal gibi dans edişimizi hatırladım. Bana odasından mesaj atıp yanımda olup bana sarılarak yatmak istediğini söyleyişini ve bir stadyum dolusu insana *Sonbahar Kızı*'m söylerken sahne yanına doğru bana attığı kaçamak bakışları. Kilit altında tutmaya çalıştığım harika anılar hızla son birkaç haftayı atlatmama yardım eden öfkeli ve sıkkın anıların yerini almaya başlamıştı.

O mutlu anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım çünkü kapıyı açarsam Noah'ya yeniden deli gibi âşık olacağımı çok iyi biliyordum. Ya sadece arkadaş olmak istiyorsa? Elliot gibi yapıp içime kapanmak ve duygularımdan asla bahsetmemek istiyordum ama bu sadece gerçekte ne istediğim konusunda kafamın her an biraz daha fazla karışmasma neden oluyordu.

Tamam. Sanırım bunu yapabilirim. P muck

Gönder'e bastım. Son bir yıl içinde sinir bozucu ve saçma sapan bir sürü şey yapmıştım ama nedense Noah'yla yeniden konuşma düşüncesi beni hiçbir şeyin germediği kadar çok geriyordu.

★ Elli İkinci Bölüm ★★

Şafak sökmeden uyanmıştım; yeniden bu uyuyama ve zihnimi bir türlü yatıştıramama durumuna düştüğüme inanamıyordum.

Bütün gece yerinde duramayan, zıp zıp zıplayan bir sinir topundan farksızdım. Bugün Noah'yı göreceğimi kafam bir türlü almıyordu. Aradan sadece birkaç hafta geçmiş olabilirdi ama bana bir ömür gibi geliyordu. Odanın içinde ileri geri o kadar çok dolaşmıştım ki sonunda babam delirip delirmediğime bakmak için kapıdan kafasını uzatmak zorunda kalmıştı.

Ayrıca tırnaklarımı da dibine kadar yemiştım ama bunun nedeni farklıydı. Noah festivale tek başına gitmeyeceğimi –*gidemeyeceğimi*– söylerken haklıydı. Aklımdan geçen ilk düşünce Elliot'ı götürmekti ama onu neşelendirme çabasındaki anne ve babasıyla birlikte tarihi bir tur için Bath'a gitmeyi kabul etmişti. Ayrıca Elliot gidip Noah'yı görmeye neden *şimdi* karar verdiğimle ilgili bir sürü soru sorardı ki bu Alex ve sürprizini gündeme getirebilirdi. Bu yüzden bir açıdan Elliot'a hiç sormamak en iyisi olacaktı. Arkasından sinsice işler çevirdiğim için ona ihanet ediyormuşum gibi hissetsem de iyi bir amaç, uğruna olduğunu biliyordum.

Sonra Kira'yı davet etmeyi denedim ama festivale zaten Ama-ra'yla birlikte gidiyordu. Biletlerini aylar öncesinden ayırtmışlardı

çünkü ikisi de sahne alacak İsveç'li bir *a capella* kız grubu olan Işık Melekleri'nin sıkı hayranıydı.

İkizlerin de orada olacağını öğrenince biraz rahatladım ve dişimi sıkıp Megan'ı davet ettim. Noah'yla ayrıldığımızdan beri gönderdiği mesajların hepsi birbirinden tatlıydı ve bir yanım Esas-Gerçek'in arkasındaki gizemi çözmek istiyordu. Noah'yla ayrıldığımızdan beri e-posta ya da mektup gelmediği için sonunda polise gitmemeye karar vermiştim. Belki de bütün günü Megan'la geçirirsem, o çirkin tehditlerin arkasında onun olmadığına ikna olup kafamı rahatlatabilirdim.

Gerçekten o olmadığını umuyordum. Birlikte büyüdüğüm Megan'm son zamanlarda yeniden boy göstermeye başladığı hissi taşımaya başlıyordum. Eylülde tiyatro okuluna gidiyordu ve bir yanım onu özleyecekti bile. Bütün cümlelerimi benim adıma tamamlamasını ve her fırsatta ilgi odağı olmak istemesini özlemeyecektim ama İngilizce dersinden sonra yemeğe birlikte gidebilmemiz için hep beni beklemesi ve alaycı mizah anlayışı gibi ufak şeyleri özlemeyecektim.

Bu yüzden, şu anda odamdaydı ve çalışma masamın sandalyesinden biraz endişeli bir ifadeyle beni izliyordu.

“Penny, iyi olduğunu söylediğini biliyorum ama yalan söylediğini düşünmeye başlıyorum. Attığın voltaları saydım ve şimdiden elli altıyı buldu. Bırak stresli ve kaygılı olduğun bir günü, normal bir gün için bile gereğinden fazla egzersiz yapmış oldun.” Megan tırnaklarına baktı ve başparmağındaki minik papatya baskısına dokundu.

“Megan, iyi görüldüğümden emin misin? Hayır, *sadece* iyi değil. *Gerçekten* iyi.” Parmak uçlarımda yükselerek boy aynasında kendimi süzdüm.

“Normal bir insan gibi durduğun sürece harika görünüyorsun. Demek istediğim, ben olsam tam olarak bunu seçmezdim ama...”

Tercihimi parlak kırmızı gelincik desenli siyah patenci elbisem ve bilek hizasında biten siyah botlarımdan yana kullanmıştım. Ne de olsa festivale gidiyorduk! Saçlarım açık ve dağınıktı; kafamda pilot gözlüklerim vardı.

“Bu kadar makyaj malzemesini nereden buldun? Müthişler!” Megan NARS fondöten şişesini ve altın tonlarındaki bronzlaştırıcı paletimi inceliyordu.

Hepsi Leah’nın Sephora’dan aldığı şeylerdi. “Ah... bir arkadaşım seçmeme yardım etti. Açıkcası yarısının ne işe yaradığını bile bilmiyorum.”

“Şey, içlerinden hakkını verecek bir eve bağışlamak istediklerin olursa...”

Cümlesini, “Seni nerede bulacağımı biliyorum,” diye tamamladım.

Gitme zamanı gelince bizi Kira ve Amara’yla buluşacağımız Brighton istasyonuna götürmesi için bir taksiye atladık. Marks & Spencer’dan birer smoothie kaptıktan sonra hep birlikte Londra trenine bindik. Şaşırtıcı bir şekilde, masalı bir oturma yeri bulmayı başardık. Eski zamanlardaki gibi, kızlarla birlikte olmak gerçekten çok hoştu. Normal şeylerden bahsedebileceğim, okuldaki oğlanları, on birinci sınıf trajedilerini ve artık ciddi ve yetişkinlere özgü bir alana giriş yapmak üzere olduğumuz için, bundan sonra neler yapacağımızı konuşabileceğim arkadaşlarımla olmaları iyi geliyordu.

“Sence Blake bugün orada olacak mı?” Megan masanın karşı tarafından bana baktı ve tuhaf bir ifadeyle göz kırptı.

“Şey... Noah’nın bateristi Blake mi?” Adını duymak bile benim için karıncalanmasına neden olmuştu.

“Evet, gerçekten hoş çocuk. Onunla biraz şansım olabilir. Hele sen bizi tekrar tanıştırsan.” Megan önce gülümsedi, sonra güldü.

“Evet, elbette tanıştırabilirim, ama... o pek sağlam pabuç değil, Meg. Kötü çocuk olmaya daha yakın sanki.”

“PENNY! Bazen beni tanıdığından şüphe ediyorum!” Megan bir kahkaha daha attı ama bu seferki daha gürültülüydü. “Kötü çocukları sevdiğimi bilirsin. Onlar çok daha ilginçtir. Bizi bir kez daha tanıştırsın, değil mi?” Cümlenin sonuna doğru ses tonu değişti ve bir an eski Megan’m, içinde bir iblis gibi uyandığı duygusuna kapıldım.

“Hayır, ciddiym, Megan. Paris’teyken Blake bana asılmaya kalktı. Beni öpmeye çalıştı ama fazla ileri gitmeden elinden kurtulmayı başardım.”

Megan’m yüzündeki bocalamayı gördüm ve beynimdeki güvensiz ses, bocalama nedeninin Blake gibi birinin benim gibi birine asılmasına inanamaması olduğunu söyledi. Ama tam o anda Kira söze girdi. “Cidden mi? Bu korkunç bir şey, Penny!”

“Noah’yla bu yüzden mi ayrıldınız?” diye sordu Megan.

“Sayılır...” dedim.

“Senden ayrıldığına ve yağlı askıntı arkadaşını kapı dışarı etmediğine inanamıyorum,” dedi Megan. Besbelli, Blake’e karşı Mega-Kaltak moduna geçmeye karar vermişti ve ona daha fazla minnet duyamazdım. “Noah bugün senden özür dilese iyi eder. Onun için fazla iyisin.”

“Çok doğru,” dedi Amara. “Seni savunmayacaksa sana layık değildir!”

Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Yanımda bu kadar harika kız arkadaşlarımın olmasına daha fazla mutlu olamazdım.

Trenin anons sisteminden birkaç dakika içinde Londra Victoria istasyonuna gireceğimizi haber veren bir ses yükseldi.

“Oraya bir an önce varmak için sabırsızlanıyorum!” dedi Kira. “Festival muhteşem olacak. Saat kaçta döneceğiz?”

“Bilmem,” dedi Amara. “Ama Işık Perileri saat beşten önce çıkmayacak.”

“Çocuklar, ben muhtemelen gün boyu kalmam.” Dünyanın trenin penceresinden hızla akıp gitmesini seyrederek, “Noah’ı bulduktan sonra eve döneceğim,” dedim. Noah’yla konuşmamızın beni yorgunluk komasına sokmaya yeteceğini biliyordum. “Festivalde uzun kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Kalabalık bana göre değil, biliyorsunuz. Ben Noah’yla konuştuktan sonra veda-
laşmak için saat üçte buluşmaya ne dersiniz? Böylece festivalden o sahneye çıkmadan önce ayrılmak için yeterince zamanım olur.”

“Elbette!” dedi Kira kocaman bir gülümsemeyle. “Belki gidip waffle yeriz. Son gelişimde, hayatımın en enfes yemeğini yemiştin.”

Megan, “Duyduğuma göre bir de kuaför standı kurmuşlar!” dedi. “Belki oğlanları görmeden önce saçlarımızı yaptırabiliriz.”

Paris’ten ayrıldığımdan beri doğru dürüst şekillendirilmeyen saçımı çekiştirdim. Leah’nın saç tasarımcılarının vermeyi başardığı o güzel parlıtından eser kalmadığı kesindi. Ama zaman kaybetmeye niyetim yoktu. Tek isteğim, Noah’ı görüp oradan çıkıp gitmekti.

Telefonumun mesaj uyarısı öttü.

Adına ayrılmış biletleriniz doğu
kapısında bekliyor. Birazdan
görüşürüz. Ana sahnenin sol
tarafındaki VIP alanına gel; Larry
seni orada bulacak. N.

Tren yolculuğu boyunca midemde uyku halinde olan kelebek sürüsü çığına dönmüş gibi bir anda uyanıverdi. Tren Victoria istasyonuna girerken, kendimi Noah’la yeniden yüz yüze gelmeye hazırladım.

★★ *Elli Üçüncü Bölüm* ★★

Hyde Park'ın doğu kapısının önünde durduk ve Megan'la benim biletlerimizi almak için sıra bekledik. Neyse ki Noah'nın söylediği gibi, gişede hazırıldılar.

Kapıdan geçerken parkın büyüklüğü ve hareketliliği karşısında hayrete düştüm. Kira ve Amara beni aralarına alıp Penny sandviçi yaparak kalabalıktan koruduğu için minnettardım.

Hâlâ bir hayli uzak olduğumuz sahneden gelen müziği duyabiliyordum. Ana sahneye uzanan yolun iki yanına yiyecek arabaları ve grup tişörtleri ile tüylü saç bantları satan stantlar dizilmişti. Karmaşık, fazla coşkulu, tam anlamıyla hiç haz etmediğim bir atmosferdi. Keşke Noah'yla festival dışında bir yerde buluşmak için sözleşseydik. Onunla neden otelinde buluşmamıştım ki? Ya da havaalanında? Ya da burası dışında herhangi bir yerde?

Megan bana baktı ve “Nereye gitmen gerektiğini biliyor musun?” diye sordu.

Telefonumu çıkardım. “Noah VIP alanının sahnenin sol tarafında olduğunu ve Larry'nin bizi orada beklediğini söyledi.”

Megan her saç tutamının yerli yerinde olduğundan emin olmak için şelale örgüsünü yokluyordu. “Larry kını? O da mı grup

Çevrimiçi Kez Turnede

üyelerinden?” Çantasından pembe bir dudak parlaticısı çıkardı ve rujunu milyonuncu kez tazeledi.

Güldüm. “Hayır. Larry işte *bu*.” Larry’nin parkı aşarak bizi karşılamaya gelen hantal ve heybetli cüssesini işaret ettim. Dev dalgaların arasında yol alan bir geminin ısıltı pruvasını andıran kel kafasıyla, kalabalığı yarararak ilerliyordu. Beni görünce yüzüne en az benimkinin genişliğinde bir gülümseme yayıldı.

Megan sanki donakalmıştı ama ben Larry’ye koşup onu sımsıkı kucakladım.

“Penny! Seni görmek ne güzel.”

“Seni de, Larry. Bu, arkadaşım Megan.” Dut yemiş bülbüle dönen Megan’ı işaret ettim. “Larry, Noah’nın sahne koruması.”

“Bu çılgın kalabalıkta sizi bulabildiğime sevindim. Haydi, kaybolmamanız için çok sıkı talimatlar aldım.”

Larry’nin rehberliğinde kendimi çok daha güvende hissettim. Larry bizi yanındaki sandalyede bir adamın oturduğu, sıradan bir çitin arkasına dolaştırdı. Sahne arkası için fazla göze batmayan bir girişti ama sanırım MÜZİSYENLER BURADA diye bağırان bir neon tabelası koymak belaya davetiye çıkarmak olurdu.

Kapıdan geçince Larry bize sahne arkası giriş kartlarımızı verdi. Kendisinin de bir kartı olduğunu gören Megan’m yüzü bir anda aydınlandı.

“Ben Noah’yla görüşürken burada bir süre tek başına kalmamanın sakıncası var mı, Megan?” Aptalca bir soruydu çünkü Megan daha ben cümlemleri tamamlayamadan toz olmuştu bile.

“Noah beş dakikaya gelecek,” dedi Larry.

Derin bir nefes aldım.

“İyi misin, Penny?” Larry bana kaşlarını endişeyle çatarak baktı.

Hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışarak, “Olacağım, Larry,” dedim. “Şu işi bir atlatayım.”

Larry başını tamam der gibi salladı. “Seninle konuşma fırsatı bulduğuma sevindim. Bu senin mi?” Cebinden bir şey çıkardı. Görür görmez tanıdım. Telefonumdu. Noah’ın keçeli kalemle köşelerine yıldızlar çizdiği, parlak pembe arka kapağı duruyordu.

“Aman Tanrım, nereden buldun?” Telefonu yabancı bir nesneye bakar gibi bakarak elimde evirip çevirdim.

“Dean’in odasında buldum.”

“Dean’in odasında mı? Dean’de ne işi varmış ki?”

Larry başını salladı. Yüzü hiç görmediğim kadar ciddiye ve bir korumaya hiç bu kadar benzediğini hatırlamıyordum. Karşımdaki benim alışık olduğum eğlenceli ve mutlu Larry değildi.

“Oraya birinin koyduğunu mu düşünüyorsun? Deli bir hayran falan? Bu telefonda fotoğraflarım çalındı. Birinin beni ve arkadaşlarımı tehdit etmek için kullandığı fotoğraflar.”

“Biliyorum, Penny. Sanırım telefon başından beri Dean’deydi.”

“Ah,” dedim. Sesim çok cılız çıkmıştı. Bu doğruysa, o zaman...

Derinlemesine kafa yoracak zamanım olmadı çünkü Noah’nın adımı seslendiğini duydum. Ona telefonla ilgili teorimi hemen anlatmak istiyordum. Ama son gördüğümde, tek yaptığım suçlamak ve tartışmak olmuştu; bu kez önce dinlemem gerektiğini biliyordum. Telefonu, bu konuya daha sonra döneceğimi bilerek çantama attım.

Kalbim dakikada bir milyon vuruşla atıyordu. İşte buydu. Kafamda canlandırdığım ve kurduğum her şey gerçek hayatta yaşanmak üzereydi. Sakin olmam ve sükûnetimi korumam gerekiyordu.

Noah bize doğru yaklaşırken, Larry’ye yaptığım gibi koşup boynuna atılmak istedim ama ayaklarım yere kök salmıştı. Onunkiler de öyle olmalıydı çünkü benden birkaç adım uzakta durdu.

Çevrimiçi Kız Turnede

Larry, "Pekâlâ, ikinizi baş başa bırakayım," dedi. "Fakat işin bitince gelip beni bul, Penny. Eve güvenli bir şekilde dönmeni sağlayayım."

"Teşekkürler, Larry. Sen bir tanesin," dedim.

Noah bana gülümsedi ama gülümsemesinde çekingenlik vardı. "Selam. Konuşmak için daha sakın bir yere gidelim mi? Şu anda turne otobüsünde kimse yok, oraya gidebiliriz."

Başımı tamam der gibi salladım. Noah eskisinden çok daha donuk görünüyordu. Gülümsüyordu ama normalde ışık ve kıvılcım saçan bakışlarının arkasında hayat yok gibiydi. Tuhaf ve rahatsız edici bir sessizlik içinde otobüse yürüdük. Konuşmıyor olmamız hiç hoşuma gitmemişti. Bu biz değildik. Otobüse bindiğimizde atmosferin değişeceğini umdum.

Noah benden kanepeye oturmamı rica etti. Turnenin başında Blake'in yanında oturduğum kanepeydi. Noah da yanıma oturdu ve öne uzattığı ellerini küçük sehpanın üstüne koydu. Pencereden dışarı, çitin arasındaki küçük boşluktan dışarıdaki festivalin görüldüğü yere baktı.

Gülümsedi. "Eee?"

"Eee?" Ben de gülümsedim. "Nasılsın?"

Noah başını iki yana salladı. "Bu havadan sudan sohbet bana göre değil. Doğrudan konuya girmek istiyorum."

Tamam der gibi başımı salladım.

"Sanırım ilk sorum şu olacak: Neden öyle çekip gittin? Neden gelip doğru düzgün vedalaşmadın?"

Konuşmanın bir çırpıda fazla ciddileştiğini fark edince gırtlığımın tıkanıldığını hissettim. İçimden Amerikalılara özgü bu açık sözlülüğe küfrettim ama sonuçta buraya bunun için gelmiştim. "Sana yüz yüze veda etmek çok zordu. Senin yanımdayken sıkılmak, bunalmak ya da üzölmek çok zor. Bittiğini sandım. Beni Blake konusunda yalan söylemekle suçlayan çok yanlıştı, Noah. Sadece

dikkatini çekmek için böyle bir şeyi uydurabileceğimi düşünmen bile... beni yıktı.”

Yüzüne baktım ama gözlerinin içine bakamıyordum. *Dağılma, Penny. Tut kendini.*

“Haklısın Penny, ben hata ettim. Seninle adam gibi konuşup seni dinlemeliydim. İletişime geçtiğin zaman bugün buraya gelmeni bu yüzden istedim. Ayrıca birinden bize katılmasını da istedim...” Omzumun üstünden arkama baktı ve arkamda duran birine başıyla işaret verdi. Başımı hızla çevirdim ve Blake’i otobüsün en üst basamağında dururken görünce nefesim kesildi.

“Selam, Penny,” derken, Blake’in sesi her zamanki alaycı tınısını biraz kaybetmişti.

“Ah, şey, merhaba, Blake,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Bak, Noah buraya geleceğini söyleyince, ben de seni görmek istedim çünkü Paris’teki o gece için özür dilemek istiyordum. Dürüst olmam gerekirse, hata yaptığımı biliyorum ve söyleyeceklerimin bir şeyi değiştirmeyeceğinin ya da yaptığım şeyi düzeltmeyeceğinin de farkındayım ama ciddiym. Sarhoştum ve haddimi aştım.”

“Blake...”

“Bekle. Hepsini bu değil. Sonrasında paniğe kapıldım. Hata yaptığımı bilmeme rağmen, Noah’nın beni turneden kovmasını istemedim. İşimi ya da arkadaşımı kaybetmek istemiyordum; bu yüzden ona senin bana asıldığını söyledim. Aranızda halledersiniz sanıyordum. Ben sadece... Aklım başımda değildi.”

Nutkum tutulmuş, gırtlığım uyuşmuştu. “Cidden mi?”

“Biliyorum; büyük aptallıktı.”

Blake’e hiçbir zaman güvenememiştim ama bu kez gerçeği söylüyor olabileceğini hissediyordum. Yine de onu bu kadar kolay affedemezdim.

Çevrimiçi Kız Turnede

Noah benimle göz göze geldi. “Stockholm’de sarhoş olunca bana gerçeği anlattı. Penny, gerçekten çok öfkelen dim. Ama sonra ayılınca konuştuk. Uzun uzun. Blake ciddi bir sorununun olduğunu farkında. Bu yüzden bir çözüm bulmak için eve dönüyor.”

“Doğru,” dedi Blake. “Noah’yla dünya turnesine gitmiyorum. Turne hayatı bana iyi gelmiyor.”

Blake bana birkaç dakika yalvaran gözlerle baktı. Benden özrünü kabul ettiğime dair bir işaret beklediğini biliyordum ama bunu yapamazdım. Cevap vermeden önce güçlkle yutkundum. “Vay canına. Şey, umarım ihtiyacın olan yardımı alabilirsin.”

Blake başını salladı. “İkinizin de beni affetmenizin zor olduğunu biliyorum ama... Belki bir gün, ne dersin?” Çok umutlu görünüyordu ama için için bunun henüz yeterli olmadığını biliyordum. Yaramın acısı henüz çok tazeydi.

“Açıkcası emin değilim. Yaptığın şey beni gerçekten çok üzdü, Blake. Ama özrünü takdir ediyorum.”

“Söyleyeceğini söyledin. Artık gidebilirsin,” dedi Noah soğuk ve sert bir sesle.

“Sonra görüşürüz.”

Blake turne otobüsünden inince, Noah’ya döndüm. “Vay canına... Bunu hiç bekle miyordum. Teşekkürler.” Ona içim acıdı. Noah’nın en yakın arkadaşını, yaptığı şeye rağmen çok özleyeceğini biliyor ve Blake’in hasar verdiği ilişkileri tamir edebilmek için bir an önce yardım almasını gönülden istiyordum.

“Şimdi sıra bende. Blake olanları anlatınca seni hemen aramak istedim.”

“Neden aramadın?” Gözlerinin içine bakarken kalbimin gümbürdediğini hissettim.

“Çünkü seni rahat bırakmamı istemiştin ve arkasında Blake olayından daha fazlasının olduğunu biliyordum.” Noah dalgalı kahverengi saçlarını arkaya atıp başını ellerinin arasına aldı. “Seni

daha fazla kızdırmak ya da durumu kötüleştirmek istemedim. Bana mesaj çektiğin anda sana cevap vermek zorundaydım. Seninle konuşmamak benim için çok zordu ama isteğine saygı göstermek de istedim. Yine de turnede benimle olmamandan nefret ettim.”

Noah’nın sözleri müzik etkisi yaratıyordu. Kafamın içinde dönen bütün soruların (*Beni özlüyor muydu? Bana inanıyor muydu? Benden nefret ettiği için mi aramıyordu?*) cevaplarım bulmuştum. Sükûnet ve güvenle dolduğumu hissettim.

“İsteklerime saygı gösterdiğin için teşekkür ederim ama senden haber almamak beni yine de üzdü. Sanırım, senin her halükârda temas kurmayı deneyeceğini sanmıştım. Ama sonuç olarak, şu ana kadar hazır değildim.”

“Sence... sence bunu sürdürebilmemizin bir yolu var mı?” Noah bana bakınca içim eridi. Ama mantığım kontrolü elden bırakmıyordu. “Bilmiyorum, Noah. Blake’le olanlar bardağı taşıran son damlaydı ama başka şeyler de var. Benim de yollarda olmaya yatkın biri olduğumu sanmıyorum. Hayatıma nasıl devam edeceğime karar vermem gerek ve senin peşinde sürüklenirken bunu yapabileceğimi sanmıyorum.” Bu, hayatımda söylediğim en zor şeylerden biriydi ama tamamen rahatladığımı hissettim.

Noah derin bir iç çekti. “Sen başıma gelen en güzel şeysin, Penny. Ama müzik benim tutkum ve hayatım. Aranızda bir seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum.”

Uzanıp elini tuttum. “Hayır, kesinlikle aramızda bir seçim yapman gerekmiyor. Seni sahnede gördüm, Noah. Ait olduğun, kendini bulduğun yer orası. Bundan asla vazgeçememelisin. Ama bana da zaman vermelisin. Kim olduğumu bulmam için.”

Hiç bitmeyecek gibi gelen uzun bir sessizlik oldu ama Noah elimi bırakmadı. “Seni özleyeceğim, Penny. Her gün.”

“Ben de,” dedim.

Çevrimiçi Kız Turnede

Elimi kaldırıp boğumlarını öptü. Kollarımı boynuna dolayıp ne olursa olsun birlikte olabileceğimizi söylememek için kendimi çok zor tuttum. Ama turnede yine mutsuz olacağımı, Noah'nın başarısını sağlamlaştırmak ve benimse kendi hayatımı yoluna koymak için vakte ihtiyacımız olduğunu biliyordum.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden bana şimdi mesaj attın? Sadece İngiltere'ye geldiğim için mi? Seni görmek için nerede olursam olayım uçarak gelirdim; bunu bilmen gerekirdi."

Başımı hayır der gibi salladım. "Hayır, o yüzden değildi. Alex yüzünden. Sana söylemedim ama Elliot ve Alex de ayrıldı.

"Haydi canım!" Noah'nın ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyor olmalısın. İki mükemmel bir çiftti."

"Ben de öyle düşünüyordum ama EsasGerçek'in mesajı Alex'i gerçekten sarstı ve ilişkiden kaçtı. Ancak artık bütün ailesine durumunu açıklamış. Bu onun için harika bir haber. Şimdi bunu Elliot'la paylaşmak ve onu geri kazanmak istiyor. Perşembe akşamı Brighton'daki taraçada bir sürpriz hazırlıyoruz. Hatta senin şarkılarından birini çalacağız. *Elementler*'i ne kadar sevdiklerini bilirsin."

Noah elimi sıkınca aramızda bir elektrik hissettim. Ama bir şeyler alev alamadan Noah kanepeden kalktı. "Gerçekten gitmeliyim, Penny. Sıram gelmek üzere. Ama hemen gitmen gerekmiyorsa, lütfen otobüste kalmaktan çekinme. Seni konserden sonra da görmek isterim."

Başımı hayır der gibi salladım. "Gideceğim. Arkadaşlarımla buluşacağım."

"Yani bu bir veda mı?" dedi Noah.

"Ben... sanırım öyle."

Zoe Sugg

Paris'te yapmamız gerektiği gibi kucaklaştık. Noah'nın kolları beni sardı, ben kollarımı onun beline dolayıp başımı boynunun yan tarafına gömdüm ve kokusunu içime çektim. Kucaklaşmamız gereğinden uzun sürdü; ikimiz de birbirimizi bırakmak istemiyorduk. Sonra Noah geri çekildi. Bir an için dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki minicik bir hareket bile öpüşmemizle ve ayrılık olayının unutulmasıyla son bulabilirdi.

Oysa birbirimizden daha da uzaklaştık ve Noah'nın basamakları inip otobüsün ön kapısında gözden kaybolmasını seyrettim.

★★ *Elli Dördüncü Bölüm* ★★

Henüz dışarı çıkmaya cesaret edemediğim için Noah'nın önerisine uyup bir süre daha otobüste oturdum ve etrafıma baktım. Her şeyi iyice sindirmem ve aklıma kaydetmem gerekiyordu çünkü büyük olasılıkla bu, turne otobüsünde son bulunuşumdu.

Havada oğlanların tıraş losyonlarının misk kokusu asılıydı ve pencerelerden birinin altında elmalardan çıkarılmış etiketler sıralanmıştı. Aç bir ekipten arda kalanlar... Önümdeki sehpanın üstünü kaplayan Xbox oyunları bana Blake'i hatırlattı ama daha önce onunla ilgili düşüncelerime eşlik eden o tiksintiyle karışık sızı eskisi kadar belirgin değildi. Otobüsün arka tarafına, dizi dizi boş bira şişelerinin ve birinin şişe kapaklarıyla yapmaya başladığı mozağin ötesine baktım ve gözüme Noah'nın eski sweatshirt'ü takıldı. Yıpranmış ve hafifçe grileşmiş beyaz ipleriyle, bir kan-canın ucundan sallanıyordu. Aralık ayında Waldorf Astoria'nın çatısında piknik yaptığımız zaman sırtıma örttüğü sweatshirt'ün ta kendisiydi. Roma'dayken ilgi paketinde bana bıraktığı da yine aynı sweatshirt'tü.

Bir anda, Noah beni sıcak tutmak için sweatshirt'ü omuzlarıma yerleştirirken hissettiklerimi hatırladım. Kendimi koruma altında ve güvende hissetmiştim; uzun süredir, kaygımı ilk başta

Çevrimiçi Kız Turnede

tetikleyen araba kazasından beri hissetmediğim bir duyguydu. Sweatshirt'ün yanma gidip onu göğsüme bastırdım ve Noah'nın tıraş losyonunun uçmuş kokusunu içime çektim.

Mutlu mu hissediyordum, yoksa üzgün mü, bilemedim. Tek düşünebildiğim, Noah'nın o sweatshirt'ü omuzlarıma bir kez daha sarmasını, elimi tutmasını ve her şeyin yoluna gireceğini, dünya turnesinin iptal olduğunu ve hayatının geri kalan kısmını benimle, çarşamba akşamları yavru köpeğimizi kumsalda dolaştıracığımız ve her sabah çimlerin üstünde birlikte yoga yapacağımız Brighton'da geçireceğini söylemesini ne kadar istediğimdi.

Ama bu sadece bir hayaldi.

Duygularım birbirleriyle savaşır halde Noah'nın turne otobüsünde, sweatshirt'ünü koklayarak tek başıma dururken, biri içeri girse ne kadar tuhaf görüneceğimi fark ettim ve sweatshirt'ü askıdaki yerine bırakıp kapıya yürüdüm. Ancak dışarıdan gelen sesleri duyunca olduğum yerde kaldım. Yüksek ve hükmedici sesin Dean'e ait olduğunu hemen anladım.

Parmak uçlarımda otobüsün ön tarafına yürüyüp basamaklardan aşağı baktım. Dean rahat bir tavırla kapıya yaslanmıştı. Blazer ceket ve renkli keten pantolon giymiş, boyunlarında isim kartları asılı iki adamla konuşuyordu. Kafamın içinde gizlice dinlemenin, özellikle bunu son yapışımın gözyaşlarıyla son bulduğu düşününce, saçma bir fikir olduğunu söyleyen güçlü bir ses vardı. Ama sonra Dean'in benden bahsettiğini duydum ve kendimi tutamayarak dinledim.

“Noah ve Penny ayrıldı, o iş tamamdır. Bakın, ben sadece Ella Parish'in Noah'nın kariyeri için müthiş olacağını söylüyorum. Kızın geleceği çok parlak ve harika görünüyor. İkisi bir araya gelirse medya çıldırır.”

Biri o anda fotoğrafımı çekseydi, kulaklarından ve burnundan buhar çıkan ve yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilen çizgi film karakterleri gibi çıkardım.

“Demek istediğim, Noah’nın istediği buysa, Ella konusunda harekete geçebiliriz. Collin, bu iş için Lorraine’le en kısa zamanda temasa geçebilir miyiz?” Blazer ceketlilerden biri diğerine döndü ve sonra tekrar Dean’e gülümsedi. Sakin kalmak; otobüsten tek-meler savurarak ve bunun berbat bir plan olduğunu haykırarak inmemek için kontrolümü kelimenin tam anlamıyla son damlasına kadar kullanmam gerekti.

“İyi, o zaman anlaştık.” Adamlar Dean’in uzattığı eli sıkı. “Onları Avustralya’da yakalaması için birkaç paparazzi ayarlarız. Belki kumsalda el ele tutuşurken, ne dersiniz?”

Daha fazla dinleyemedim. Sahte bir ilişki daha mı? Dean bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilirdi? Noah, Dean’in bunu yapmasını asla istemezdi; özellikle Leah’yla yaşananların ardından.

Sonra şu anda çantamda olan telefonumu hatırladım ve kan beynime sıçradı. Bir anda taşlar yerine oturmaya başlamıştı. En başından beri her şeyin sorumlusu Dean miydi? Noah’ya sahte ilişkileri konusunda Leah Brown’ın menajer ekibinin ısrarcı davrandığı söylenmişti ama şimdi düşününce, Leah’nın bundan ne çıkarı olabilirdi ki? Parlamaya ihtiyacı olan biri varsa o da Noah’ydı. Kariyeri ivme kazanması gereken de oydu. Noah’nın kariyeriyle ilgili *bütün* kararları Dean alıyordu.

Konuşmalar kesildi ve turne otobüsünün basamaklarında ayak sesleri duydum. Yüreğim ağzıma geldi ve saklanacak bir yer bulmak için etrafıma baktım. Ama çok geçti. Dean suratında kocaman bir sırıtişla, hoplayarak turne otobüsüne girdi.

Beni karşısında bulunca gülümsemesi kayboldu ve bir küfür savurarak göğsünü tuttu. “Penny, burada ne işin var? Az kalsın

Cevrimici Kız Turnede

bana kalp krizi geçirtcektin.” Cılız bir kahkaha attı. Bir süre durup birbirimize baktık, sonra Dean benim gülümsemediğimi fark etti.

Kafasına dank ettiğini görebiliyordum; benzi kül gibi oldu. Öfkem, bir volkanın lavları gibi içimde kabarıyordu ama konuşan, Güçlü Okyanus'un sakin sesi oldu.

“Her zaman bu kadar aptal mıydın, Dean?”

“Demek beni duydun? Noah için her şeyi mahvetmeyeceksin, değil mi Penny?”

“Her şeyi *ben* mi mahvedeceğim? Görünüşe bakılırsa sen bunu tek başına mükemmel bir şekilde başarıyorsun! Yani tam olarak ne yaptığın sanıyorsun ki? Noah'nın inanılmaz yeteneği sayesinde başarılı olduğunu görmek mi istiyorsun yoksa sahte ilişkiler tertipleyerek ve gerçek olanlarını yok ederek müzik kariyeri dışında her şeyini mahvetmek mi?”

Birden kendimi bu gezegenin en güçlü insanı gibi hissettim. Dik duruşlu, özgüvenli ve kontrol sahibi. Sesim yüksek, açık ve berraktı ve Dean'in yüzü çarpılıp özgüveni gittikçe küçülürken ona gözümü kırpmadan baktım. Bir şeyler mırıldandı. Onu duyamadığım için tek kaşımı kaldırıncı, sözlerini tekrarladı.

“Ne demek istediğini anlamıyorum. Sen delisin. Bence evine, annene ve babana koşmalısın.” Omuz silkti ve otobüse her ne için bindiyse ona ulaşmak için yanımdan geçmeyi denedi.

Geçememesi için yolunda dikildim. Bana baktı ve bir anda yüzü değişiverdi. Artık güçsüz ya da korkmuş değil, öfkeli görünüyordu. Özgüvenli duruşumu korudum ve ona dik dik bakmayı sürdürdüm ama için için korkudan ölüyordum.

“Yolumdan çekil, Penny.”

“Sorularımı cevaplamadan olmaz.” Ellimi çantama atıp eski telefonumu çıkardım. “Bunca zamandır sendeydi, değil mi? Az önce Larry verdi. *Senin* odanda bulmuş.”

“Ne olmuş bulduysa?”

Sakinliğimi korumaya çalışarak güçlükle yutkundum. “Dürüstçe söylesene, EsasGerçek sen misin?” Sesim artık titriyordu. Dean güldü. Önce ilgisi olduğunu inkâr edecek sandım ama etmedi. Aksine, alkışlamaya başladı.

“Çömüşsün. Biri telefonunu güvenliğe teslim etmiş, elime kadar geldi. Çok şanslı bir günümde olduğumu düşündüm. Birkaç mesajla korkup kaçarsın sandım ama hakkım vermeliyim, beklediğimden çok daha cesur çıktın.”

Her şey beynimde hâlâ o kadar karmakarışık bir haldeydi ki bir anlam veremiyordum. “Ama... neden? Madem orada olmamı istemiyordun, neden evimi ziyaret edip annemle babamı turneye gelmem için ikna ettin? Neden sadece itiraz etmedin?”

“Ne yani, itiraz edip Noah’nın seni daha fazla istemesine mi neden olsaydım? Haydi ama, Penny.” Gözlerini devirdi. “Bu sayede ona onun hayatına ne kadar uygunsuz olduğunu *gösterebilirdim*. Noah’nın Noel’de başına buyruk hareket etmesi yeterince kötüydü; bu turnenin havasının tamamen bozulacağını düşündüm. Onca çabamız boşa gidecekti. Ama sonra seninle tanıştı. Tatlı, sevilesi, *normal* kız, Penny Porter. Bir süre Noah’nın hikâyesine yaradı da. Kızların onu sevmesini sağladı. Ama artık miadın doldu.” Yanımdan geçip kanepeye oturdu ve mini buzdolabını açmak için eğildi. Kendine bir bira açtı ve etrafa buram buram özgüven saçarak arkasına yaslandı. Dönüp onu izledim ama bunu yaparken bir yandan usulca kapıya doğru kayıyordum.

Öfkemi kontrol etmek için büyük çaba harcayarak, “Yani en iyi çözümün bana şantaj yapmak olduğunu mu düşündün?” dedim. “Kaç yaşındasın, *on iki* mi? Senin Noah’yı gördüğün yok; sen sadece dolar işaretleri görüyorsun. Neden arkadaşlarımı da işin içine kattın? Noah ve benimle hiçbir ilgileri yoktu.”

Birasından bir yudum aldı ve *Batman*’deki Joker gibi sırtmadan önce bir an dudaklarını şapırdattı. “Ama sonunda gitmeni

sağladım, öyle değil mi? Mesaj ve e-postalar işe yaramayınca, Noah'yı uzaklaştırmanın yarayabileceğini düşündüm. Toplantılar düzenlemek, onu meşgul etmek, o saçma gizem günlerini yaşamanızı engellemek çok kolay oldu. Sana kötü davranmasına rağmen hiçbir yere gitmedin. Sonra otobüste o konuşmayı yaptık ve telefonundan indirdiğim o fotoğraflar kafama dank etti. Sonunda senden nasıl kurtulacağımı anladım. *Zavalı arkadaşlar ayrılır ve Penny'nin günü kurtarmak için eve gitmesi gerekir.* Mükemmeldi.

“Bak, sen tatlı bir kızsın ama verecek başka neyin var? Daha çocuksun. Oyuncak bebeklerinle oynamaya ya da ne bileyim... kirlarda arkadaşlarınla papatyadan taçlar yapmaya falan dön. Bırak Noah en iyi yaptığı şeyi, müziğini yapsın, milyonlarını kazansın ve kaderinde yazdığı gibi küresel bir süperstar olsun. Senin dikkatini dağıtmaya ihtiyacı yok. Markasına yaramıyorsun. Ben sadece iyi bir menajerin yapması gerekeni yapıyorum.

“Kabul edelim, seninle tanışmasından çıkabilecek tek iyi şey, çoksatan şarkısı *Sonbahar Kızı*'ydi. Korkarım bu masal orada bitiyor.”

★★ *Elli Beşinci Bölüm* ★★

Sanki nasıl nefes alınacağını unutmuştum. Dean'ın pis pis sırtarak birasını yudumlamasını izlerken öfkemin bir anafor misali içimde fırl fırl döndüğünü hissettim. Ama ben söyleyecek bir şey bulamadan, arkamda bir gürültü oldu ve Dean'ın, birasını masaya devirerek ayağa fırladığını gördüm.

“Demek iyi bir menajer böyle yapar, öyle mi, Dean?” Arkama dönünce, Noah'yı kısık gözlerle Dean'e bakarken buldum.

Noah, Dean'e yaklaşmak için yanımdan geçerken eli belime sürtündü ve daha o anda beni savunacağını anladım.

“Noah, ne duydun bilmiyorum ama...” Noah ona yaklaşıncı, Dean ellerini havaya kaldırarak ayaklandı.

Ayaklarım yere kök salmıştı; istesem de kıpırdayamazdım.

“Her şeyi duydum, Dean. Konuşmanın tamamını. Senin derdin ne? Sana güvenmiştim.” Noah tiksintiyle burnunu kıvrıştırarak gözlerini kaçırdı. “Sana bakmaya bile dayanamıyorum. Az önce Penny'yle konuşma biçimin gerçekten midemi bulandırdı.”

Noah bana baktı, sonra tekrar Dean'e döndü. Kollarındaki ve boynundaki kasların gerildiğini, nefesinin ağırlaştığını görebiliyordum. Onu hiç bu kadar öfkeli gördüğümü sanmıyordum ama bu sadece öfke değildi; işin içinde kırgınlık da vardı. No-

Çevrimiçi Kız Turnede

ah'nın başından çok şey geçmişti. Annesiyle babasının ölümüyle baş etmekten, Sadie Lee ve Bella'dan ayrı kalmaya kadar bir sürü şey yaşamıştı ve bunca zaman kariyeri ve onun için en iyi olanı yapması konusunda Dean'e güvenmişti.

"Noah, izin ver, açıklayayım." Dean kolunu tuttu ama Noah silkinerek elinden kurtuldu.

"Çık dışarı. Ne seninle çalışmak ne de bir daha yüzünü görmek istiyorum. Kovuldun." Dökülen bira Dean'in takım elbisesinin pantolonuna ve parlak deri ayakkabılarına damlarken, Noah artık yere bakıyordu.

Dean bir şey söylemek için ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Onun yerine, Noah'ya çarparak ve hafifçe sendelemesine neden olarak yanından geçip gitti. Sonra nefret dolu bir bakış atarak benim yanımdan da geçti.

İkimiz de hiç ses çıkarmadan pencereden Dean'in VIP alanından çıkıp festival katılımcılarının arasına karışmasını izledik. Birden bütün önemini kaybetmiş gibiydi; hayatında yolunda giden hiçbir şeyi olmayan bencil bir adama benziyordu.

Noah kıpırdamadan boşluğa bakıyordu. Uzanıp elini tuttum. Tek kelime etmeden elimi sıktı. Bir süre öyle durduktan sonra elimi bıraktı ve kanepeye çöktü. Uzun bir iç çekiş eşliğinde, bir balon gibi sönüvermişti. Başını ellerinin arasına alınca saçları parmaklarının arasından döküldü.

"Şimdi ne yapacağım? Dean tek menajerimdi. Korkunç biri olduğu ortada ama her şeyi o organize etmişti. Turneyi... her şeyi." Noah endişeli bir ifadeyle etrafına baktı; her şeyin paramparça olduğunu düşündüğü besbelliydi.

Yanma oturdum ve elimi, pantolonunun yırtığından çıkan dizine koydum.

"Seni buraya Dean getirmedi. Kendin geldin. Zaten yaptığı her şey, yanlış yönde atılmış adımlardı. Yeni bir menajere ihtiyacın

vardı; *gerçekten* senin çıkarlarını en iyi şekilde kollayacak ve hem sanatçı hem de insan olarak büyümene yardım edecek birine.” Noah bana bakıp gülümsedi. Gamzeleri sihir gibi ortaya çıkmıştı.

“Her zaman söylenmesi gerekeni nasıl biliyorsun, Penny? Ne kadar akıllı olduğunu biliyor musun?”

Gözlerimiz buluşunca, içimde bir kıpırtı oldu. Mıknatıs gibi, Noah’ya tamamen bağlı hissediyordum. En son vedamızdan kalan gerilim de Dean ve bira lekeli ayakkabılarıyla birlikte gitmişti sanki. Birden Noah’yı öpme isteğiyle doldum ama öpmedim. İçinde olduğu durumda ona nasıl yardım edebileceğimi düşündüm.

“Bir dakika. Bir süre önce Leah bana kendi menajerlik ekibinden birinin telefonunu vermişti. Acil bir ihtiyacım olursa ona bu kadın aracılığıyla ulaşabileceğimi söylemişti. Sanırım adı Fenella’ydı. Belki de onu arayabilirsin? Seninle çalışamazlarsa bile, en azından tavsiyede bulunabilirler.”

Hemen telefonumu çıkardım ve numarayı Noah’nımkine aktardım.

“Teşekkürler, Penny,” dedi Noah. “Sensiz ne yapacağımı ciddi bilmiyorum.” Ayağa fırladı. “Sahneye çıkmam gerek! Sadece yarışma kazananlar için imzaladığım posterleri almaya gelmiştim. Gitmeliyim ama burada oyalanmak istemiyorsan bile, seni arayabilir miyim?”

“Elbette,” dedim.

Noah’nın otobüsten aceleyle inmesini izledim ve sonunda her şeyin yoluna girmiş olabileceğini düşünüp mutlu oldum. Çantamı alıp Megan’ı aramak için harekete geçtim. Kim bilir yokluğumda başını nasıl bir belaya sokmuştur, diye düşünerek kendi kendime gülümsedim.

★★ Elli Altıncı Bölüm ★★

Okul sergimizin galerisi inanılmaz görünüyordu.

Sergi için Lanes'in kuytu bir köşesine gizlenmiş küçük, şirin dükkânlardan biri kiralanmıştı. Büyük pencerelerden beyaz duvarlara ve mavi karolara vuran güneş, uzaklardaki bir Yunan adasına ışınlandığımız hissini uyandırıyor. Fotoğrafçılık sınavı çalışmalarımız duvarlara asılan rüstik ahşap panolarda sergileniyordu ve her şey muhteşem görünüyordu.

Vardığımda küçük mekânın neredeyse tıka basa dolu olduğunu görüp şaşırdım. Hatta içecek ve kanepeler servisi bile vardı. Elliot'ın sürprizinin planlamasıyla uğraşırken bu akşam aynı zamanda fotoğraflarımın da sergiye çıkacağını *az kalsın* unutacaktım. Atağım için berbat bir tetikleyici olacağını düşündüğümünden, eserlerimi sergilemeye oldum olası karşıydım. Ancak Leah'nın fotoğraflarımın bir hobiden fazlası (hatta gerçek bir meslek) olabileceğine inanmamı sağlaması gözümü açmıştı ve çalışmalarımı insanların beğenisine sunmazsam bu asla mümkün olmayacaktı.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Pen-pen. Bunlar inanılmaz." Elliot'la yan yana duruyorduk. Elliot köpüklü portakal suyunu yudumlarken kolunu omzuma attı. O fotoğraflarıma bakar-

ken, yüzümün kızardığını hissettim. Elliot her zaman bir numaralı amigom olmuştu ve onu bu yüzden çok seviyordum.

“Teşekkürler, Viki.” Onu belinden tutup kendime çektim, kollarımızı birbirimize dolayarak yan yana durduk ve yetenekli sınıf arkadaşlarımmkilerle birlikte duvarda sergilenen fotoğraflarıma tek tek baktık.

“Özellikle bunu sevdiğimi söylemem gerek,” dedi Elliot göz kırparak.

Elbette severdi çünkü fotoğrafta o da vardı. Brighton’daki Royal Pavilion’ın, kararmaya yüz tutan gökyüzüne karşı turuncu bir ışıqla aydınlatılmış kubbelerinin önünde duran onun silüetiydi. Fotoğraf, Brighton’ın özellikle sevdiğim özel alanlarında çekilmiş “Yerel” adını verdiğim bir serinin parçasıydı.

“Noah’yla durum nasıl? Hafta sonundan beri hiç konuştunuz mu?” Elliot sesini alçaltıp beni sakın bir köşeye çekti. “Seninle festivale gelemediğim için çok üzgünüm ama ailemle zaman geçirmek bana iyi geldi. Hale bak, *bu* cümleyi söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.”

Başımı salladım. “Hayır, konuşmadık ama mesajlaştık. De-an’le ilgili meseleleri yoluna koymakla meşgul. Bize ne olacak, bilmiyorum. İkimizin de kırgınlığı yok ve mutlu gibiyiz. Gerçekten bir deneme daha yaparsak –doğru düzgün bir deneme– canımın daha çok yanmasından ve meşhur erkek arkadaşım turnedeyken şu kaçık, kıskanç ve sapık takipçi kız arkadaşlara dönüşmekten biraz korkuyorum. Kafamı çok kurcalıyor...” Tırnağımı yiyerek derin bir çektim.

“Ne demek istediğini anlıyorum. Hayatı daha çılgın bir hal almak üzere. Ama biliyorsun, Penny, Noah sana sahip olduğu için çok şanslı. O tüyler ürpertici sapığın menajeri çıkmasına hâlâ inanamıyorum.”

“Ben de,” dedim. Şaşkınlığımı hâlâ üstümden atamamıştım.

“Belki de katillerde olduğu gibi, önce kurbanı en yakın kişiden başlamak gerek.”

“Neyse ki artık emin ellerde.” Leah’nın menajeri Noah arayınca seve seve yardım etmişti. “Noah için işlerin yoluna girmesine çok seviniyorum.”

“Mesele sadece Noah değil, biliyorsun, Penny. Evet, müthiş şirin; gitarı tam anlamıyla bir tanrı gibi çalıyor ve bir melek gibi şarkı söylüyor ama sen de çok özelsin.” Kaşını kaldırdı. “Kendine özgü tuhaf tarzınla.”

İkimiz de güldük. O sırada Bayan Mills’in bize doğru geldiğini fark ettim. Bayan Mills bugün saçlarını gerçekten şık bir topuzla toplayarak ve göz alıcı kısa bir siyah elbise giyerek kendini aşmıştı. Öğretmenlerin okul dışında bu kadar normal görünmesi beni her zaman çok etkilerdi. Koridorların ve sınıfların ötesinde bir hayatları olduğunu unutmak çok kolaydı.

“Penny, gelmezsin diye endişeleniyordum! Fotoğrafların böyle çok göz alıcı durmuyor mu? Bütün öğrencilerimle gurur duyuyorum. Ve sen Elliot olmalısın. Yoksa Viki mi demeliyim?” Elliot’a elini uzattı. Elliot, Bayan Mills’in elini sıkarken saygıyla eğildi. Her zamanki gibi ağzı kulaklarına vararak gülümserken, “Sizinle tanışmak büyük zevk,” dedi. Bayan Mills kıkırdadı ve Elliot başkalarının eserlerine bakmak ve göz açıp kapayana kadar ortadan kaybolan minik pizza tepsisinin peşine düşmek için yanımızdan ayrıldı.

Bayan Mills, “Yaz nasıl geçti?” diye sordu. “Anksiyete açısından iyi miydin?”

Özel hayatları hakkında öğrentmenlerinin bu kadar çok şey bilmesi düşüncesinin bile pek çok öğrencinin utançtan yerin dibine geçmesine yetedeğini biliyordum ama Bayan Mills benimle konuştuğu zaman, çok yakın arkadaşımız gibi, hemen rahatlıyordum.

Çevrimiçi Kız Turnede

“Sanırım geçirdiğim en zorlu yazdı. Duygusal açıdan fazla inişli çıkışlı bir yaz! Ama şimdi uzun zamandır hissetmediğim kadar kendim gibi hissediyorum. Kendimle ilgili çok şey keşfetmiş gibiyim. Belki en zor yoldan oldu ama kesinlikle tecrübe edindim ve hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim.”

Bayan Mills bana aynı anda hem sıcak hem de anlayışlı gülümsemelerinden biriyle baktı. “Her şeyin bir nedeni olduğunu söylerler.”

“Ve ilk kez, bunun gerçekten doğru olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Kaygının hayatımın bir parçası olduğunu biliyorum ve belki zamanla bunu değiştirebilirim ama şu anda dolu dolu bir hayat yaşamak istiyorum. Bende kaygı var ama kim olduğumu o belirlemiyor.”

“Bugüne kadar senden duyduğum en iyi söz bu oldu, Penny. Yaptığın her şeyde başarılı olduğunu görmek isterim ve yolunda bir engel olduğunu hissetmeni hiç istemem. Senin yazdığın şeylerden, hatta çektiğin fotoğraflardan bir sürü şey öğrenebilecek insanlar var.” Fotoğraflarımı işaret ederek bana gülümsedi.

“Belki de blogumu yeniden herkese açmalıyım...” Sözcükler ağzımdan, üzerinde düşünmeden çıkıvermişti. Her zaman düşünmeden konuşan Elliot olmak böyle bir şey olmalıydı.

Bayan Mills’in yüzünün heyecanla ışıldamasını, ellerini coşkuyla çırparak zıplamaya başlamasını seyrettim. Galeriyi gezen herkesin dönüp bakmaması için onu susturmaya çalıştım ama Elliot çoktan fark etmiş ve bize doğru yürümeye başlamıştı.

“Burada ne oluyor? İyi haberi bana da verin.” Elliot yanımıza sokuldu ve yüzlerimizi okumaya çalışarak bir bana, bir Bayan Mills’e baktı.

“Penny yeniden herkese açık blog yazmaya başlayacak!” Bayan Mills el çırpı.

Elliot beni sımsıkı kucaklayarak, “Bu müthiş bir haber, Pen!” dedi. “Çevrimiçi Kız’ın hayranlarının, paylaşımlarını okumayı özlediğine bahse girebilirim.”

Gülümseyip saatime kaçamak bir bakış attım. Alex’in hazır olmasına bir saat kalmıştı ve partinin havası sönmeye başladığı için burada uzun süre oyalanamazdık.

“Bak ne diyeceğim. Hemen şimdi bir blog yazabilirim. Bedava interneti olan ve kahve ile pasta için geç saate kadar açık olan bir yer biliyorum.”

“Cidden mi?”

“Evet!” dedim. “Bilgisayarım çantamda. Gelirsen sana bir dilim pasta ısmarlarım.”

“Pekâlâ, iyi pastaya hiçbir zaman hayır demediğimi bilirsin! Haydi o zaman, hevesli küçük yazar.”

Bayan Mills’e veda edip Lanes’te hâlâ açık olan ve menüsünde Elliot’m en sevdiği yaz içeceği olan köpüklü mürver çiçeği ile krem peynir kremasıyla kaplı gösterişli havuçlu kek dilimleri bulunduran küçük bir kafenin yolunu tuttuk. İlk bir akşam olduğu için dışarıda, minik renkli lambalardan bir sayvanın altındaki banka oturduk. Bilgisayarımı çıkarıp kafamda bir süredir demlenen blog yazısını yazmaya başladım.

Ben yazarken Elliot da telefonuna bakıyordu. Derin bir iç çekince, başımı kaldırıp ona baktım. “İyi misin, E?”

“Ah, beni takma sen. Alex’in fotoğraflarına bakıyorum. Şuna bir baksana, hiç daha muhteşem birini gördün mü?”

Telefonu çevirdi ve bana Alex’in New Forest’ta devrik bir ağaç gövdesinin üstünde oturduğu fotoğrafı gösterdi. Kameraya gülümsüyordu. Bu kadar büyük bir sevgi ve şefkatle baktığı kişinin Elliot olduğu besbelliydi. Bu, çok iyi tanıdığım bir bakıştı çünkü Noah da bana eskiden böyle bakardı.

“Belki de onu aramalıyım, ne dersin? Noah’yla aranızı düzelttiğinizi ve yeniden arkadaş olduğunuzu görmek, benim de Alex’e aynı şeyi borçlu olduğumu düşündürüyor. Biliyorsun, onu hâlâ seviyorum, Penny.”

“Ah, şey... Şu yazıyı bitirmemi bekleyebilir misin? Sonra kulağım sadece sende olacak. Böyle bir karar için bütün dikkatimin sende olması gerek.”

Elliot kaşlarını çattıysa da başını tamam der gibi salladı. Duygularına saygısızlık etmek istemiyordum ama yapmayı isteyeceğim son şey, Alex’in sürprizini mahvetmektir. Elliot’ın bunları söylediğini duymak içimi ısıtmış ve bende bu akşam konusunda iyi bir his uyandırmıştı.

Elliot telefonunu yüzüstü masaya bırakarak, “Neden bana da okumuyorsun?” dedi.

Başımı tamam der gibi salladım. “Pekâlâ, başlıyorum...”

23 Temmuz

Yepyeni Bir Başlangıç

Merhaba, Dünya!

Uzun zaman önce izini kaybettiğim, hayatımdan uzun süredir eksik olan bir dosta yazar gibi hissediyorum.

Dürüst olmam gerekirse, bunu yazarken biraz kaygılıyım ama işte başlıyorum.

Bir süredir **Artık hiç çevrimiçi olmayan Çevrimdışı Kız...** olarak yazıyordum. Her ne kadar söyleyeceklerimi kimsenin (bir avuç insan dışında) okuyamayacağını bilsem de yazmaya ve burada paylaşmaya devam ediyordum.

Kendimi sesimi kaybetmiş gibi hissediyordum ve bu blog benim için artık mutluluk veren bir yer değildi.

Şimdi bunu değiştiriyorum. Bugünden itibaren, artık çevrimdışı kalmamaya karar verdim. Benim için büyük bir karardı ve bunun sadece yapmak *istediğim* değil, *ihtiyaç duyduğum* bir şey olduğunu anlamam için hayatımda bir sürü şeyin değişmesi gerekti.

Çevrimiçi Kız Turnede

Son yazılarımdan biri, internette bir şey paylaşıırken doğru seçimler yapmanızı, iyi olmaya ve olumlu duygular saçmaya odaklanmanızı söylüyordu.

Bu yüzden, bu kez işe, olumsuzluğun hayatımıza girmesine asla izin vermemek gerektiğinden bahsederek başlamak istiyorum.

Hepimizin sadece bir hayatı var ve o hayatı nasıl yaşamak istediğimizi kendimiz seçebiliriz. Başkaları ne derse desin ya da insanlar sizin bir şeyleri yapma şeklinizi etkilemek için ne kadar çaba harcarsa harcasın, sonuçta her şey size bağlı. Karşınızdaki ister bir zorba, ister internetteki bir trol, bir otorite figürü, bir ebeveyn ya da size baskı uyguladığını hissettiğiniz bir arkadaş veya partner olsun, sadece SİZ kendiniz için yaşayabilirsiniz. Bir başkasının gölgesinde yaşayamaz ya da sürekli olarak bir başkasını memnun etmeye çalışamazsınız çünkü o zaman elinize ne geçmiş olur? Kendinize ait bir başarınız olmaz, kişisel hedeflerinize ulaşamazsınız ve sadece başkalarının listelerindeki kutucuklara tik atmış olursunuz. Hayatta gerçekten yapmak istediğiniz bir şey varsa, yapın. Bugünü hayatınızda sadece bir kez yaşayacaksınız, o yüzden yaşamaya şimdi başlayın.

Bazen masalın kahramanı yakışıklı bir prens değildir. Sizsinizdir.

Çevrimiçi Kız, çevrimdışı olur mucks

Elliot'tan yükselen alkış eşliğinde "yayınla" düğmesine tıkladım. Blog paylaşımlarımı yeniden hayata geçirmek çok tuhaf ama aynı zamanda müthiş bir histi.

Gelen yorumları izlemek için sayfamı birkaç kez yeniledim. İlk yorumlardan biri Pegasus Kızı'ndan geldi.

ÇAK BİR BEŞLİK, SENİ KUÇAKLADIM VE MUTLULUK DANSI YAPIYORUM! Muckkk

Ve *Çevrimiçi Kız*'ın resmen geri döndüğünü işte o zaman anladım.

★★ *Elli Yedinci Bölüm* ★★

Göz açıp kapayana kadar, Elliot'ı taraçaya götürme zamanı gelmişti. Midemde kelebekler uçuşuyordu ve Elliot, Alex'i göreceği için heyecanlıydım ama aynı zamanda Alex adına gerilmiştim. Tahmin edileceği üzere telefonuma bakınca, Alex'ten bir mesaj buldum.

Hazır olduğunuzda, ben hazırım. O
KADAR HEYECANLIYIM Kİ PENNY. YA
HER ŞEY ÇOK KÖTÜ GİDERSE? A. muck

Hemen bir cevap yazdım.

Alex, şu anda Elliot'ın burnunda
tütüyorsun. Her şey yolunda gidecek.
P muck

Hiç görmediğim kadar gergin ve huzursuz Alex olduğunu sadece hayal edebildiğim Alex'ten hemen bir cevap aldım.

AH TANRIM, BU NASIL BİR BASKI.

Birazdan görüşürüz muck

Elliot kiminle mesajlaştığımı sormadan telefonumu çantama atıp ayağa kalktım.

“Haydi, Elliot, sana bir sürprizim var.” Bana dehşetle bakan Elliot’ın elinden tuttum.

“Ah, Tanrım, hayır, Penny. Parkta bana sincap gibi fındık fıstık arattığın o aptal oyunu hayatta bir daha oynamam.”

Elini elimden çekti ve kahkaham karşısında bana dik dik baktı. Elliot’m elleri ağız hizasında, dişlerini birbirine vurarak bir meşe ağacının altında dört döndüğü anların dün gibi canlı anısı acayip komikti.

“Hayır, şapşal. Beni takip et.”

Elliot’ı masadan sürükleyerek kaldırdım ve sorularını cevaplamayı, canını sıkmak pahasına reddettim.

Kol kola denize doğru yürüdük. Sessizlikte yürüyüş yolu boyunca ilerlerken, kıyıya vuran dalgaların sesleri ve martıların çığlıkları kulaklarımıza doluyordu. Çok güzel bir akşamdı; narin pembe ve mor şeritler daha şimdiden gökyüzünü boyamaya başlamıştı. Göz alıcı bir günbatımı yaklaşıyordu ve her şeyin Alex’in planına uygun gitmesine çok seviniyordum.

Yürürken Elliot başını omzuma yasladı. “Eskiden akşamları bunu Alex’le birlikte yapardık. Denizi dinleyerek sadece yürürdük. Birlikte görülmemizden endişe duymadığı tek zamandı. Yapmayı en çok sevdiğimiz şeydi. Çok gizli ve romantik gelirdi.”

Bir an duraksayıp korkuluklara yaslandık. Elliot soyulan beyaz boyadan bir parça kopardı ve hüznü gözlerle denize baktı. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Yanağından bir gözyaşı damlası yuvarlandı. “Sence her şeyi mahvettim mi, Penny? Sence onu bir

daha görebilecek miyim? Ya da öpebilecek miyim? Ya da ona bir daha hiç dokunabilecek miyim?”

Kolunu sıktım. “Endişelenme, Els. Sonunda her şey yoluna girecek.”

“Ama nasıl bilebilirsin ki?”

“İçimde öyle bir his var,” dedim. “Haydi ama. Sürprizine şiş gözlerle gidemezsin.” Ona bir kâğıt mendil verdim ve sımsıkı sarıldım.

“Teşekkürler, Penny.” Gözlerini kuruladı ve abartılı bir sesle burnunu sildi. “Tamam, yola devam! Şu sürprizin nerede?”

“Biraz daha var,” dedim.

“Fazla gizemli davranıyorsunuz, Prenses P.! Hoşuma gitti. Hey, taraçada neler oluyor?”

Başımı kaldırdım ve ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Taraça inanılmaz görünüyordu. Alex çok sıkı çalışmış, alanın dış kısmını minik ampullerle donatmıştı.

Bilmezden gelerek, “Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Belki birileri evleniyordur.”

“Vay canına, burayı hiç böyle görmemiştim. Bir fotoğrafını çekmelisin.”

Sözüne uydum ve makinemi çıkarıp birkaç poz çektim. Batan güneşin yumuşacık ışığı güzel ferforje yapının ve bakır tavanında ışıldıyordu. Özellikle arkasında eski Batı Rıhtımı’nın harabeleriyle müthiş görünüyordu.

“Taraçanın 1884’te açıldığını biliyor muydun?” dedi Elliot.

“O kadar eski olduğundan hiç haberim yoktu!” dedim heyecanla.

“Evet, ama birkaç sene önce, orijinal haline uygun şekilde restore edildi. Bence evlenmek için müthiş romantik bir yer, sen ne dersin?”

“Neden daha yakından bakmıyoruz?”

Çevrimiçi Kız Turnede

“Ah, bakabilir miyiz?” Elliot’ın yüzü aydınlandı. “Sürprize geç kalmaz mıyız?”

Sırıttım. “Sanmam.”

Yaklaşınca, Alex’in taraçaya giden iskeleyi de boydan boya süslediğini gördüm. Girişe ağır kadife bir perde asılmıştı. Alex’in perdenin arkasında saklandığını tahmin ettim.

Ön tarafta üstünde ÖZEL BİR PARTİ İÇİN KAPALI yazan bir levha asılıydı.

“Ah, çok yazık,” dedi Elliot.

Kaburgasına dirsek attım. “Belki biraz daha yakından bakabiliriz?”

Levhanın hemen altında Alex ve Elliot’m Skeç konserinde çektiğim fotoğraflarının herkesin görebileceği kadar büyütülmüş bir baskısı duruyordu.

Elliot birkaç adım geri çekilerek, “Ne... bu da ne?” dedi.

Yüzü çarşaf gibi bembeyazdı ve her an kaçmaya hazırlanır gibi gergin görünüyordu. Ve bir anda her şeyin çok kötü gitmek üzere olduğu endişesine kapıldım.

★★ *Elli Sekizinci Bölüm* ★★

“Bu bir şaka mı?” dedi Elliot.

Başımı hayır der gibi salladım. “Bence içeri girmelisin.” Gülmseyerek üstünde ELLIOT, BENİ TAKİP ET yazan karatahtayı işaret ettim.

Elliot yüzümde bunun şaka olduğuna dair bir işaret arayarak yutkunduktan sonra ileri doğru yavaş bir adım attı. O anı tek başına yaşaması için geride kaldım ama uzanıp elimi tuttu ve beni de yanında sürükledi. Dar iskelenin zeminine serpilmiş gül yapraklarından, dönemeçli güzel bir yol çizilmişti. Yolun etrafında, korkuluklarda bir sürü Alexiot anısı asılıydı. Elliot’m daha önce hiç görmediğim fotoğrafları, birlikte gittikleri sinema ve gösterilerin biletleri, hatta Elliot’ın Alex’e hediye ettiği ilk fuların etiketi.

Elliot yoldan notları okuyarak ve Alex’in gizlice çektiği fotoğraflarına gülerek dikkatle yürüdü. Aralarında, Elliot’ın Alex’in arabasında ağzı bir karış açık uyuyakaldığı bir fotoğraf vardı. Alex, arkasında başparmaklarını havaya kaldırarak onunla bir selfie çekmişti. Elliot bütün bu anılara gülerek ve kıkırdayarak bakıyordu. Gözlerinde yeni gözyaşları belirmişti ama bu seferkiler hüznün değil, mutluluk gözyaşlarıydı.

Hiç bitmeyecek gibi gelse de sonunda taraçanın girişini örten kadife perdeye ulaştık. Parmak uçlarımda yükselip Elliot'ı yanı-ğından öptüm ve perdenin arasından geçmesi için öne ittim. Elimi bıraktı, derin bir nefes aldı ve eğilip perdenin altından geçti.

Taraçanın arka tarafında, batan güneşin oluşturduğu fonun önünde, şık bir takım elbise içinde her zamankinden çok daha hoş görünen Alex'in silueti göze çarpıyordu. Çatının kenarlarını süsleyen oymalı kıvrımlarda fenerler ve küçük mumlar asılıydı; tavan minik beyaz lambalarla kaplanmıştı. Direklerin arasına kâ-ğıttan ponponlar ve flamalar gerilmişti. Manzara gerçekten bir film sahnesi gibiydi. Bu, kesinlikle şahit olduğum en romantik şeydi ve benim için olmaması en ufak bir burukluğa yol açmıyordu. Mutluluk gözyaşlarından oluşan bir su birikintisine dönüşmemek için bütün gücümle direniyordum.

Elliot ileri doğru bir adım attı ve Alex'le yüz yüze geldi. Alex iki elini birden tuttu ve kocaman açtığı gözleriyle ona baktı.

"Elliot Wentworth. Neden olduğum acıyı asla geri alamam ama aramızı düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

Elliot önce Alex'in dudaklarına sonra gözlerine bakarken, ara-larında çakan kıvılcımları görür gibi oldum. İçinde olduğumuz yapının ahşap değil demirden yapılmış olmasına minnettardım; ikisinin arasındaki çekim o kadar yoğundu ki taraçayı ateşe ver-mesi an meselesiydi.

"Nutkum tutuldu, Alex. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı." Elliot gözyaşlarına boğulacakmış ya da ka-tıksız mutluluktan infilak edip bir konfeti bulutuna dönüşecekmiş gibi görünüyordu.

"Benimle dans eder misin?" Alex'in kolunu uzatmasına kar-şılık, Elliot ona elini verdi.

Elementler'in gitarla çalınan ilk birkaç notasını duyduğumda kafam karıştı. Alex'in OYNAT düğmesine bastığını görmediğim

gibi, müziğin nereden geldiğini de anlayamıyordum. Sonra iskelede ayak seslerini duydum ve yüreğim ağzıma geldi. Perde sallandı ve Noah aradan geçti.

Saçlarını geriye doğru yatırmıştı ama hâlâ biraz kıvrıkcıktılar. Yırtık kot pantolonunun yerine kumaş bir pantolon giymişti ve altındaki kaslı gövdeyi vurgulayan dar beyaz gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Bunlar yetmezmiş gibi, güzel gitarı da yanındaydı ve *Elementler*'i çalıyordu. Bana yan yan gülünce, kalbim yerinden oynadı.

Boğuk ve yumuşak sesi, gitarının tıngırtısının üstünü güzelce kapladı. Güneş ufukta kaybolurken, Elliot ve Alex dans etti. Hava karardıkça da ışıklar daha ışıltılı görünüyor ve ben gözlerimde yaşlarla onları seyrediyordum. Bu gerçekten rüya gibiydi. Elliot'ın şu anda ne hissettiğini sadece tahmin edebilirdim.

Noah buradaydı.

İnanamıyordum.

Noah şarkısını tamamlayınca, Alex, Elliot ve ben deli gibi alkışladık. Ama sonra Elliot geri çekildi ve Alex'le aralarına onu affetmeyeceğini söyleyeceğinden endişelenmeme neden olacak kadar mesafe koydu. Elliot'm Alex'i bağışlamamasını izlemeye dayanamazdım.

"Alex, bu muhteşem bir şey... Ama seninle olabilir miyim, bilmiyorum. Eskisi gibi olaksa, olmaz."

"Eskisi gibi olmayacak, Elliot. Sana söz veriyorum."

"Nasıl emin olabilirim?"

"Benimle gel," dedi Alex. "Bu sürprizin bir *elementi* daha var."

"Dahası da mı var? Tanrı aşkına, Alex, bu çok fazla."

"Hayır, Elliot, fazla değil," dedi Alex. "Tek umudum, yeterli olması."

Elliot'ı tараçanm kenarına götürdü. Sonra sesini yükseltti ve "Hazır mısınız?" diye bağırdı. "Üç, iki, bir..."

★ *Elli Dokuzuncu Bölüm* ★

İnsanlar işareti bekler gibi, taraçanın kafesinden altımızdaki kumsala boşalmaya başladılar. Hepsi taraçanın ana platformunda duran Alex, Elliot, Noah ve bana bakıyordu ve yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bağırıp alkışlamaya başladılar. Çok geçmeden, grubun içinde Elliot'ınkiler ve benimkilerle birlikte, Alex'in anne ve babasını seçtim.

Noah nereden geldiğini anlamadığım bir mikrofon çıkardı ve daha neşeli şarkılarından birini söylemeye başladı. Kumsaldaki herkes dans ediyordu. Alex, Elliot'a döndü ve "Senin benim olduğumu bütün dünyaya göstermek istiyorum," dedi. "Ama bütün dünyaya gösterene kadar, sadece dostlarımız ve ailelerimize ne dersin?"

Elliot kolunu Alex'in boynuna doladı, öpüştüler ve aşağıdaki herkesten bir alkış tufanı koptu. Ben de bol şans getirmesi için ekstra güçlü bir kurt ışığı ekleyerek ve herkesten daha çok gürültü çıkararak var gücümle alkışladım.

Noah canlı performansını tamamlayınca, ses sisteminden çalınan müzik devreye girdi ve Alex ile Elliot kumsalda eğlenen kalabalığa katılmak için iskele boyunca el ele ilerlediler.

Ben geride kaldım ve Noah'nın gitarını kaldırmasını seyrettim. Bana gülümsemeyi sürdürüyordu ve her gülümseyişinde midemdeki kelebeklerin kıpırdandığını hissediyordum. O gamzeler beni her defasında etkilemeyi başarıyordu.

"Selam, Penny. Sürprize katılabilir miyim diye sormak için Alex'e mesaj atmama bozulmadın, değil mi?" dedi.

Konuşmak konusunda kendime güvenemediğim için başımı hayır der gibi sallamakla yetindim.

"İyi. Elliot ve onun için özel bir şey yapmak istedim. Hem belki bir kez daha konuşmak için fırsatımız olabilir diye düşündüm. Sence uygun mu?"

Başımı tamam der gibi salladım. Elini belime koydu ve tek kelime daha etmeden beni kumsala yönlendirdi. Üstümde kısa bir bluz olduğunu elini tenimde hissedince fark ettim. İskelenin sonuna ulaşınca gözüme yürüyüş yolunu kumsaldan ayıran metal korkuluklara yaslı duran Larry takıldı.

"Merhaba, Larry!" dedim. Yanma gidip ona sımsıkı sarıldım. Gözünde bir damla yaş vardı.

"Ah, Penny. Seni görmek ne güzel. Gözyaşlarımm kusuruna bakma. Mutlu sonlara bayılırım." Yanaklarını kurularken Elliot'la Alex'i işaret etti. Göz kırparak, "Umarım sizin de mutlu bir sonunuz olur," diye ekledi.

Küçük bir gülümsemeyle, "Teşekkürler," dedim.

Noah sabırla geri dönmemi bekliyordu. Birlikte partiden uzaklaştık. Taşlık ve dik yokuşu inmeme yardım etmek için elini uzattı. Kumsal boş ve sakindi; gökyüzünde yükselmeye başlayan aya rağmen, güneşin sıcakık ışığı henüz tamamen kaybolmamıştı. Dönüp Noah'ya baktım. Gözleri koyu ama bir o kadar davetkârdı ve köşeli çenesinde biraz sakal vardı. Omzumun üstünden Alex ve Elliot'm partisine bakınca sarmaş dolaş olduklarını gördüm. Çok mutlu görünüyorlardı.

Noah'yla kumsala, çakıl taşlarının üstüne oturduk. Elini uzatıp önüme düşen bir bukleyi yüzümden çekerken, parmak uçları yanağıma sürtündü.

"Burada seninle kalmak istiyorum, Penny. Bunu istiyorum. Bizi istiyorum." Elini ılık taşların üstüne koydu. Ben de elimi onun elinin üstüne yerleştirdim. Bir süre hiç konuşmadan oturduk. Marıtlar üstümüze pike yapıp süzülürken temiz deniz havasını içime çektim. Ellerimiz birbirinin üstünde, kıyıya vuran dalgaları izledik. Bu halimiz bana sene başında Noah'nın Prenses Sonbahar'la kumsalda bir anda karşıma çıkıp beni şaşırttığı zamanı hatırlatıyordu. Her şeyin başladığı noktaya dönmesi çok tuhaftı.

Gerçek kafama dank edince, tadım kaçtı. "Burada kalamazsın. Hayalinden vazgeçmene izin veremem. Hep yapmak istediğin şeyi yapıyorsun. Yapmak için doğduğun şeyi." Şimdi birbirimize bakıyorduk. Dudağını ısıırıyordu.

"Ve ben de senden benim için hayatından vazgeçmeni isteye-mem," dedi iç çekerek. "Seni yanımda sürüklemek zorunda kalmak istemiyorum. Bu haksızlık. Senin de yaşaman gereken bir hayatın var. Benimle hiç tanışmasaydın yapacağın şeyleri düşünsene."

Hüznün, denizdeki dalgalar misali üstüme kapandığını hissettim. Noah'yla tanışmasaydım şu anda burada oturuyor olmazdık. Bunca heyecan verici anı yaşamazdım ve kaygılarım çok daha beter olurdu. Noah kendimle barışmamı sağlamıştı ve onunla tecrübe ettiğim her şey, hayatımı şimdiki gibi sürdürmeme katkıda bulunmuştu.

"Çok yeteneklisin, Penny. Ve sende sevdiğim şeylerden biri de çok cesur olman. Elbette sakarlık anların oluyor ama onlara da bayılıyorum." Kıkırtısına ben de eşlik ettim. Aramızda hiçbir gerginlik yoktu; her şey çok rahat ve huzurluydu. Tıpkı ilk karşılaştığımız zamanki gibi.

Biraz tereddüt ederek, "O halde ne yapacağız?" diye sordum. Normalde Noah'nın cevabından korkardım. Bana birbirimizi bir

Çerimiçi Kız Turnede

daha hiç görmeyeceğimizi mi söyleyecekti? Bu paylaşacağımız son an mıydı? Ama içimden bir ses, bunun sorulması gerektiğini söylüyordu. Bu şekilde, hayatlarımızın aynı yönde ilerlemesi için sürekli mücadele edemezdik.

“Bilmiyorum. Tek bildiğim, şu anda burada, seninle kalmak istediğim.”

“Ben de öyle.”

Noah elimi kaldırıp usulca parmaklarımı öptü. Sonra elimi iki eliyle sımsıkı tutup bakışlarını yeniden denize çevirdi.

Ben, “Sen her zaman hayatımı değiştiren olayım olacaksın,” deyince, elimi daha sıkı kavradı.

“Sanırım filmin sonu geldi ama bu kapanış jeneriği değil... Sana daha önce de söyledim, Penny. Sen benim ebedi sevgilimsin. Bunda ciddiylim.” Bana gülümseyerek bakarken gözleri dolmaya başladı. Sonra beni kollarının arasına çekti. Birbirimize sımsıkı sarıldık ve bir süre gözlerimizi kapayıp dalgaların sesini ve geri planda Alex ile Elliot’ın partisinden yükselen tezahüratları dinledik.

Parmağını düz bir çizgi halinde sırtımdan kaydırırken, kalbinin göğsümün üstünde attığını hissettim ve kendimi tamamen ona bıraktım. Ayrılınca ikimiz de birbirimize gülümsedik ve taşlara vuran dalgaları izlemeye döndük. Bir anlayış ve dinginlik dalgasının içine çekilirken gırtlığımda bir yumru hissettim.

Yanağımdan aşağı iki damla gözyaşı süzüldü. Yaşları sildim ve Noah ayağa kalkıp bana yardım etmek için elini uzatınca derin bir iç çektim.

Elini tuttum. Ellerimiz bir yapbozun iki parçası gibi kusursuzca birleşti. Noah beni ayağa kaldırırken kalbimin üstünden bir ağırlığın kalktığını hissettim.

Ona doğru bir adım atarken gözlerimiz buluştu ve içimden kararımı verdim. Bu bölümün sonu gelmiş olabilirdi. Ama hikâyemiz daha yeni başlıyordu.

★ ★ Teşekkürler ★ ★

İlk romanımın başarısından sonra, hele aranızdan bu kadar çok kişi Penny ve Noah'nın dönüşünü heyecanla beklerken ikinci kitaba başlama fikri biraz göz korkutucuydu. Editörüm ve artık arkadaşım olan Amy Alward olmasa bunu başaramazdım. "Yazma Çarşambalarımız" bol bol abur cubur, sayfalarca not, klavye sesi ve kahkahalarla geçti. Amy sadece bir yazar olarak değil, insan olarak da olgunlaşmama yardım etti; çılgın fikirlerimi teşvik etti ve işler biraz zorlaşınca ne söylemesi gerektiğini hep bildi. Bundan sonra çarşambalar asla aynı olmayacak!

Çevrimiçi Kız kitaplarına hayat veren inanılmaz Penguin ekibinin diğer üyelerine: Editoryal destekleri için Shannon Cullen, Laura Squire, Kimberley Davis ve Wendy Shakespeare'e; müthiş pazarlama ve reklam becerileri için Tania Vian-Smith, Gemma Rostill, Clare Kelly ve Natasha Collie'ye; *Çevrimiçi Kız*'ın dünyanın dört bir yanında pek çok dile çevrilmesini sağlayan Zosia Knopp ve telif hakları ekibine; sürekli inançları ve heyecanları için bütün satış ekibine çok teşekkür ederim.

Menajerlerim Dom Smales ve Maddie Chester benim en büyük amigolarımdır. (Dom'u mini bir etek ve ponponlarla hayal etmeniz için size birkaç dakika tanıyorum.) Bitmek bilmeyen destekleri ve

Çerimici Kız Turnede

sonsuz yüreklendirmeleri odağımı korumamı sağladı. Kesintisiz olumlu etkin ve en iyi dostum olduğun için teşekkürler, Maddie. Yanımda olduğun ve bütün bu çılgınca şeyler yaşanırken elimi tutup heyecanla sıktığın için çok mutluyum.

Her zaman en büyük destekçim olan inanılmaz aileme, özellikle içimden geçen her şeyi yapmama her zaman izin veren, başarıda ve başarısızlıkta hep yanımda olan anneme ve babama çok teşekkür ederim. Benimle her an gurur duyduğunuzu bilmek, olası sonuçlardan korkmamamı sağlıyor. Joe, her zaman en iyi yanıımı ortaya çıkardığın ve yapamayacağımı hissettiğim zamanlarda, beni üstüne gitmeye zorladığın için sana teşekkür borçluyum. Brighton'daki ailem Nick, Amanda, Poppy ve Sean; daimi desteğiniz, bitmeyen kahkahalarımız ve beni her zaman açık kollarla beklediğiniz için çok teşekkür ederim.

Bana yaratıcılarıyla ilham veren, beni yüreklendiren ve heyecanımı paylaşan müthiş dostlarım... İnsanın içini, yaptığı her şeye destek veren bir grup insana sahip olmaktan daha çok ısıtacak hiçbir şey yok. Bütün o kahkahalar ve kucalamalar için çok teşekkürler.

Son olarak, erkek arkadaşım Alfie; sakinleştirici etkin ve bışımı suyun üstünde tutmama yardım ettiğin için teşekkürler. Sen olmasan, bunun yarısı kadar bile işlevim olmazdı. Bu kasırğa misali hayatı seninle paylaşabildiğim için çok mutluyum (her ne kadar sana ilk bölümü okurken uyuyakalmış olsan da).

Zoe Sugg

Çevrimiçi Kız

Twitter'da 4 milyon, Instagram'da 7,2 milyon ve Youtube'da 10 milyon takipçiye sahip internet fenomeni ve Zoella blogunun yaratıcısı Zoe Sugg'm ilk romanı.

“Her zaman bir kitap yazmayı hayal etmiştim. Bu hayalimin gerçekleştiğine inanamıyorum. Çevrimiçi kız benim ilk romanım ve onu okuyacağınız için çok heyecanlıyım.”

Zoe

**Çevrimiçi
Kız
TURNEDE**

ZOE SUGG

